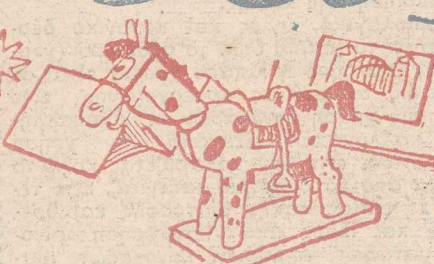
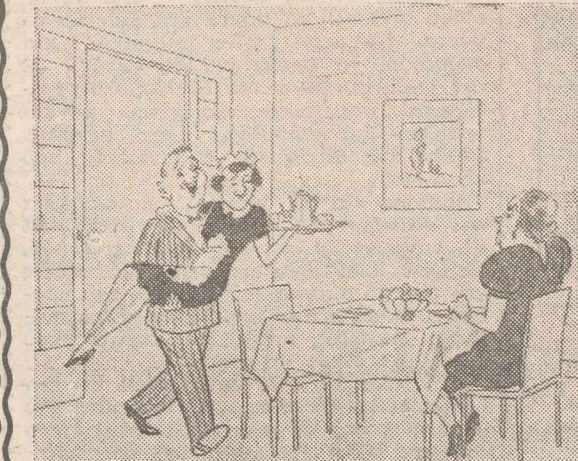

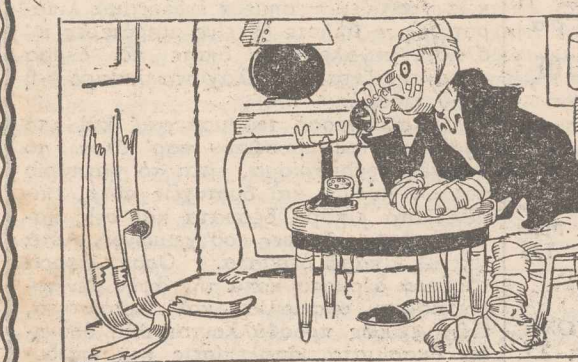
Τὰ παιγνίδια

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ
ΤΟ ΕΝΑ ΕΛΑΤΟ ΣΤΟ ΑΛΛΟ: Συνάδελφε, ήρθα με πλάσέ. Καί σ' αυτό τή στίτι ψωνίσανε δένδρο.

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ
—'Η καμμένη ή Μαρία μολονότι κτύπησε τὸ πόδι της, ήθελε νά σεβρίρη ή ίδια τὸ πρόγευμα.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΣΚΙΟΔΡΟΜΟΣ
—Σοῦ τηλεφώνῳ γιά νά σ' εὐχαριστήσω γιά τὸ δῶρο σου. Μεθ' ήταν χρήσιμο καὶ πρακτικό.

Ἐφθασε ή Πρωτοχρονιά καί τὰ «παιδιά παίζει» ὡς θάλεγε ὁ ἀείμνηστος Μιστριώτης ἐάν ἔζη.
Ἡ μέμψα μέ τήν περμανάντ παίζει μέ τόν μπεμ- (πούλη)
Οἱ ράφτες κι' οἱ πελάται των παίζουνε τὸ... κρυ- (φτούλι)
Παίζουνε μέ τὸν θάνατο Ἰάπωνες, Κινέζοι
κι' ὁ κάθε μάγκας, ὡς ἐγώ, τὸ κομπολόγι παίζει.
Ὁ σούζυος στὸν καφενὲ παίζει, πολλάκις ντόμινο
ἐνὸς στοῦ σπῆτι ή σούζυος παίζει μέ ἕναν γνώριμο
Εἶν' τὰ παιγνίδια σήμερὰ χρήσεως γενικῆς
Ὡς καί τὰ κράτη τὰ τρανὰ παίζουν ἐν οὐ παικτοῖς.
Ἐπ'ήρσαν ὅλα τὰ παιδιά παιγνίδια καί χαρήκανε.
Μά πήρσαν καί οἱ τρανοὶ ποῦ... ξαναμωραθήκανε.
Ἡ Κοτοπούλη ποῦ τρανὸν ἔχει ἀκόμη μέλλον
ἐν' ἀραπάκι ἀγόρασε νά παίξῃ τὸν... Ὀθέλλον.
Στὸν Χρήστον Γιαννακόπουλον ποῦ τῶχει ἐροάτως (ρίξει)

στὲς ἀσπληρὲς τίς κριτικές
τοῦ ἀγοράσανε προχθές
μία σφυρίχ'τρα δυνατὴ τὸν... Μπιάνκο νά (σφυρίξῃ).

Παίρνει καί ἕνας μοναχὸς ποῦ ἤλθεν ἀπ' τὸν Ἄθω
ὡς εὐχε νά μάθῃ
μία κουκλίτσα... θηλυκὴ καί τήν θαφτίζει Μόνικα
Κι' ὁ Μαντινέϊός, τήν Μαντινέϊοῦ παίρνει νιό... (φουσαριόμικα).

Εἰς τὸν καλὸν μας ποιητὴν τὸν Σκίτη Σωτήρακι
τοῦ παίρνουνε οἱ φίλοι του ἕνα μικρὸ φτυαράκι
κι' ἕνα καρότσι νά περᾷ μέ δαῦτα τὸν καιρὸ του
σκουπίζων... τήν ὁδὸν του.
Ἐπίσης στὸν Ξενοπούλον κάποιος καλοὶ του φίλοι
ἕνα θαπόρι τόσο δά
τοῦ παίρνουν ἀπ' τήν ἀγορὰ
ποῦ νά... κα πνίξῃ καί αὐτὸ ἀπ' τοῦ Καραβασίλη.

Στὴν Κοινωνία τὸν Ἐθνὸν ποῦ... δρᾷ σ' αὐτὰ τὰ (χρόνια)
τὰ γι ο θ α σ ι λ ι ἄ τ ι κ α τὰ τάνκς καί τὰ (κανόνια)
καί στρατιωτάκια χάρτινα κάποιος φαρσέρ τῆς (δίνει)
νά... προσάσπῃ τὴν Εἰρήνην.
Στὸν Τσουκαλά, τὸν εἰδικὸν δι' ὅλα τὰ ἀδικήματα
μικρὸν κουθὰ τοῦ παίρνουν ν' ἀντλήσῃ... ἐ- (πιχειρηματα).
Καί στὸν Δαμῆεργη τὸν γνῶστον ἀπ' τὰ γραφόμε- (νά του)
καρότσι... μπεμπεκίστικο τοῦ παίρνει ή... μαμά του.

Σ' ἕναν ταμῖαν τίμιον προσφέρουν μέ τὸ ζόρι
ἕνα μικρὸ θαπόρι
σάν κάνει στὰ εἰθίλια του τὸν ἰσολογισμόν του
νά τὸ κινή στή... θάλασσα τὸν οικονομικὸν του.
Τὸ ἴδιο δῶρο πρόσφερε καί στὸ Μελά τὸν Σπύρον
κάποιος φίλος του εἰρων
μ' αὐτὸς ἀποποιήθηκε, ὡς λέγουν, μέ τὸ ζόρι
εἰπὼν: «Μεραὶ μυριάκις
μά μένα ὁ Λαμπράκης
τὸν ἴδιον προ ἡμερῶν μέ ἔκαμε... θ α π ὀ ρ ι.»

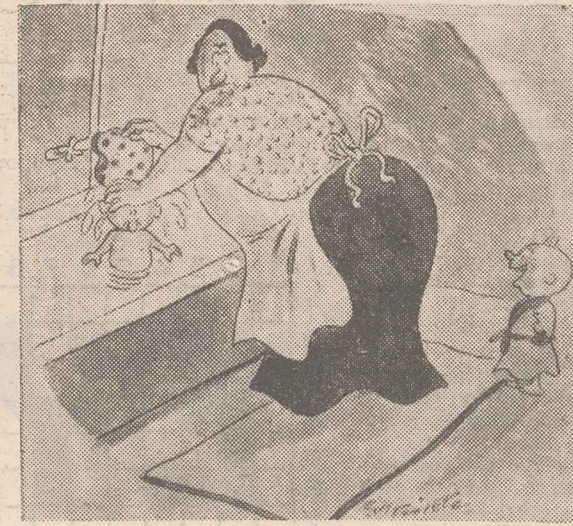
Καί ὁ Μακέδος γιά νά μὴ δωρίξῃ ποσοστὰ
ἐπ'ήρε — στὰ σωστά —
πολλὰ ἀθησαυλάτικα, ὡς λένε, στρατιωτάκια
ὥστε μόνος τοῦ λοιποῦ
δίκην μεγάλου στρατηγοῦ
ἀφοῦ εὐθὺς τοὺς συγγραφεῖς τοὺς δώσει... ἀνά (χάρσι)
νά κάνῃ... Ἐπιθεώρησι.

Καί στοὺς Ἀναστασιάδους τοὺς διαπρεπεῖς δι- (δύμους)
καί πάντοτε εὐθύμους
τὸ ἔργον τοῦε προσφέρουν καὶ Φερὲ Καραμαζώφ.
Στὸν δὲ Γεώργιον Βουτσίνα
ποῦ οὐδέποτε γερὰ
μικρῇ... μαίμου προσφέρουν δχι τοῦ Βορονάφ.

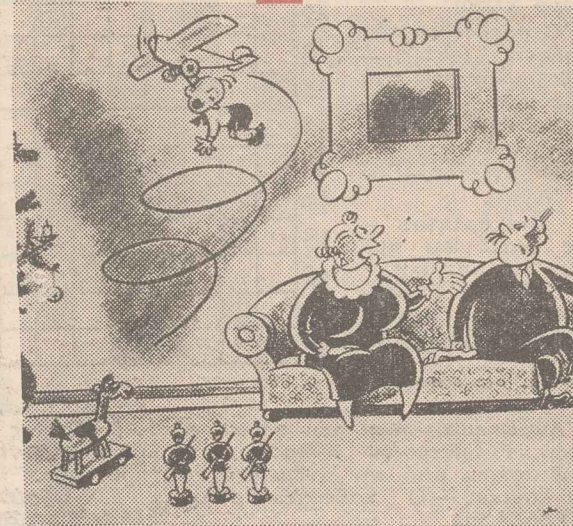
Τὰ πάντα τῶρὰ παίζουνε ποτὶκί μέ τὸ γάτο
παίζουνε κι' οἱ χρηματιστὰ ἐσχάτως μέ τὰ κάτω.
Παίζουν οἱ θεατρίνες μὲς μέ πληθὺς κοροϊδία
παίζουν καί μερικοὶ γονεῖς μέ... τοῦ κουμπάρου (τά παιδάκια).

Στὴν κάθε μιὰ Πρωτοχρονιά συμβαίνουν τὰ ἴδια
γονακίες, ἄνδρες παίζουνε ὅλοι των μέ παιγνίδια.
Καί μοναχὰ εἰσέρει κάνουνε τὰ μωρὰ
αὐτὰ παιγνίδια παίζουν... πόκερ καί μπασκαρά.
Αὐτὲς τίς μέρες καί ἐγώ ποῦ νά χαρῶ τὸ σὺ μου
παίζω τὸ... κομπολόγι μου.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΔΙΔΥΜΟΙ
—Γιατί γελάς ἐσύ;
—Γελᾷς γὰρ καί ἔκανες στὸν Τοτὸ δυὸ φορές μπάνιο.

ΚΑΚΗ ΕΚΛΟΓΗ
—Σοῦ τὸ εἶχα πεῖ, Ἰπποκράτη, ὅτι τὸ δῶρο δὲν ἔκανε γιά τὸν μπέμψι μας.

ΕΝΤΙΜΟΤΗΣ
—'Ε! μπάρμπι, σοῦπεσε αὐτὸ τὸ κουτί!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ Ἀνυπόκοπσις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Αἱ μάγαι τοῦ Τερουέλ
Ρεπορτάζ ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν
μέτωπον

Τὸ παλὸν δῶρο
τοῦ κ. Σ. Σκίτη

Γενικὴ γαστροῦρα
τοῦ κ. Λαύρα

Πρωτοχρονιάτικες ἀνα-
μνήσεις
τῶν κ.κ. Δ. Καμπούρογλου,
Σπ. Μελά, Γρ. Ξενοπούλου,
Μ. Μαλακάση, Ν. Λαπαθιώ-
τη κλπ.

7 ἡμέρες — 7 νύκτες
τοῦ κ. Π. Παλαιολόγου

Τὸ Νέον Ἔτος
Ἐπικάμους παραδοξολογίας
τοῦ κ. Μπέρον Σω

Πρωτοχρονιά στὸ Ἄγι-
ον Ὅρος
τοῦ κ. Χρ. Ἀγγελομάτη

Ἡ Πρωτοχρονιά ἐνὸς
Δον Ζουάν
Εἰσοδικὸν διήγημα τοῦ κ. Παν.
Παπαδόπουλου

Συνέντευξις μέ τὸν Ἄη
Βασίλη
Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Δ.
Ψαθά

Παραμονὴ
Πρωτοχρονιάς
Ἀνέκδοτο διήγημα τοῦ Λου-
ιτζι Πιραντέλλο

Πρωτοχρονιά τοῦ 3000
Τηλεοπτικὸν ἀερορεπορτάζ
τοῦ κ. Γαζάν Βίτζερμπλαιν

Συναυλίαι καὶ ρεσιτάλ
τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Πουλιὰ τοῦ Κάμπου
Ἀθηναϊκὸ τραγοῦδι. Ἐναρ-
μόνης Τάκη Μαρίνου

Ὁ Κινηματογράφος
τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Τὰ τραπομύλογατα συ-
νεδριάζουσι
Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Ἀ.
σημ. Παλαμά

Ἀθήναι
1 Ἰανουαρίου
1938
Ἔτος Β'
Ἀριθμὸς φύλλου 67

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Η επιτυχία της Διεθνούς Έκθεσης των Παρισίων υπερβεί τις προσδοκίες των οργανωτών της και γι' αυτό η Γαλλική Κυβέρνησις απεφάσισε την συνέχισή της και κατά το 1938.

Στην πόλη Μολαί της Πενσυλβανίας ο Δήμος απεφάσισε και έθεσε εις κυκλοφορίαν δι' άλλων χρονίων διάστημα... Έξλινα νομίσματα αξίας 150.000 δολαρίων για να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση.

Ο διάδοχος του Ρουμανικού θρόνου Μιχαήλ, κατ' απαίτησιν του πατρός του θα εγγάμει κατά Πέμπτην εις έργοστασίον, για να δείξει στους αγγέλους έαυτον με τας λαϊκάς τάξεις. Ο διάδοχος ήρκεται να εγγάμει στο έργοστασίον Φόρντ όπου του καθορίσθη έδωδοις μισθός από 100 λει.

Καθώς πληροφορούνται μερικά εκ των "Αγγλικών έφημερίων, ο δούκας του Ουίνδσορ και η σέκυρα του τάος κ. Σίμσον θα άποκτήσουν συντάμους διάδοχον.

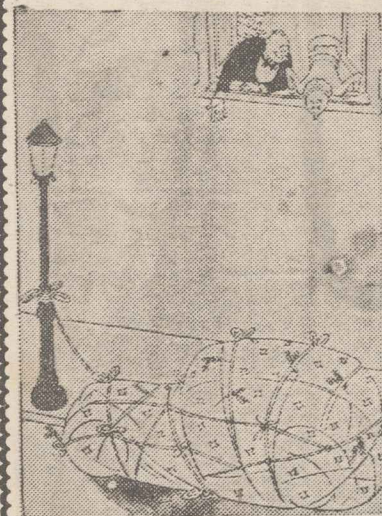
Προσεχώς θα εκδοθύν τα άπαντα του Σοπέν. Κατά πληροφορίας εκ Βέρνης, την έκδοσιν των άπαντων του μεγάλου μουσουργού επιμελείται ο ίδιος ο Πεδεργουζον.

Ο Γάλλος άποστολός των Έξωτερικών στο τελευτάτω ταξείδι του έκαμε έναν πραγματικόν άθλον. Διέτρεξε 10 εκατομμύρια μέτρα, έλαβε μέρος σε 24 γυμνάσια και διέκο δεξιότητες και είχε την άπομνην να άνοσην τριάντα λόγους, που έξεφορμήθησαν πρόσ τιμην του.

Η Σιζιλέ Τεμπλ θα τή θρίσκη στο έξης σκοτάδι. Το νέον μς; έρχεται εκ Βουδαπέστης: "Ένας Ούγγρος ιμπεριαλιστής άναγκάσθη μών μικροβίων, την Γκίζο Πέσου με έ-ξαιρετικόν ταλέντο και την έστειλε στο Χόλλανδον. Οι φίλοι της νύμφης νυμφαγωγόν άναμνησιν με άνα-άλογημένη περιέγραψαν να ίδωσιν τα κατορθώματα της Σιζιλέ Τεμπλ No 2.

Ο περιθώσιος δολοφόνος Βάιν-τιαν διώρεται ως συνήγορον του μίαν γυναίκα, την δικηγόρον Ρενέ Ζαργνέν. Η άπόφασις αυτή του ώ-μοι κακούργου έγινε δεκτή μετά θρηδειάς.

Στην προσεχή Παγκόσμιον έκθε-σιν που θα άργανωθί στον Άγιο Φωγκάκιον το 1939 άπεφασίσθη να έπιστραφούν οι δρόμοι της πόλεως με άσφαλον χρώματος έρυθρού. Το χρώμα αυτό θα προσδίδη μίαν έξαι-ρετικώς χαμόσκηνη ύφην εις την έκθεσιν.

—Ένωσεις, άγάπη μου, ότι ή-ταν άδύνατον να σου κρεμάσω το δάρο σου στο πρωτοχρονι-ατικό δένδρο.

7ήμερο 7 νύκτες

Στο κατώφλι του νέου χρόνου. - Διαρροή εις τας έξοχάς. - Εις άναζητήσιν της λευκής νύμφης. - Ο διανοούμενος άγιος με το άλφαβητάριον. - Θα φωτισθύν αι άθήναι.

Ο χρόνος που φεύγει προπέ-ται με άσθημα άνακου-φισμός. Η ίδια ιστορία έπα-ναλαινάμεναι πάντοτε. Είνε άνεπιθύμητον το έτος που έκ-πνέει. Πολλά άνδρα με μισέας κα-τά τας άσφαιόγυναν και είνε έ-τοίμα με πλήρη έξοπλισμόν διά την πέσιμον μάχην έναντιον της πλήξης.

Ε να μόνον έμεινε άμετάβλη-τον εις τόν γραπτόν άγιον. Η είδωλοθήκη του. Έπλ χροία τώρα μς έρχεται από την Κασσαρεία με την κόλλα και το χαρτί, την γνωστήν γραφι-κήν του όλν που συνήθιζε να χρησιμοποίη. Ματαίως καλείται να φάη και να πιή και να τρα-γουδήσιν. Άντιστρατευτικόν τύπος του λογίου, δηλώνει ότι άπορριπτόμενος εις τα γράμματα δεν έξέρι τραγουδία. Και τότε του άπευθύνον την παρακλη-σιν να δώση δείγματα της με-γίλης του μαθήσεως, άπαγ-γέλλων την άλφάβητον. Φαινε-ται ότι το κοινόν είνε καλά πληροφορημένον, ως προς την έπαρκειαν των διανοουμένων του και δεν είνε καθόλου άσ-στηρήν εις τας αξιώσεις του. ... Άν είναι και γραμματικώς πές μας την άλφάβητον...

Δεν δίψησε ο άγιος τας προσδοκίας. Άκούμπησε το χλωρό ραβδί του και άρχισε να διδή διδασκόμεν της εύρυ-μαθείας του. Το άλφάβητον είνε το προσφιλέστερον του ά-νθρώπου. Έρρεται, και δεν έ-λειν, ν' άκούη το νηπιαγωγείον για να μνή το άποκαρτοτή. Με πόσην όμως άνατορικήτα και πόσον άνωτερόδουλα κρα-τεί το θάρος της τόσης σοφί-ας, Δοκίμαστέον ματρί του άλφάβηταριου και ούτε κανείς νοήθη να καταλάβη την θείον άνωτάτων πνευματικών ίδρυ-μάτων, ή τοιούτοιον να ύ-ποβάλλη ύποψιφιστήν άκαδη-μαϊκόν. Θα έκτιμήσουν άρα γε το παράδειγμα του έκείνου οι όποιοι χωλαίνοντες και εις το άλφάβητον άκόμη άνοίγουν τα μάτια.

Πολλοί προς ύποδοχην του νέου έτους ήσαν τή θου-νά, τας χαράς, τας έπαρχιακάς πόλεις. Είνε το νέον σύστημα που εισέδωκε εις τας κοινωνί-κας συνηθείας μας. Αι μεγά-λαι έορτα εις έορτάζονται έ-ξω από το σπίτι και άν είνε δυνατόν μακριά από την πρω-τεύουσιν. Νέοι άνθρωποι, νέα ήθη. Άλλοτε ή άποκαρτομένη από το σπίτι το έορδόν της πρωτοχρονιάς έξώθηκε εις θα-θείαν λυπήν. Τώρα συμβαίνει τα αντίθετα. Η πρωτοπορεία της νεότητος φορτώθηκε τον έκδρομικόν σάκκο και που να τούς πιάσας. Άλλοι οτά νύχτα δοντά, άλλοι σε νησιά, άλλοι στη Μακεδονία, άλλοι στην Ή-πειρον, άλλοι στην Πελοπόν-νησον.

Τον περισσότερο όμως κό-σμο των έκδρομίων τον συγ-κεντρώνουν αι πόλεις της Δυ-τικής Μακεδονίας, διότι έχουν το προσόν να διαθέτουν την μεγαλύτεραν έκτασιν χιονι-σμένων δουνών και το περισ-σότερον λευκόν έξωρεμα δια την καλλιέργειαν του σκι. Την νεότεραν άδυναμίαν των κο-σμικών Άθηνών.

Οσον μεγάλη όμως και άν είνε η διαρροή δεν ήμπορεί να γίνη άσθητή εις την πρω-τεύουσιν από την όποιαν δεν έλκυε και φέτος ο παλιός και ή κίνησις. Αι προθήκαι από ή-μεραν έχουν την πρωτοχρονιά-τικήν ύφην των. Κυριαρχεί το πρόσφω άγιος. Ούτε οι περι-ορισμοί, ούτε αι συναλλαγματι-κά δυσχερείαι ήμποδισαν πο-τέ έτος τώρα τον έργομό του. Τον είδατε και φέτος. Κατέλυ-σε όπως πάντοτε, πίσω από τις γυάλες των προθηκών των κα-ταστημάτων. Παρά τόν φόρτον των μακράν έτών που τον θα-ρώνουν, ο άγιος Βασίλειος συγ-χρονίζεται. Διατρεί όλην την πρωτοχρονιά και την άνασά-θητά του. Διατρεί όμως πρό πάντος την επιθυμίαν της άνα-νεώσεως. Τον είδατε ότι τώρα πεία μς έρχεται επιβαίνον ά-εροπλάνου, ή τοιούτοιον άε-ροδυναμικόν άστροκίνητον, εις τας πεδ καθυστερημένας προ-θήκας. Το πολυχρόμιον φορτίον του δεν γυρνάει την μυσου-νίαν της άνασάθησε. Έως α-υτός να είνε ο θαυότερος λό-γος για τον όποιον άποτελεί την χαρά των παιδιών. Τα δά-ρα του άγιου έχουν παρακο-λουθήσει διας τας τεχνικάς τε-λειοποιήσεις που έσημειώθησαν

ΣΩΤΗΡΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

—Είδες, άγάπη μου, που γυρνάμενες γιατί φορδ τράν-τες;

ΕΔΩ-Κ'ΕΚΕΙ

Στο Βασιλικόν θέατρο άρχισαν οι δοκιμές των δύο κομωδιών του Μολιέρου που θα διαδραμούν την «Βεντία της λαικής Γουιντερ-μπερ», του Σκαπέν» και των «Σε-παρμένον». Ως γνωστόν η πρό-τη από αυτές είνε η διαρκέστερη και ή δεύτερη μονόπρακτος.

Επίσης στο θέατρο Άρμενισού-λου θα παυθή προσεχώς μία έλλη-νική κομωδία του νέου θεατρικού συγγραφέως κ. Γεωργ. Λεκαποπούλου με τίτλο «Όταν ή σύζυγος κυ-θερνώ».

Ο γνωστός ζωγράφος μας κ. Α. Βυσσώσης έξέδωκε λειψόμα ά-ποτελούμενο από διέτο σκεδιά του. Η συλλογή του αυτή, ή οποία έ-κπεριλάμβανε εις 125 μόνο άρρη-μένα άντίτυπα, άπαρτίεται από σκεδιά γυναιών, τοπίων, χαρακτή-ρων, έκλεκτά δείγματα της τεχνο-τροπίας του ζωγράφου.

Στη θεία Πλάτων της Κερκίρας και μετάξιν των χοριών Σκακερών και Νυμφών, άπευλήθησαν υπό τα ύδατα των ένει χερσαίων πλθ-θος άρχαίων κτισμάτων, τα όποια, κατά τούς άρχαιολόγους, δεν είνε άλλα από τα άνάκτορα του Άλκι-νόνου του Όμηρικου βασιλέως των Φαίάκων.

Με τίτλο «Κότα από το δένδρο της ζωής» έξέδωκε νέον έργον του κ. Σωτ. Σκίση, άποτελούμενο από κερτικά δοκίμια και πορτρέτα Έλ-λίων ποιητών.

Άδων Κεραμην, καθώς και την άκορμήν, δεν θα δοθούν αναμνή-σαι της συγκινητικής άρχήσεως του Όδείου Άθηνών λόγω των έορτών. Η πρώτη μετά τας έορτάς αναμ-νήσαι της άρχήσεως θα είνε η έ-τών συνδρομήτων υπό την διεύ-θυνσιν του Γάλλου διευθυντού όρ-χήστρας κ. Άλμπερ Βάλα.

Στις άρχές του Άννουαρίου άνα-ρχοσυν για την Κωνσταντινουπό-λιν άρχετο ήθοιοι μας, εκ των ό-ποιων μέχρι της στιγμής είνε γνω-στοί οι Μανώλης Φιλίππιδης, Γ. Τραυφί, Α. Τζινιόλη, Πέτρος Βιά-χου, Κάκια Μένδρη, Νανά Σου-δά και Ηρα Μαραποπούλου. Οι κα-λιτέχνες αυτοί θα έργασθύν εις ή-να μεγάλο θέατρο της Κωνσταντι-νουπόλεως.

Ο γνωστός συγγραφέας κ. Άλ. Λιδωρίκης που θρίσκηται στην Αί-γυπτον με το τίσιον Άλκις, θα δώ-ση διλέξιν εις την Τουριστικήν στήλην της Άλκις ενόψει με θέμα «Τό σύγχρονο Έλληνικό θέατρο».

Επίσης και στις άλλες έπαρχίες οι περιουθέντες θέσιον δουλεύουν καλά. Στη Σύρο θρίσκηται η όπε-ρέττα Εύδη με συμμετοχή της Νέ-λης Ροίε και της δίδοις Μαίρης Λαμπρινού. Στη Λαμία πάλι συνε-λίζει τις παραστάσεις του ο θέσιος Σημοπούλου—Δέλια με την τοική έπιθεώρησι «Λαμία—Έξπρέσσ».

Ο υποχρεωτικός φίλος Ε-στειλε στο ζεύγος για δάρο ένα σκόλο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝ Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Άρχισυντάκτης:
ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ

Σκέψεις της
ήμερας

ΓΕΝΙΚΗ ΧΑΣΟΥΡΑ

Του κ. Λαύρα

Φαίνεται ότι εις αυτόν τον κόσμον δεν έπνέρεται να είνε κανείς κερδισμένος ποτέ, εις οίανδήποτε περίπτωση και ό-ποιοδήποτε δοκιμάσει την τύ-χην του.

Ότω πως και κατά τας ή-μέρας αυτές συμβαίνει με ό-λους τους παίζοντας, οι όποιοι είτε έρωτηθούν, είτε όχι, θεω-ρούν τον έαυτον των ύπο-χρεωμένων να λογοδοτή προς τόν πλησίον.

Οι παίζοντες, λοιπόν, είνε ό-λοι πέρα και πέρα χαμένοι, καταστραμμένοι και θυσιάζον-τες άκόσμον άπολείπια και εις άδυστον ζημίαν.

Υπάρχει, εν τούτοις, ο άδυ-σώπητος μαθηματικός ύπολογι-σμός, ο όποιος όταν παίζουν δύο άνθρωποι άπαιτεί άπαραί-τητος τόν ένα χαμένον και τόν άλλον κερδισμένον. Ε, λοι-πόν! Ο δεύτερος αυτός παρα-γων του παιγνιδίου δεν συναν-τάται ποθενά, ούτε ατάς τας ήμέρας, άλλ' ούτε και τας συ-νήθεις.

Πλην των χαμένων του χαρ-τοπαγινίου αυτόν τών ήμερών ύπαρχουν και οι άπαταχού χα-μένοι και καταστραμμένοι της παγκόσμιου οικονομικής κρί-σεως.

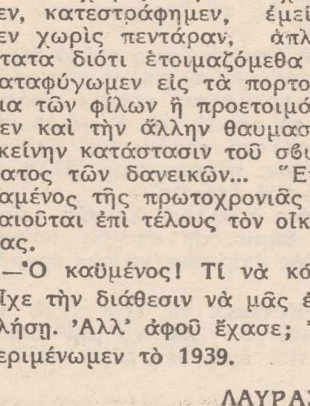
—Η κρίσις ή παγκόσμιος έ-σσοις κόσμου και κοσμάκη, —έλεγε μελετηρός της καταστά-σεως συμπολίτης—άλλά ή σω-τηρία ένασούθη σημαντικώς και από το χαρτοπαικτικόν έθιμον των άνιων αυτών ήμερών.

Επειδή δε οι άκούοντες εξέ-φραζον την άπορίαν των, ο δ-μιλήτης εξέθεσε άρκτεας πε-ριπτώσεις έξ ίδιαις αντίληψέως του, της συτήρησις του σύμπα-τος κόσμου δια της άποκλεισας.

Δεν ύπαρχει κύριος ή κυρία άνθρωπος του λαού ή επίσημος ελλικρινής ή κατεργάρας, αθώ-ος ή μεμπτήντης, γέρος, νέος, γρασί, μοσχοκή ή νεαρά δε-σποινίς, όποιοσδήποτε, τέλος πάντων, παίξας και έμμερω-θείς ή κοιμηθείς από τας δεκά το έθρόδου και μη άισθανθείς την έσοδον του νέου χρόνου, ο όποιος να σε συναντήση την πρώτην του έτος και με μη σου άναγγέλλη άμέσως ότι έμεινε πανί με πανί! Ένώ δε συνήθως αυτό το είδος τα πράγματα άγγέλλονται χαμηλή τη φωνή και ιδιαιτέρως εις την περιστά-σιν αυτήν συμβαίνει ν' άναγ-γέλλονται πολλάκις και από το ένα πεζοδρόμιον εις το άλλο, ώστε να άκούωνται από τούς διαβάτας.

Αυτό δεν γίνεται ειρή και ως έτυχε, κύριοι Ι, κατέληξεν ο παρατηρητικός συμπολίτης, τίποτε εις τόν κόσμον αυτόν, εκ μέρους των ανθρώπων δεν γίνεται χωρίς λόγον. Έχάσα-μεν, καταστράφημεν, έμεινα-μεν χωρίς πεντάρον, άπλού-στατα διότι έτοιμαζόμεθα να καταφύγουμεν εις τα πορτοφό-λια των φίλων ή προσιτοιμά-ζομεν και την άλλην θαυμασίαν έκείνην καταστάσιν του σβή-σματος τών δυνάμεων. Ένας χαμένος της πρωτοχρονιάς δι-κασιούται επί τέλους τόν οίκτον μας.

—Ο καμμένος! Τι να κάνη. Είχε την διάθεσιν να μς έξο-φλήσιν. Άλλ' άφού έχασε; Άς περιμένουμεν τόν 1939.

ΛΑΥΡΑΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ Α ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Άριθ. φύλλου 67
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Έκδίδεται κατά Σάββατον

Πρωτοχρονιά

Επίκαιρες παραδοξολογίες
του κ. ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Ένας χρόνος άκόμη. Και δ-ώς, να χαίρεται διότι το έ-τος, ή διότι το έτηρε. Αυτή είνε μία άγγλική συν-ταγή. Οι ξένες, όμως, είνε ά-κόμη πιο ήλιθες. Δίδομε και δάρα. Αυτό πιά

Τα δάρα της Πρωτοχρονιάς

υπερβάνει κάθε όριο! Υπάρ-χουν άνθρωποι που θέλουν και μη παίρνουν αυτήν την έ-ποχη ένα σωρό άστεια άντικεί-μενα που δεν θα είχαν καμμί-αν όρεξη να καταπονηθύν και προσφέρουν άλλα που δεν θα είχαν καμμίαν όρεξη να τα δώ-σουν. Τα δάρα υαίρουν με τούς έξοπλισμούς. Κανένας δεν τους θέλει και όμως όλα τα κράτη επιδιώκουν ο' αυτούς να δώθηνται εις οθοναμπόν άξέδωτον. Και α' μέν κ'όρα, όταν το κακόν περαινέται, σκα-ρουν μίαν διακεκνήν άσο-πλισμού και συμφωνούν μίαν έκγειρίαν.

Ειςάβασατε ποτέ σας πρω-τοχρονιάτικόν διήγημα; Άν δι-εβάσατε, σας παρακάω, πέστε μου, άν τα δράματα που έχω γράφει δεν είνε άπείρως καλύτερα...

Το πρωτοχρονιάτικόν διήγημα είνε μία συνταγή κατά την ό-ποιαν ο ήρος πρέπει να προσ-φέρει ή να λαμβάνη καποτε δάρον (κατά προτίμησιν την καρδιά του) να άπογοητεύσει ή διότι δίδει ή διότι παίρνει αυτό το δάρον και μετά αίφινι.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Παρασμένα
και νέα

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΔΩΡΟ ΜΟΥ

Του κ. Σ. Σκίπη

Κάποτε μιά έφημερίδα μου άμνησεν το έρώτημα: «Ποιος μπουναμάς μου έκαμε στη ζωή μου μεγαλύτερη έγχαρτίσι;» Κι' άπήνησα: «Ένα σπαθίκι κι' ένα γκουφρέκκι, που μου χά-ρησε κάποιος θεός μου όταν ή-μουν 7 ή 8 έτών». Άντικα σε στρατιωτική οικογένεια από πάπονα προστάτον πατριώκος και μητρικούς και φυσικά το στρατιωτικό περιβάλλον, όταν ήπια συνείδηση του έαυτού μου με είχε έμπέρεσει. Το πατριό-κο μου σπύτι στη Λάρισα ήταν σκεδόν μουσειο σπαθίων και νουφρετικών και ή μεγάλη σά-κα του σπαθιστή έμεναι με τα πορ-τρατά και τις φωτογραφίες παλίων στρατηγών, που έμει-ναν στην ιστορία και που κά-τω από τις διαταγές των είχε ύπηρετήσει ο πατέρας μου ό-ταν ήταν άνθωπολογός και ό-ταν αούτι ήταν λοχαγός και ταγματάρχης. Στη φαντασία μου δεν ύπορούσε να χωρέση άλλο επάγγελμα. Δεν ύπορού-σα να καταλάβω μάλιστα π' τί χρησιμοποίησαν τα άλλα επαγ-γέλματα. Τα θεωρούσα άχρη-στα, κατώτερα, πρόστυχα. Γι' αυτό άναγάλαζε ή ψυχή μου όταν ο πατέρας μου μ' έπαί-ρειε μαζί του περίπατον. Είχε ό-πως λέγανε τότε «παλάτα να γα-λόνια». Και καμάρωνα όταν στο δρόμο άξιωματικοί και ό-πλιτες έύτεκον σούζο για να τών χαίρεσθουν. Ένόμια πώς χαίρεται έμένα τον ίδιο και τεταυτόμωνα, κερδονώμωνα, δύο υποχρεωμένον. Όταν μέλιστα έρχόντονασιν οι γιορτές, ίδιος το νέο έτος, κι' ο πατέρας μου γύριζε με τη μεγάλη στολή στο σπίτι κι' ύστερ' από λίγο έρχον-τοσαν να τών χαίρεσθουν έ-νόμια πώς ζω σε μία φαντα-σμεγορία. Μέθοδα ολόκληρη, Κι' έμεινε άνεμώμω πα-τριώκος. Και δεν άνεμώμω να μω-σά το σχολή των Ελλήνων, να γίνω κι' εγώ άξιωματικός, να φορέσω στολή, να ζωστώ το σπαθί μου, ν' άνεμω καταλλά-στο άλογο. Ποτέ δεν μω περ-νούσε ή ιδέα πώς θα γυνομην άνθωπος της πένας. Και στο σχολείο με μόνον μαθήμα που μ' ένοιασσε ήταν τα μαθη-ματικά. Ημουν πρώτος σε ό-λες τις τάξεις. Έξωγνη ή λύ-σις των προβλημάτων σε όλους τούς συμμαθητάς μου. Πολλές φορές μάλιστα εύρισκε λύσεις δικές μου. Στο σπίτι μας άλ-λωστε δεν ύπαρχαν βιβλία, έκ-τός από την έφημερίδα του στρατού και μερικούς κανονί-σμούς έκκοταρτέας, πολέμων και φορούμεν και κατά τέτοια παράδειγμα.

Όλες όμως οι άναμνήσεις μου έκπληκτον άπότομα με το μαγαζί μωλς είδα την ύποχω-ρησι του στρατού μας στον πό-λεμο του 97. Ημουν τότε δε-καπέντε χρονών. Κι' όταν από τη μητροπολή, τόν Άγιο Ά-χίλλειο, που έπήγα για τόν έ-πιτάφιο, είδα όλο έκείνον το στρατό να γυρνάει απ' τα σύνο-ρα κατακλονισμένος και άτακ-τος, έσπασε μονομιές κατά τι μέμα μου.

Σε λίγες ήμέρες θρήνηκα στην Άθήνα προσφυγόντα. Τί άπότομη μετέκτασις. Κι' ύ-στερ' ή άπογοητεύσις, ο πόνος, ή μελαγχολία, ή νοσταλγία του παρελθόντος μ' έσπρωχναν να γράφω τούς πρώτους μου στίχους. Καλύτερα ή χειρότε-ρα! Πούς το ξέρε.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΡΕΠΑ 1.7.1944
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

Παραμονή πρωτοχρονιάς ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Στόν τόπο των θρησκευτικών παραδόσεων και θρύλων

«Κρυσταλλωμένη Ἀθῶνα! τὸ ὕψος σου θαυ-
μάζω, καὶ βλέπων σε τὴν δεξιάν τοῦ Πλάτου σου
(δοξάζω)
Τὸ φῶς λαμβάνει τ' ὄργανοῦ ἢ κορυφῇ σου
καὶ εἰς τοὺ Ἀδου μετανοῖν οἱ πόδες
(σου τὰ σκέπη)
Διάδοξ' ἀδελφάντων τὸ μέτωπόν σου στέφει,
τὰ δάση ἔχεις ζώνην σου καὶ κόμην σου τὰ
(νέφη)....
Καταλινόμενός δὲν ἔλινε τὸ μέγα μέτωπόν
(σου)
Ἀσπάζεται ἡ θάλασσα τὰς ἀκρὰς τῶν ποδῶν
(σου)».

Δὲν ξέρω ἀν ὁ Παναγιώτης Σούτσος
γράφοντας τὸν «Ὁδοιπλὸς καὶ θάλασσα»
τοῦ τόπου τοῦ πρὸς παραπάνω στί-
χους, εἶχε ἀλθίνα ὅτι ὁ ὅρος τὴν κο-
ρυφὴν τοῦ, ἂν εἶχε ἀναρριχθῇ, στὴν ἀ-
κράτεια, ἐκείνῃ τῇ μέσῃ τοῦ ἱεροῦ θου-
νοῦ, ὅπου μόνον μιά ἐκκλησιολογία καὶ ἡ αἰ-
ωνία συντροφία τοῦ Θεοῦ. Ἄν δὲν εἶχε
ὁ ὅρος φέρει τὰ θήματα του καὶ ἂν μόνον
μὲ τὴν φαντασία του κατορθώσῃ νὰ συλ-
λάβῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὁρους πού θάλει
κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τὰν διατρέχῃ ἐπὶ
αἰῶνων ἡ κόμης τότε περισσότερο ἀκόμη
ἀξίζει νὰ θαυμάσιαι καλεῖται. Στάδια, ἐξω-
γραφίσιμα μὲ περιστάσεις ἀκρίβειας.
Καὶ σκέπτοιται πάλιν ἂν ἀνέθηκε σὲν
κορυφῇ τοῦ «Ἀθῶ» μὲ πόσες θὰ τὸ κα-
τώρθωσε δυσκολίες! Τότε δὲν ὑπῆρχε τὸ
μονοπάτι, πού θὰ ἴδουσι πῶς ἐξαρχοῦν-
κε ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀθῶ καὶ ὁ τότε
προσκυνητὴς σὲ κάθε στιγμή κινδύνει
νὰ κυλισθῇ σὲ θάλασσαν, ἀπὸ τὸ ὅτι
ποτέ δὲν δάβαινε γιὰ νὰ ξενακτιρῶσιν
τὸν ἥλιο.

Ἀξίζει ὁμως ἀλθίνα, εἴτε κινδυνεύου-
τας, εἴτε μὴ κινδυνεύοντας ν' ἀνέβῃ κα-
λεῖται σὲν κορυφῇ τοῦ Ἀθῶ. Θυμίζω τὰ
λόγια τοῦ ὁ καλὸν γέροντος Δανιὴλ ὁ ἀμυ-
ριανός ἔλεγε σὲν Μωραϊτίδῃ: «Ὅστις δὲν
εὐτύχησεν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν Ἀθῶνα τὴν
ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, ἀν συμ-
πεσυχθῇ μετὰ τὸν δακτύλῳ καὶ ἐρημι-
τῶν ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν ὑπὸ τὰς ὀρει-
αῖς ἀναλαμψῇ τῶν δακτύλων, πρὸς
ὡς οἱ πρόκριτοι τὸν μαθῶντ' ἐν τῇ θέσῃ
τοῦ θαυμάσιου λάμψει, μὲν εἰς τοὺς
κρημνοὺς κρύπτει τὰν κεφαλὴν δὲν δύ-
ναται ν' ἀναπαραστήσῃ μὲ τὴν φαντασίαν
τοῦ πόσον ἀρρήτον, πόσον ἀπερίγραπ-
τον, πόσον ἐξαιρετικόν, πόσον οὐράνιον
δῶκεν, εἶναι τὸ θέαμα μίαν ἀγρυπνίαν
τελουμένην ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ
Ἀθῶνος, ἐν τῷ ναύκῳ τῆς θείας τοῦ
Σωτήρος Μεταμορφώσεως».

Ἀνεβαίνουμε λοιπὸν σὲν κορυφῇ τοῦ
Ἀθῶνα, ὅπου θὰ φέρωμε τὸ ἐκκλησιολο-
γικὸν Μεταμόρφωσιν γιὰ νὰ λειτουργή-
σωμεν. Εἶναι ἀδυστάστα ὅσα λέγονται
σ' αὐτὸ τὸν κόμο τῶν θρύλων καὶ τῶν
παραδόσεων, τὸ Ἅγιον Ὄρος, γιὰ τὸ
ἐκκλησιολογικόν, πού ἀπὸ κάτω φαίνεται
οὐρανός, ὅταν πάλιν πάλιν καὶ οἱ λίγοι
πού κατορθώσαν νὰ φθάσουν ὡς ἐκεῖ ἀπὸ
παλὰ χρόνια, εἶχαν ὅλο τὸ δικαίωμα ἀ-
νεξέλεγκτο, πῶς ἦσαν νὰ λένε ὅσα ἐ-
φαντάζοντο καὶ πού συνεπληρώναν οἱ
ἄλλοι πού δὲν εἶχαν ἀνεβῇ. Ἐλέγαν καὶ

λέγουν μερικοὶ πὸς τὸ ἐκκλησιολογικόν
τόσο μικρὸ ὅσο τὸ φανάρι τῆς Τραπεζῆς
τοῦ ῥωσικοῦ μοναστηρίου, ὅπου δάζουν
ὅ,τι μένει ἀπὸ τὸ δέπν, πὸς ὁ θόλος
τοῦ εἶναι κόνινα ἀπὸ τοὺς κερανοὺς,
πὸς οἱ εἰκόνες τοῦ εἶναι κατάμαυρες,
πὸς τοῖχοι καὶ πάτωμα ἔχουν καὶ ἀπὸ
τοὺς κερανοὺς. Λένε τέλος πὸς σάβεται
ἀκόμη ὁ σκελετός τοῦ διακόνου πού ἐκά-
θη ἀπὸ τὸν κερανοὺ σὲν Ὡραία Πύλῃ,
ἐνθ' ἔλεγε τὰ Εἰρηνικά, γιὰ τὴν ἡμέ-
ραν τῆς Εἰρήνης, γιὰ τὴν ἡμέραν τῆς
μαρτυρίας. Λένε ἀκόμη πολλὰ ἄλλα. Τὸ
ἐκκλησιολογικόν δὲν τὸ παλὸν δὲν ὑπάρχει,
γιὰτὶ καὶ ὅταν εἴπωμεν ἀπὸ τῆς
θέσεως καὶ τοὺς κερανοὺς ἀνακινῶν
ἀπὸ τὸν Πατριάρχῃ Ἰωακείμ τὸν
Γ' στὰ 1893-1894, ὅταν ἔμελλεν ἐξέρ-
σασθαι σὲν Μυλοποτάμῳ, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν
ἴδιο ἐξαράχτηκε τὸ μονοπάτι, πού φέρ-
ει ὡς τὴν κορυφῇ. Ἐτοί καὶ ἔξω ἀκόμη
ἡμεῖς σήμερον νὰ σκαφαλῶσιν ὡς ἐ-
κεῖ.

Ἀναλογίζεται ὁμως κανεὶς ὅταν κα-

Προετοιμασία γιὰ τὸ πανηγυρικὸ καὶ ἑορταστικὸν τραπέζιν...
(Φωτογραφία κ.κ. Τοῖμα-Παπαχρήστου)

τορθώσῃ, ἂν δὲν παθαίῃ ἀπὸ λιγυρὸν νὰ
φθάσῃ ὡς τὴν κορυφῇ, ποῖα πιστὴ ἐπρε-
πε ἐκεῖνον πού ἔχτισαν τὸ πρῶτον ἐκ-
κλησιολογικόν, ποῖα προσήλκυον γιὰ νὰ μω-
ρεῖται νὰ μεταφέρουν τὰ ὀλίγα, ποῖα
ἀποκαθίσταντο, ποῖα τέλος θεία λάμψη
καταβύθισεν τῆς ψυχῆς του. Οἱ παραδό-
σεις συνήθως εἶναι πλάσματα φαντασίας.
Σ' ἕλες ὁμως γιὰ τὴν κορυφῇ τοῦ Ἀθῶ-
να πέρα ἀπὸ τὴν θερμότητα πιστὴ ὑπάρ-
χει καὶ μιά ἀλθίνα... Ὅσα ἴσως εἰς τὴν
ἀλθίνα, γράφει ὁ παλαιὸς προσκυ-
νητὴς, ὅταν ἀποφασίσῃ, μίαν εὐδαινίαν
τοῦ θέρος αὐτῇ, ὅτε δὲν εἶναι κανεὶς κίν-
δυνος ἀλθίνα, ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ὑπε-
ροχὴν αὐτῇ κορυφῇ, ἥτις εἶναι τὸ θέα-
μα, ὅσο ἀντιθέτως πραγματικόν, ὅσο ἐ-
νατὶον δράσαντος καὶ θαυμάσιου, κέντρον
ἐξ ἐνός καὶ ὁμοαλῶς οὐρανοῦ, δῶκεν,
καλωσύνης καὶ εὐδίας ἀπὸ μίαν ἀπεραν-
τὴν γαλήνης ὀδῶν, ἀπλοσύνης ἀπὸ
Δαρδανελίων μέχρι Σμύρνης καὶ Σά-
μου καὶ ἐξ ἄλλου ὑπερῶν ἐργαστά-
σιον τεταρωμένων κεραυνῶν, ἐν θαλῶν
καὶ ζῶφῳ, ὡς ἐν Σιναίῳ τὸ πάλιν, ὑπὸ
τὰς λάμψεις τὰς ὑπερφύλλους τῶν δακτύ-
λων, ἐν τῷ Ἀθῶ καὶ ναὸς καὶ προσκυ-
νητὴ ἀπὸ τῶν εἰς τὰ νῆα μὲ ὅλον τὸν
περίγειον κόσμον. Στοιχείον ἐκφυλόν
συναγωγῆς τὸν ἄλλον τῆς Δημιουργίας
λυσσομένων στοιχείων ὅταν εἰς τὸ ἐλάχι-
στον τοῦ καιροῦ ἀκατάβλητοι ἐργάζον-
ται ἀπὸ τὸν τετραπέρατον κόσμον αἱ νεφέ-
λαι νὰ καθίσουν εἰς τὴν ἀγαπημένην τῶν
φωλῶν...»

Σκαφαλώνουμε λοιπὸν σὲν κορυφῇ
τοῦ Ἀθῶνα. Παιρνοῦμε τὸ δρόμο, πού ὁ-
δηγεῖ σὲν Μονὴ τῆς Λαύρας καὶ ἀρχί-
ζουμε τὴν ἀναρρίχηση. Οὐσιαστικὰ τὴν
ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν Κερασιά, πού θὰ
φέρωμε τὰ πρῶτα ἔλαστα, ὅπου χρεῖται
τὸ ἐλέμμα σὲν πρόσονο, ὅπου σ' αὐτὰ

τὴς συστάδες καὶ σὲν βάθος τοῦ ὀρι-
ζήσαντος ἀπλώνονται σπάταλα ρομφαῖνα,
κρόκοι καὶ χρυσάκια καὶ ἀσπία. Ἐδῶ
σὲν ἐκκλησιολογικὴ τῆς Παναγιώτης τελειώ-
σῃ, ὅσο ἀλθίνα, ὡς τὸν ποῦμα ἔ-
στιν καὶ ἀρχίζει. Ἡ ἀλθίνα ἀναρρίχηση
σὲν κορυφῇ, πού καὶ τώρα ἀκούει λίγην
ἐπιχειρήσῃ. Ἀκολουθῶντες τὴν συμβουλή
τοῦ κ. Εὐμένει Παράσχου πού σ' ἔνα λαμ-
πρὸν θύλαράκι μὲς λέει πὸς μπορούμε
νὰ διατρέξουμε πεζοπορῶντας τὸν Ἀθῶ-
να, πρὲς ἀπὸ τὴν Παναγιῶτα νὰ ἐκιν-
ήσωμε πρὸς πρῶτον γιὰ νὰ μᾶστε σὲν
κορυφῇ πρῶτον νὰ θυγῇ ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ ἴ-
δουμε τὴν ἀνατολήν. Πρὲς ἀκόμη νὰ
προσεύξουμε ἀν ἡ κορυφῇ εἶναι καθαρὴ ὁ-
πως καὶ ὁ νόμος ἐρρίχεται. Ἄν δὲν εἶ-
ναι, θάταν τὸ λῆμμα νὰ ἐπιχειρήσωμε
τὴν ἀνάσσει. Ὅπως ἔγραφα καὶ παρα-
πάνω, ἡ κορυφῇ ἀδιάκοπα σὲν ὄρεσ
θεῶν, θωπεύεται ἀπὸ τοὺς κερανοὺς,
πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ἐκεῖνος πού θὰ
σκαφαλῶναι μὲ κακοκαρίαν σὲν κορυφῇ
τοῦ Ἀθῶ ζητήματα εἶναι ἂν θὰ ἐνακατέ-
θῃ. Ἡ ἀναρρίχηση σὲν κορυφῇ δὲν εἶναι
θῆλον πρῶτον μόνον γιὰ τὸν ὀρεῖσθαι, δὲν
εἶναι ἐκδηλώσῃ πίστεως γιὰ τὸν ὀρεισθῆ-
σαι πρὸς προσκυνητὴ, εἶναι ἀπεράμωλο δρᾶ-
μα γιὰ τὸν ὀρεισθῆσαι πρὸς τὸν Θεόν πού θ'
ἀποφασίσει ν' ἀφῇ τὴς ἀνέσεις τῆς πό-
λεως, γιὰ νὰ ζῇσιν λίγες ὄρες συντρο-
φίαν μὲ τὴν φύσιν, ἡ μὲν φθᾶσιν, ἀλθίνα
μέχρι τοῦ θεοῦ.

Καθὲ τὸς ἀνάμωσα ἀπὸ τὴς συστάδες
τῶν δένδρων καὶ πᾶν ἀπὸ λόφους καὶ
ὄρους, διακρίνομε τὴν δαυταλῶν τὴν
ἀκτὴ καὶ τὴν θάλασσαν ν' ἀπλώνεται
σ' ἕνα ἀπέραντο παιγνίδιον φωτοσκιά-
σεων σὲν ἀνὰ ὅλον ὅλην. Ἄν σὺμψῃ
πᾶν νὰ ἀναρρῇ γεμῶτο φεγγάρι τότε τὸ
ἀνέσθαι σὲν κορυφῇ, γιὰτὶ εἶναι θύει
πὸς πᾶν δὲν προκύπτει νὰ ἐξέλθῃ κα-
νεὶς. Θὰ τὸ θῶναι πάντα σὲν μάτια ἡ

Στὴ ἐρύση τοῦ μοναστηρίου
(Φωτογραφία κ.κ. Κουτλιάνη)

θετικὴ ἐκείνῃ φωτοσκία πού ἡμερεῖται
τοὺς θράχους, μεταβάλλει σὲ στολίδι,
πού κανένας ἀνθρώπος τεχνίτης δὲν
στάθηκε ποτὶ ἱκανὸν νὰ ἐπεξεργασθῇ
τὴς ἀραιῆς συστάδες τῶν δένδρων καὶ
σκαρπᾷ διαμαντοπτερές καὶ σὲν πού
ταπεινὴ γωνία. Μὲ τὸ φεγγάρι φεγγά-
ριζε πάντα ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ ἐκκλησιολο-
γικὸν Μεταμορφώσῃ. Τὸ ἀνέσθαι εἶναι
δυσκόλο, οἱ ἀπὸ τοὺς στροφῆς θυμίζου-
ν τὴς κορβέλλες τῆς ἡπειρωτικῆς Κανέτας,
ἡ τοῦ καστοριανῶ Νταουλί. Μία τρο-
μακτικὴ ρεματιά καθορίζεται δεξιὰ ὡς
τὰ Κανουκαλῶτα καὶ τὸ θέαμα εἶναι τό-
σο ἀπρόσδοκον πού προκαλεῖ τὸν λιγ-
υρὸν καὶ τὸ θέος σὲ ὀρεῖσθαι πού δὲ ἔ-
χαν τὴν πείραν ἄλλον ἀνασθᾶσαν. Τὴν
ἐκκλησιολογίαν τῆς Μεταμορφώσεως τὴν
ἐξαρχίζουμε πᾶν. Βράχια ὀλοῦν ἀπὸ το-
μῶτα μᾶς κρύβουν τὴν θέα κ' ἔξωθεν,
χωρὶς νὰ τὸν περιμένουμε διακρίνομε ἕ-
να πελάριον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ πᾶν
τοῦ μᾶ ἀπὸ τῆς ἐκκλησιολογίας, κτισμένη
μὲ τετράγωνον μᾶρμα. Αὕτη εἶναι ἡ ἐκ-
κλησιολογία τῆς Μεταμορφώσεως, αὕτη ἡ
κορυφῇ τοῦ Ἀθῶ, ὕψους 2033 μέτρων.

Ζήτημα ἂν μποροῦν νὰ χωρῶσιν εἰ-
κοσι ἄνθρωποι σὲν ἐκκλησιολογία καὶ
καμιά διακοσμία νὰ παρακολουθῇ-
σιν τὴν συγκινητικώτερη λειτουργία ἀπ'-
ἔξω, σὲν ὄρεσ τῆς κορυφῆς πού ἔχει λει-
ανθῇ ἀπ' τὴς θροῦς καὶ τὰ πόδια τῶν
προσκυνητῶν μέσα σ' ἐκατοντάδες χρό-
να. Τὰ πάντα γύρω φέρουν τὰ σημάδια
τῶν κεραυνῶν. Τὰ πάντα εἶναι κομμά-
τιασμένα. Ξεφτιομένοι οἱ ὄρεσ, σγι-
σμένη στὰ δύο καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Πανα-
γιῶς ἀπὸ ἀστροπέλεκτι. Ἀπὸ τὴν κορυφῇ
καθορίζουν ἀναρρίχεται χαράδρες, ὅ-
που ἐξάθην πλείστοι προσκυνηταὶ εἰτε
ἐπὶ παραπάνω, εἰτε γιὰ μᾶστε ἀμάρταν-
α, ἀπὸ ἀστροπέλεκτι λουλοῦσιν, πού
μόνον σὲν χαράδρες τῆς κορυφῆς φε-
τρᾶνται καὶ πού οἱ ῥᾶσιον ἴδω καλὸν
ροῦ συνήθως νὰ μᾶστεν γιὰ νὰ τὰ
στέλλουν σὲν δικὸν τὸν σὲν Ρωσία.

...Καὶ εἰδομεν, γράφει ὁ Μωραϊτί-
δης, τότε τὸν ποδῶν θέαμα, τοὺς θρά-
χους σχισμένους καὶ καμμένους ἀπὸ τοὺς
κερανοὺς καὶ ἀναπαραστήσαντες ὅτι ἂν
οὐκ ἔχουν τὴν λυσσομένην τὴν στοιχίαν
πάλιν ἐν ὄρεσ θεῶν, ὅτε δὲ σὲν ὄρεσ
χρῶσι καὶ κατακραταρίζουν ἀπὸ τὰ ἀ-
στροπέλεκτι αἱ πέτρας, ὅς κροταλίζου-
ν τὰ πεῖκα ἐν ταῖς πυρκαϊαῖς ὡς μ' ἐμψυ-
χον οἰωνογῇ. Καὶ ὁ μὲν ἴδικος μᾶς διά-
κος καὶ ἡμεῖς ὅλοι ἐσώθωμεν, ἀλλὰ μέ-
σα εἰς τὰς πυρκαϊκῆς ἐκεῖ χαράδρας
ἐλαμπν φεῖ! τὰ ὀρεσ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ
λεπτοῦ, ἀσπᾶται αἱ δὲ ἀσπᾶται μέγα εἰς
ἀσπᾶται μᾶς χαράδρας, ὅσα κερανο-
βολήντων προσκυνητῶν καὶ ἡλια πᾶ-
ν, ῥᾶσιον αὐτὰ, ὅτινες δρᾶντες τὴν
ἀμάρταν ἀπὸ τῶν μᾶς εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους θράχους, ταφέντες ζωνταῖοι εἰς
αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

Καὶ τώρα πὸς μπορεῖ νὰ περιγραφῇ
τὸ θέαμα ἀπὸ τὴν κορυφῇ τοῦ Ἀθῶνα;
Πᾶν νὰ περιγραφῇ κανεὶς τίς ἀκτὲς πού
ἐπλετὶ κάτω πού ἰριδιόεντες εἰς φλόγας
πὸς ἀντικατοπτρίζεται σὲ γλάκι χρῶμα,
ἡ Χαλκιδικὴ, τὸ Πηλίο, ἡ Σκύρος,
ἡ Σκιάθου, εἰνα κομμάτι τῆς Εὐβοίας, ἀ-
πὸ τὴν μᾶ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἡμῶν, ὡς
ἡ Ἰμβρος, ἡ Μυτιλήνη καὶ ἀκόμη ἀν πᾶ-
στέψουμε ὅσα λέγονται, σὲ ἡμέρας ἐξαι-
ρετικῆς εὐδίας ἐξαρχίζετ' αἱ βίαιες κ' αὕτη
ἡ Ἅγια Σοφία...

Σὲ μᾶ τέσσασι στιγμήν, πᾶν σὲν κο-
ρυφῇ τοῦ Ἀθῶνα, αἰσθάνεται κανεὶς πὸς
τὸ ἄνθρωπον δὲν εἶναι παρά ἕνα μῦρο
σὲν ἀπεραντιστῶν τοῦ θεοῦ καὶ νωθεῖ
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 26ην σελίδα)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτήσιον Δρχ. 200
Ἐξαμηνίος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτήσιον Λίρ. 1
Ἐξαμηνίος » ½

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Συνεχίζονται πυρετωδῶς αἱ προετοι-
μασίαι διὰ τὴν τελεσίαν τῶν γάμων
τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου. Τὸ
νομοθετικὸν μέρος διὰ τὴν σύνταξιν τῆς
σχετικῆς ληξιαρχικῆς πράξεως ἔχει ἤδη
κατανοηθῇ κατ'ὸν συνεννοησὶς τοῦ κ.
Πρωθυπουργοῦ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς
Δικαιοσύνης κ. Λογοθέτη.

Ἡ Μνηστὴ τοῦ Διαδόχου πρὶν κηρύξαι
Φρεϊδερίκη τοῦ Ἀννοβέρου τῆς Μ. Βρε-
τανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας δὲ ἀφῆλθ' ἐν-
τοῦθα μετὰ τὴν ὕψηλάν τῆς γενεᾶς
οἰδιοδρομικῶς καὶ δὲ καταλύσιν εἰς τὸ
ἀγορασθῆν ἐν Ψυχικῷ ἀνάκτορον τοῦ
Διαδόχου.

Ἐν τῷ μεταδὲ παρηγγέλθῃσαν μεγα-
λαὶ ποσότητες σημαίων, διότι αἱ ἡδὴ ὁ-
πάριοντες προβλέπεται ὅτι δὲν θὰ ἐ-
παρῶσιν διὰ τὸν σημαϊστολισμὸν τῆς
πόλεως.

Τὰ δῶρα πού πρόκειται νὰ προσφερ-
θοῦν ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἑθνοὺς τῆς
Ἑλλάδος, τὰ Ἰβηρικά καὶ τὸν ὅλον ὅλον
γαλλίαν, εἰνε ἀπείρα καὶ βαρύνεται.
Ὁ ἄλλος Ἀθηναῖος θὰ προσφέρῃ ἄρ-
γυρον σεβρίσιον φαγητὸν δι' 60 ἄτο-
μα, τὸ ὅσιον παρηγγέλθῃ ἡδὴ εἰς τὴν
Ἀγγλίαν.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Πύρ-
γου ἐνέκρινεν ὁμοφώνως τὴν προσφορὰν
ἐν ἀναμνηστικῷ δώρῳ εἰς τὴν Α.Β.Υ.
τὸν Διαδόχον καὶ τὴν Πριγκίπισσαν
Φρεϊδερίκην, ἐπ' ἐκατέρῃ τῶν γάμων
τῶν γάμων τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Δια-
δόχου Παύλου βαρύνεται ἀργυρῶν
κακοσθέντων ἐπὶ χρυσῶν ἐξόδων τέχνης,
φέρουσιν χρυσῶν σύμπελμα τῶν προ-
σώπων τῆς Δημητρίας, τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ
Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαφφῶς. Τὸ σύμπλε-
μα, διακοσμημένον μὲ δάφνης περιλαμ-
βάνει ἐπίσης στέμμα, τὰ ἀρχαῖα στοι-
χεῖα τῶν μελώνων Π. καὶ Θ. καὶ τὴν
φράσιν «ἑθνομ. Μυτιληνῶν». Ἡ κασε-
τίνα εἰνε ἐξωτερικῶς διακοσμημένη πολυ-
τελεστῶς. Θέρε 36 χειροτεχνήματα
ἀριστοτεχνικῆς παλαιολογικῆς
τέχνης. Ἀπασα αἱ ἐξωτερικαὶ δια-
κοσμήσεις θὰ εἶναι ἀπὸ χρυσόν.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν
Πλάτειαν τὸν Π. Ἀνακτόρον ἔγινεν ἡ
ὁρκωμοσία τῶν ἑθελοντῶν Ἑργασί-
ας, παρουσία τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ
καὶ ἄλλων ἐπισήμων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ πρὸς-
εδρὴ τῆς Κυβερνήσεως Μεταξᾶς ὁ
ὑπουργὸς Διοικήσεως Πρωτοψύχης κ.
Κοτζιάς, οἱ ὑπουργοὶ Ἀσφαλείας καὶ
Πολιτικῶν Γραφείων κ.κ. Μανιάδης
καὶ Μπουμπουλίτης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
Ὁ ἐθελοντὴς ἐργασίας συνεκεντρώ-
θησαν ἀρχικῶς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
Νικομήδους γραφεῖα τῆς οργανώσεως
τοῦ, ἐκεῖθεν δὲ καταστάθησαν εἰς τὰ
Παλαιὰ Ἀνάκτορα ἐργαστήσιον εἰς
διμοιρίας καὶ λόγους.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς
Κυβερνήσεως ἔρρασαν εἰς τὴν χῶρον
τῆς ὁρκωμοσίας τῶν ἐθελοντῶν, γενό-
μενος ἐνθουσιαστικῶς δεκτὸς ὑπ' αὐτῶν.
Ἀφ' οἱ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ ἄλλων
τὴν καθορισμένην δι' αὐτὸν θέσιν, ὁ ὁ-
ραστήριος κ. Ι. Παυλίδης ἀνέγνωσε τὴν
ἡμερησίαν διαταγὴν εἰς τὴν ὅσην το-
νίσταται ὅτι μὲ τὴν αὐτοῦ τῆς παρὰ
ἐπιβλεψίας πρὸς τὸν Πρωθυπουργόν,
ἐν ἀνταναγκασμένῳ νὰ δημοσιογῇ μί-
αν ἑλλάδα λογαρῶν αἱ ἐθελονταὶ εἰς
ἀσφάλειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον «ἕνα γιὰ
τὴν ἑλλάδα». Ἐν συνεχείᾳ προστίθεται
ὅτι οἱ ἐθελονταὶ ἐναρμόνιζον τὸ σύν-
θεμα ἐργασίας.

Ἐπικολούθησε παρέλασις τῶν διμοι-
ριῶν πού τῆς ἐργασίας ἐν ὅσῳ τὸν κυβερ-
νήσαν καὶ τῶν παριστάμενων ὑπουρ-
γῶν, μετ' ὅ παρετῆ εἰς τὰ γραφεῖα
τῶν τῶν ἐργασίας οὐσίσιον εἰς τὸ ὅσιον
μετῶσεν ὁ κ. Μεταξᾶς καὶ ὁ κ. Κο-
τζιάς. Τῶν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν,
πρὸς αἱ εἰς τὸν κ. Κοτζιά προσεφῆ-
θησαν ἐντὸς κορεσμένης.

Τὸ ἀπένεμα αἱ ἐθελονταὶ τῆς ἐργα-
σίας μετῶσεν εἰς τὴν ὁδὸν Θεσσαλο-
νίκης, ὅπου διηγήσαν ἐντὸς μίαν ὥ-
ραν λακκῶν πρὸς βενδρονόμειον. Ἡ
βενδρονόμειος θὰ γίνῃ ὅταν ἴδωμεν
τὴν πρῶτην Κυριακὴν.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΑΙ ΛΥΣΣΩΔΕΙΣ ΜΑΧΑΙ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΟΥ ΤΕΡΟΥΕΛ

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ γιγαντομαχία
τοῦ Τερούελ, εἰς τὴν αἰματοκυλινῶν
Ἰσπανίαν, ἀσφαλῶς θὰ ἐτελειώσῃ. Ὅλοι
οἱ Ἰσπανικοὶ σταθμοὶ ἀσφαμένως δὲν
ἐπείσαν νὰ μεταδῶν λεπτομερείας τῆς
μάχης αὐτῆς πού συνεχίζεται ἀπὸ τῶσαν
ἡμέραν καὶ τὴν ὅσην παρακολουθοῦν
ἀνταποκριταὶ τῶν μεγαλειτέρων ἐφημε-
ρίδων τοῦ κόσμου.

Προχθὲς ὑπῆρχε ἡ πληροφορία ὅτι ὁ
λόκληρος ἡ πόλις κατελήφθη ὑπὸ τῶν
κυβερνητῶν, ἀλλὰ ἡ πληροφορία αὕτη
δὲν ἐπεβεβαιώθη μέχρι τῆς στιγμῆς
τοῦ γράφεται τὸ παρόν.

Πάντως, εἰνε γεγονός ὅτι ἡ πόλις κα-
τελήφθη σπᾶσιν πρὸς σπᾶσιν, ὅτι αἱ
ἀποστάσεις ὑπῆρξαν σημαντικαὶ ἐκεί-
θεν καὶ ὅτι οἱ νικητὰ δὲν ἔχουν ὅτι τὴν
κατοχὴν τὸν παρὰ ἑνὸς ἀπεραντῶν σο-
ρὸν καπνίζονταν ἐρείπια. Αὐτὸ ὁμως
δὲν ἔχει σημασίαν, διότι τὸ Τερούελ δὲν
ἔχει καμμίαν σπουδαιότητα ὡς πόλις,
ἀλλὰ ἐπειδὴ εἰνε κόμπος συγκοινωνιῶν

τοῦ μετώπου, ὅπου καὶ διεξάγονται αἱ
σοφορότεροι καὶ σημαντικώτεροι μάχαι.
Διὰ τὴν πλήρη κατάληψιν τοῦ Τερούελ,
ἐπ' ὅσον ἡ πόλις εἶναι ἀπομονωθῇ, ἀφῆ-
θησαν ὀλίγα σχετικῶς δυνάμεις, ὁ δὲ
ὅλος τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων
τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Σαραμπιά-
αρχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Στρατιάς — ἀ-
ποτελούμενος ἀπὸ τὸν 18ον καὶ τὸν 20ον
σώματα στρατοῦ, ἡσυχολήσῃ μὲ τὴν ὁ-<

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο κ. Τάνμπριτζ τηλεφώνησε το βράδυ στον επιθεωρητή Λέιν και τον παρακαλεί να έρθει διότι συνδέει κάποιο μυστηριώδες έγκλημα στο μέγαρό του.

Ο Λέιν παίρνει μαζί του και τον φίλο του νετεκίβ Χούγκ Κόλλιερ.

Το έγκλημα συνέβη υπό τας εξής συνθήκες. Οι φιλοενοχούμενοι του κ. Τάνμπριτζ έπαιζαν μια παρτίδα κρυφτό και είχαν οβήση τα φύλλα. Ο Χούγκ Κόλλιερ ένας από τους κερδισμένους, κατά την διάρκεια του παιχνιδιού έπεσε επάνω σ' ένα πούλι. Κατόπιν ο Ντόροου ήτο τυφλός ένω έλαβε ότι έφτανε περί φύλου και έπαιξε τις δυνάμεις. Ο κ. Τάνμπριτζ έπαιξε τις δυνάμεις και έφτασε στο παρτίκο της. Ο Ντόροου τον έβγαλε νεκρό, που έπεσε στο αίμα.

Ο Στάλλαρ ήτο συγγενής έλαφρων μυθιστορημάτων και έζημειετο για τις έρωτικές του περιπέτειες.

Οι δύο αστυνομικοί ήλθαν άμέσως να αναρίσουν τους κληρονόμους.

40N

Έβαλε το χέρι της στο μπράτσο του για να τον οδηγήσει.

— Ήταν ύπνολογος, είπε η Ρούθ, δείλα σχεδόν.

Και έπειτα από μικρή παύση...

Ο σέρ Γιούστας θα προσπαθήσει να φύγει με την Κα Στόρεν και την Ντάνια πριν από την ανάκριση. Νομίζει ότι θα τα κανονίσει με τον δικηγόρο της αστυνομίας και μόνι πρότεινε να με πάει στο Λονδίνο με το αμάξι του.

— Πολύ καλά! απάντησε ο Ντάρου. Στη σκέψη μονάχα τι μπορεί ν' άναμψι, έστω και από μακριά στην άπαισία αυτή υπόθεσι, άναστατονομαι. — Δέν έρχεται και σ' μαζί μας, Χούγκ; Γέλασε έλαφρά.

— Αδύνατον. Με κρατούν για δημνον δυστυχώς, επειδή ένω άνεκάλυφα το πτώμα. Θυμάσαι τι σου έλεγα πη μία μέρα, ότι μιούσα τον Στάλλαρ;

— Ναί...

— Κάποιος... ή η κοκκινόξανθη εκείνη νέα, ή Δις Χέβελιν με άκουσε ότι διηγήθηκε στην άστυνομία. Αλλά και που συνέβη άτύχημα στον Λέιν... ήταν τόσο συμπαθητικός.

— Αλλά και ο φίλος του της Σκάτλαν Γιάρντ, είνε συμπαθητικός, είπε η Ρούθ με φωνή μακρινή, σάν να σκεπτόταν άλλο πράγμα. Πώς ήξερε ότι η Αντζέλ ήταν κοκκινόξανθη;

Τον κύτταξε με περιέργεια και έπιτάχυνε το έθιμα της σάν να διαζόταν να γυρίσει στο σπίτι. Έκείνος αισθάνθηκε άποτομα ότι η Ρούθ έδοκίμαζε κάποια στενοχώρια, αλλά δέν προσπαθήσε να εξεκαλύψει το πράγμα και δέν μίλησε άλλο παρά όταν έφθασαν στην πόρτα.

— Άκουε κανείς τις φωνές των άλλων προσκεκλημένων, που μιλούσαν στο χόλλι;

— Όλα τώρα τέλειωσαν, ψιθύρισε χαμηλόφωνα, και πρόθεσε με δυνατή φωνή: «Ευχαριστώ Ρούθ».

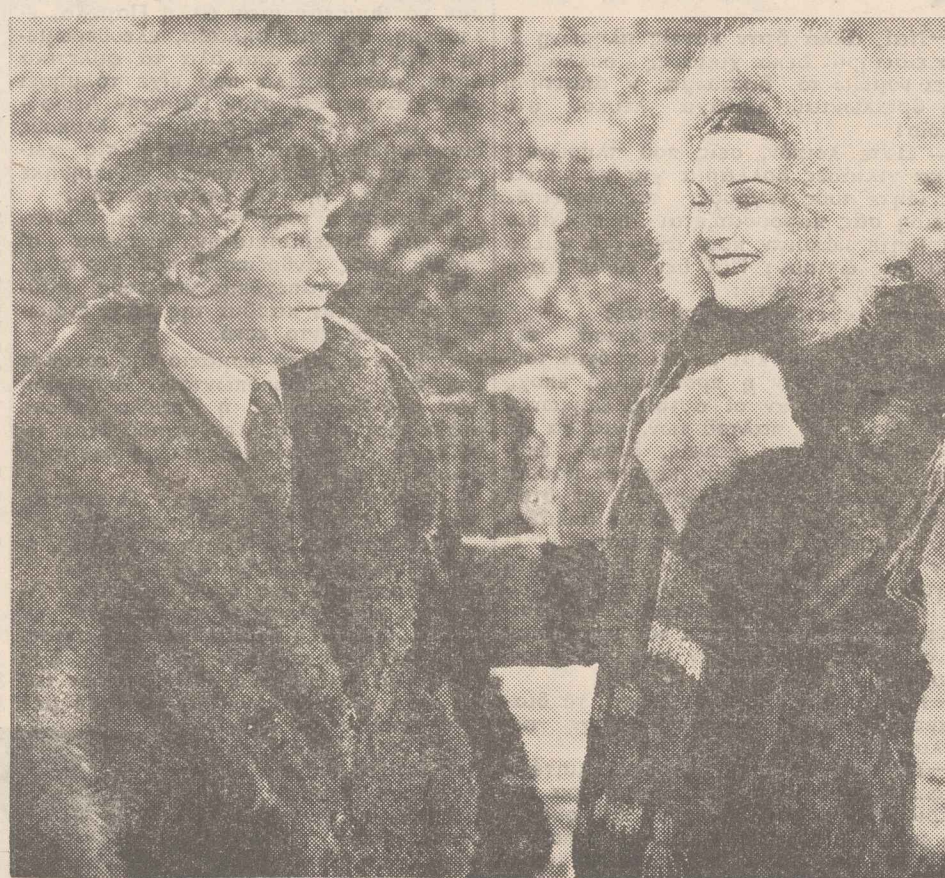
Εκείνη, χωρίς ν' άπαντήσει, πέρασε

άπ' έμπρός του κατάχλωμη και μπηξε στο χόλλι.

VII

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Ο Κόλλιερ άνοιξε την πόρτα της σκάλας της υπηρεσίας, στην άκρη του διαδρόμου, που διέσχισε κατά μήκος το

Οι δύο νέοι είχαν πάει στη λίμνη για να παγοδρομήσουν

οπτι, και άκουσε χειμωρρο από θριαύς, γαλλικά, από θυμωμένο γυναικείο στόμα δέν κατάλαβε καθόλου την έννοια τους γιατί ήξερε πολύ λίγο τη γλώσσα του Μολιέρου. Έπιηκούθησε σύντομη σιωπή, και έπειτα έζηματα άνδρος, που άπομακρυνόταν.

Αυτή η γυναικεία άσφαλώς θα τα είχε με κάποιον... Αλλά για όλους τους άπρηπτες ίσχυε ένα συλλογισμόν άλλωθι άφοι κατά την ώρα της δολοφονίας βρίσκονταν στο χωριό. Θυμήθηκε αυτό, που του είχαν πη για την Ζυστίν Ντυμπουά, η γαλλίδα καμαριέρα της Κα Στάλλαρ, οι άλλοι άπρηπτες δέν την συμπαρόσαν καθόλου.

Τώρα είχε γυρίσει στο κεφαλόκαλο και έσκυψε πάνω από τα κάγκελα η πόρτα της υπηρεσίας κάτω στο χόλλι άνοιξε και άπ' αυτήν έβγαιε ο σωφέρ του Σέρ Γιούστας. Ο Κόλλιερ την ήμερα που έφθασε, τον είχε δη να έργάζεται μέσα στην αλλη, και είχε προσέξει τα νεύματα του και την καλή του εμφάνιση, που μέσα στη θαυμάσιαν στολή και στις άμυδρες μπότες που φάνταζαν πιά άμωρφα. Ο Κόλλιερ τόν είχε να κυττάζει το ρολόγι προφανώς είχε τη

συνήθεια να λαβαίνει διαταγές άρισμένες άρες.

Ο σέρ Γιούστας βγήκε από τη θύρα, κρατώντας στη μασχάλη του τούς «Τάιμς», και μ' ένα πούρο στο στόμα.

— Καλήμέρα, 'Ιδαν. Κύτταξες τη μηχανή; Γιατί χθές μου φάνηκε ότι άκούγα τριέλιμα.

— Τα κανόνισα όλα, σέρ Γιούστας. — Καλά, πιστεύω σήμερα να φύγουμε μετά το γεύμα, Κα Στόρεν;

— Η Κα Στόρεν θα ήταν πολύ άμορφη στα νεύματα της, γιατί και οτά έδοξιν στα της με τα κατάλευκα μαλλιά της και το σάλι από μαύρη δαντέλλα, που φορούσε, και το όποιον κορφίτσωνε ένας κάμεος, φαινόταν ότι διατηρούσε μερικά ίχνη της παλιάς άμορφιάς της. Ο σκόπος της ζωής της ήταν να βρη έναν πλούσιον άνδρα για την έγγονή της, και η άεχμωσσία του Σέρ Γιούστας Τάνμπριτζ, τον όποιον είχαν αναρίσει τον Σεπτέμβριο στις Κάννες, ήταν άποδείξεις της δικής της ικανότητος και έπισηνης, γιατί η έγγονή της κρατούσε πάντοτε παθητική στάσι και άφηνε να την κάνουν ό,τι ήθελαν, έχωριστήσαν να φαίνεται κομψή και ν' άπαντά σ' ό,τι την ρωτούσαν με μονοσούλας.

— Βλέπετε. Έλεγε η Κα Στόρεν στεναζόντας με έπιείκεια, είνε πολύ νέα

κούμπισε το χονδρό κόκκινο χέρι του στο λεπτό της άμο.

— Ήγανινε να έτοιμάσης τις δουλτσές σου. Έπειτα άπ' όσα συνέβησαν δέν είνε και πολύ δυσάρεστο να περάσει κανείς τα Χριστούγεννα στην πόλη. Θα σου κάμετε τη χώρα να έλθετε και όδύ να περάσετε μία έβδομάδα στο Σαδού πριν γυρίσετε σπίτι σας.

— Η Ντάνια κύτταξε τη γαργαλιά της σάν παιδί που ζητούσε άδεια για να δεχθ.

— Μά, φυσικά, θα μάς εύχαριστήση πολύ... Είσθε πολύ ευγενικός, Σέρ Γιούστας. Έλα, μικρούλα μου, πάμε να έτοιμάσουμε τις δουλτσές μας.

— Άνέβηκαν τη σκάλα και ο Κόλλιερ άποδοχώρησε για να τους κάνει τόπο. Ο Σέρ Γιούστας έαναγύρισε στη διέλιση και ο σωφέρ βγήκε από το χόλλι.

Ο άστυνομικός πριν κατέβη στάθηκε μία στιγμή. Έπιθυμούσε να σκεφθ, πριν άρχιση την έπίθεσι εναντίον του Σέρ Γιούστας. Ο Λέιν είχε έκφρασει καθαρά την έπιθυμία του να μη φύγη κανείς από τα Πέδερλι πριν γίνη η άνάκρισις και οι Νόρρις, συμπεριρρομνοί άστυνέρ, έμειναν, άν και το πρεσβύτεριον ήταν πολύ κοντά. Ο Κόλλιερ δέν έδλεσε τόν λόγον να έξαίρηθι ο Σέρ Γιούστας και οι Στόρεν άκιδέν είχαν να πούν τίποτε σχετικώς με το δράμα και ίσως και να μη τους άνεκριναν. Η γρηά κυρία είχε πάει να κοιμηθ πριν άρχιση η παρτίδα του παιχνιδιού και δέν είχε κανένα λόγο ν' άμωσάλλη για την άλήθεια της ητιάδαν Στόρεν και του γέρου άρραδωναστικού της.

Ο Κόλλιερ τοποθετήθηκε στο μικρό γραφείο, που είχε χρησιμοποίησει ο Λέιν και άναψε ένα τσιγάρο. Οι τοπικές άρχες άλλο που δέν θα ήθελαν, παρά να φανούσι εύάριστοι σ' ένα πρόσωπο σάν τονσέρ Γιούστας μεγαλοκτιμαστικά μεγάλυνεργήτην της περιοχής. Αλλά τι θα έλεγαν στην Σκάτλαν Γιάρντ; Ο Σέρ Γιούστας ήταν ίκανός να είχε και εκεί μέσα φίλους... Ο Κόλλιερ σήκωσε τούς άμους του. Ίσως θα ήταν καλύτερο να τόν άφιση να φύγη... Το πόμολο της πόρτας γύρισε. — Έμπρός!

— Ήταν η καμαριέρα της Κα Στάλλαρ, μία ν' έα καλοδεμένη και της όποιας τα μ' έα έλαμπαν από θυμο.

— Έπιθυμω να σας μιλήσω...

Ο Κόλλιερ παρατήρησε ότι μιλούσε θαυμαστικά άγνικά. Και όμως την είχε άκούσει να λούζη κάποιον με γαλλικές θριαύς, Ποιόν; Της έβριζε ένα κάθισμα.

— Έχετε να δώσετε καμιά πληροφορία στην άστυνομία;

— Ναί. Δέν άσχυρήθηκα με τούς άπρηπτες. Για όλους ίσχυει το άλλοθι, άλήθεια; Ο χορός.

— Έκαμε μία δραματική παύσι.

— Λοιπόν;

— Αυτό δέν είνε άπολύτως άκριβές.

— Πώς;

— Ο Ρώσος, Ο σωφέρ του Σέρ Γιούστας, ο όποιος την τελευταία στιγμή προσασίτηκε πονόνδοντο και δέν ήλθε. Λέγει ότι πήγε και κοιμήθηκε! Δέν πήγε κανείς να δη... Το δομιάτο του είνε πάνω από το γκαράζ, μακριά από το σπίτι. Όταν γυρίσαμε, μετά από μεσάνυχτα, κανείς δέν τόν σέβηθηκε, όλο το σπίτι ήταν άνω κάτω και όλοι δέν φάνηκε, παρά το έσόμενο πρωί.

— Νά τι συμβαίνει, είνε μέσα του Κόλλιερ, όταν δέν έξακρίβωθ κανείς όλες τις λεπτομέρειες. Έπρεπε όμως να προσέξη πολύ την άφήγησι της Δας Ντυμπουά, γιατί μέσα στα μάτια της φανόνταν καθαρά η έπιθυμία της να προένηση κακό...

Σας εύχαριστώ για την πληροφορία. Θα την χρησιμοποιοι. Άχί, θεία, πώς πηδ το σπίτι. Η Κα Τάνμπριτζ; Πρέπει να της μιλήσω σήμερα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

— Είνε άνάγκη; Η καμείνη η κυρία είνε πολύ νευρική και άποφέρει πολύ. Ο άλλος άστυνομικός την έζήτησε χθές το άπόγευμα.

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΚΤΙΜΟΥ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ

ΣΑΙΜ ΡΟΜΕΡΣ

διελλοθήκη, όπου βόηκε τόν σέρ Γιούστας μετ' τον εξάδελφό του.

— Με συγχωρείτε, Σέρ Γιούστας, αλλά από πότε έχετε τόν σωφέρ στην υπηρεσία σας; Θα ήθελα μερικές πληροφορίες γι' αυτόν.

— Να τις κάμετε τί; Είνε ένα καλό παιδί και έξ άλλου οι άπρηπτες δέν ήσαν έδω...

Ο Τάνμπριτζ πρόσθεσε: — Για όνομα του Θεού, άφήστε ήσυχους τούς άπρηπτες!

— Αυτοί είναι πολύ, κύριε, αλλά πληροφορήθηκα ότι ο σωφέρ, όχι ο δικός σας ο Χότζε, αλλά ο άλλος, τη νύχτα της δολοφονίας δέν πήγε στο χορό, με την πρόφασι ότι τού πονούσε το δόντι. Πήγε και κοιμήθηκε νορίς, όπως ίσχυρίζεται τολλάγιστον.

— Μπορείτε να τόν πιστέψετε, είπε ο Σέρ Γιούστας. Είνε άνθρωπος έμπιστος.

— Από πότε τον έχετε στην υπηρεσία σας, σέρ Γιούστας; έπεμνε ο Κόλλιερ.

— Να σας πω... Τόν πήρα την τελευταία άνοιξη στο Παρίσι. Έμεινε εκεί λίγον καιρό μαζί μου και έπειτα τόν πήρα στη Ριέιέρα.

— Είχε καλή πιστοποίησική; — Βεβαίως. Είχε άπρηπτεσί δι' ό χρόνια στην έσπώνη Χερσέν. Σοβαρά, έπιθεωρητά, χάνετε τον καιρό σας.

— Ο Κόλλιερ άπήντησε πολύ ήσυχα: — Αυτό είνε δική μου δουλειά, κύριε. Και λυπούμαι πολύ που είμαι άποχρεωμένος να τόν κρατήσω έδω όσώτου τελείωσι η άνάκρισις, έφόσον το άλλοθι του δέν στηρίζεται παρά στη δική του έπιθυμία.

— Αλλά σήμερα το άπόγευμα μου χρειάζεται για να πάω στο Λονδίνο!

— Αυτοί είναι πολύ, σέρ Γιούστας.

Ο Τζωρτζ Τάνμπριτζ, παρνεβή από φόβο μήπως ο εξάδελφός του, που δέν ήταν συνθησμένος ν' αντίλγουν στις έπιθυμίες του, παραφέρθη.

— Μά άναμπετ' μου, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι ο άστυνομικός είνε άποχρεωμένος να κάμη το καθήκον του; Εξ' ου είνε έξαιρετικά εύχρηστο να μέινης κοντά μου μαζί με την χαριστική Ντάνια και τη γαργαλιά της που παίζει τόσο θαυμαστά μπριζ...

— Ξέρω ότι η τρομερά αυτή υπόθεσι σας χάλασε όλη την εύχαριστήσι, αλλά θα έπιθυμούσα να μένατε λίγο περισσότερο καιρό μαζί μου. Άν έπιμένετε να φύγετε άποσώπιτες, θα μπορούσα να σας δαψώσω το άμάξι μου και τόν Χότζε.

Ο Λέιν δέν έργόταν να σας βρη θανάτδν θα τόν ρωτούσαν πια η άστυνομία...

— Σ' εύχαριστώ, άπήντησε ψυχρά ο εξάδελφός του.

Ο Κόλλιερ άποσώρηκε με ευγένεια και σημεία για τόν άρχικαμαριέρο για να τόν παροκαλέση να τού στείλν τούς άμέσως σωφέρ. Ο Παβλόφκι έφθασε άμέσως και άπήντησε χωρίς δυσκολία σ' όλες τις έρωτήσεις που τού υπέβαλλήσαν. Τα ελκρινές του όθος έκαμε καλά εντύπωση στον νετεκτίβ.

Δέν είχε πάει στο χορό, γιατί τού πονούσε το δόντι του. Είχε πέσει στο κρεββάτι και είχε χρησιμοποιήσει διάφορα φάρμακα που τού είχαν δώσει η μαγειρίσα και οι καμαριέρες, τα νεύματα του και το όρατο του πρόσωπο είχαν προσέκλεισε χωρίς άμφιβολία τη συμπάθεια των φρονιμητών.

— Και η δεσποινίς Ζυστίν, η καμαριέρα της κυρίας Τάνμπριτζ; ρώτησε ο Κόλλιερ.

Ο Παβλόφκι για πρώτη φορά φάνηκε διατακτικός.

— Αυτή... αυτή ήθελε άποαδύησεν να πάω μαζί της, για να χορέψω μαζί μου, γιατί, καθώς φαίνεται, χορεύω καλύτερα από τούς άλλους. Της έζήτησα ότι μου πονούσε πολύ το δόντι μου, αλλά αυτή θύμωσε...

— Ποιό δόντι σας πονούσε;

— Ένας φρονιμητής.

— Λοιπόν, πήγατε στο δωμάτιό σας πάνω από το γκαράζ, πήρατε φάρμακα και κοιμήθηκετε όλη τη νύχτα;

— Άκριβώς, δέν άκουσα τίποτε και δέν έμωθα από τού συνέβη παρά το πρωί από τούς έλγους άπρηπτες.

— Μιλάτε πολύ καλά τα άγγλικά. Μένετε πλέον καιρό στην Άγγλία;

— Όχι, είνε η πρώτη φορά που μένω έδω.

— Τότε, που μάθατε τη γλώσσα; ρώτησε έκπληκτος ο Κόλλιερ.

Έπιηκούθησε παύσις και έπειτα ο Ρώσος άπήντησε άφελώς:

— Άνατράφηκα από Άγγλίδας παιδιά. Άνατράφηκα από Άγγλίδας παιδιά. Άνατράφηκα από Άγγλίδας παιδιά.

Οι γονείς μου, όπως και όλοι εκείνοι που δέν μπορούσαν να φύγουν, πέθαναν και το σπίτι μας κήκε. Μπορώ τώρα να πηγαίνα; Πρέπει να κυττάω πόση δένζινα έχω...

— Καλά, πηγαίνετε, αλλά είμαι άποχρεωμένος να σας κρατήσω έδω όσώτου τελείωσι η άνάκρισις. Είδοποιήσα τόν σέρ Γιούστας.

— Θύμωσε πολύ;

— Όχι, άπρηπτες, τού Κόλλιερ χαλασώθηκε λιγάκι.

— Δέν μπορώ να σας πω ότι ένθουσιόσθηκε. Ο κύριος Τάνμπριτζ τού προ-

ρόητες της χωρίς πλάτη' άν άκούγατε τι της έπαλλε η μαγειρίσα...

Ο Κόλλιερ έαναγύρισε στο χόλλι και άκουσε τόν ένα Τάνμπριτζ που τηλεφώνουσε μέσα στη διελλοθήκη. Τι να κάμη τώρα; Άν κατάφερνε μονάχα να μάθι τι είχε κάμει ο Λέιν την προηγούμενη μέρα! Οι τρεις έκινες σελίδες τού σημειωματαρίου που έλειπαν μπορούσαν να ήταν σπουδαίες. Το ρολόγι του έδειχνε ότι ήταν μία παρά δέκα, δέν μπορούσαν λοιπόν να δη την κυρίαν Τάνμπριτζ και την Τζόαν Νόρρις παρά μετα το γεύμα. Μπήκε στη διελλοθήκη και έ- κει μέσα έβριθε τόν σέρ Γιούστας που

σμένη κοντά στη φωτιά, μέσα στο μπουντούρ της.

— Καταλαβαίνω ότι γίνονται άναποφορο ένοχλητικές, άκρισε.

Ο Κόλλιερ παρατήρησε τα έλθεσκα που άνοιγόλειναν, τα χέρια που έτρεμαν. Ήταν έξαιρετικά έκνευρισμένη. Διέγνωνε άμέσως τα αίτια: πολύ φαγητό, πολύ κάντισμα, όχι πολύ άσχυρήσλησι και ο τελευταίος κλονισμός. Άν πούσε τόν Στάλλαρ;

Αυτοί είναι πολύ, κύριε, είπε με άπαλή φωνή. Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε τι κάμετε το βράδυ εκείνο; Ήσυ έχατε κρυφή;

— Στο σαλόνι. Ήμουν καθισμένη στον καναπέ στο θάλασο και κάπνισα ένα τσιγάρο. Άκουσα την Αντζέλ και τα παιδιά τού έφημεριού που περνούσαν για να πάνε στη σέριρα.

— Ως τη στιγμή που ο κύριος Ντάρου φώνασε σθήθεια δέν κουνήθηκα από τη θέσι σας;

— Όχι.

— Δέν έπιθυμω να σας ένοχλήσω περισσότερο άπ' όσο είνε άνάγκη, κυρία Τάνμπριτζ, είπε ο Κόλλιερ με καλοσύνη. Υποθέτω ότι ο ένοχομαρής Λέιν θα σας ρώτησε για όλα αυτά, αλλά η ύποθεσι αυτή είνε δύσκολη και άσχυρονοστική. Νά σας μιλήσω με ελκρινία έχω άνάγκη άπ' όλη τη θοήθεια που μπορείτε να μου δώσετε.

— Δέν ξέρω τίποτε, είπε ζωηρά εκείνη, αλλά η ύποθεσις μου φαίνεται καθαρή, δέν είν' έτσι; Έχω κοσμημάτα άξιας. Κάποιος κλέφτης μπήκε στο σπίτι και κρυφτηκε στη γαλερία, ο Έντγκαρ συναντήθηκε μ' αυτόν και παλεόντας μαζί του σκοτώθηκε...

— Κάποιος που ήξερε πολύ καλά το σπίτι, είπε ο Κόλλιερ, πολύ καλά για να ξέρη το δρόμο από τη γαλερία στο δωμάτιο της μουσικής, για ν' άνέβη την έλικοειδή σκάλα, να περάσει στον διαδρόμον και άπ' εκεί να δραπετεύση χρησιμοποιώντας τη σκάλα της υπηρεσίας. Άλλά και σ' αυτή την περίπτωση, όχι, κυρία Τάνμπριτζ, δέν παραδέχομαι αυτή την έξηγησι, εκτός και άν ο σούζογος σας γελάσθηκε. Πριν έβρη η άστυνομία φάρμακο όλο το σπίτι και διέπιστωσε ότι όλοι οι πόρτες και τα παράθυρα ήταν κλειστά.

— Μά τότε δέν μπορώ να φαντασθώ άλλωθια τίποτε.

Τον κύτταξε με άμνημένο όθος και ρίχισε.

— Είνε πολύ τρομερό. Θέλω να ξεχάσω, δέν ύποφέρει πια.

Ο Κόλλιερ ήτο έτοιμος να τραβήξη από την τσέπη του γιλέκου του κάτι: μια κεχρημασμένα πίστα για τσιγάρα.

— Καταλαβαίνω πολύ καλά τα αισθηματά σας, είπε με συμπάθεια. Μου είνε άποτομα ότι μπορείτε να μου πείτε, άς σταματήσουμε έδω. Άλήθεια, αυτή η πίστα είνε δική σας;

Τίποτε από τη φωνή του δέν έδειχνε τη σήμασία που απέδιδε στην έρωτήσι. Έκείνη κούνησε το κεφάλι της.

— Όχι, δέν είνε από τις δικές μου. Πού την έβρηκα;

Ο Κόλλιερ κατάλαβε ότι τού έλεγε την αλήθεια και ότι το κομμάτι εκείνο το κεχρηματί δέν είχε καμιά σημασία γι' αυτήν.

Την έβριχε κάτω, είπε έκνευρος άδιάφορα ένασάσοντας την μέσα στο γιλέκο του.

— Ο κύριος Στάλλαρ ήτο πλούσιος;

— Δέν ξέρω τίποτε. Φαντάζομαι όχι και πολύ.

Είχε ζαρώσει έλαφρά τα φρύδια της έκνευρος κατάλαβε ότι ήταν πάλι έπιφυλακτική. Είχε μήπως ο Στάλλαρ δανεισθ χρημάτα άπ' αυτήν; Ήταν ίκανός γι' αυτό.

Ο Κόλλιερ, άφοι την εύχαριστήση, άρχισε ν' άναμψι κάποιον άλλο θυμο, και έβριθε την Τζόαν Νόρρις στο δωμάτιο παρακάτω κοντά στη φωτιά, να μαγειρεύη τη βλίχι της και το συνήχη, δύο άρραστιας που είχαν έλλοιώσει, λιγάκι τη δραστική άμορφία της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσέχεις.

Ούτε από την νέα άνάκρισι είχαν προκύψει στοιχεία για το έγκλημα

σέφερε τόν σωφέρ του για να σας άντικατοστήση.

— Θα φύγω χωρίς έμένα; είπε ο νέος με έλεμνα χαμόγενο.

— Μη χαλάτε το κέρη σας, σέρ μου. Δυσ μέρες θα πάτε να τους έβρητε. Ο κύριος σας είχε πολύ θυμωμένους, αλλά όχι με σας, άπεναντίας, σας έκτιμη πολύ.

Τα λόγια αυτά δέν καθυστάσαν τόν σωφέρ, ο όποιος στάθηκε σ' έρωτήσι, χαμάρησε και έφυγε χωρίς να πη λέξι.

Ο Κόλλιερ σκέφθηκε όσα είχε άκούσει από όλιγου και σκέφθηκε ότι δέν έπρεπε ν' άποβιδη έξαιρετική σημασία. Τα κίνητρα της Ζυστίν Ντυμπουά ήταν όλοφάνερα, θα είχε προσπαθήσει να έκαπτον τον νεαρό Ρώσο και, έπιση σίτις, παρά θέλησε να τού κινή κακό. Μία γυναικεία έπικύνθω, από έκνευρος που είνε για όλα ίκανές όταν θέλουν να έκδικηθούν την πληγωμένη φιλοτιμία τους. Ίσως αυτή να είχε σκοτώσει τόν Στάλλαρ...

Ο νετεκτίβ μπήκε στην κουζίνα και έβριθε τόν γέρο άρχ

Μία Συνέντευξίς ΜΕ ΤΟΝ ΔΕ ΒΑΣΙΛΗ

Τά δώρα, τὸ ρεβεγιόν καὶ ἡ Πρωτοχρονιά

Μεγάλη δημοσιογραφική αποστολή με έφερε σὰ σύνορα νὰ συναντήσω ὁποῦδήποτε τὸν Ἅγιον Βασίλειον καὶ νὰ τοῦ πα-
ρω μίαν συνέντευξιν. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ
οἱ συνεντεύξεις εἶνε τόσο πολὺ τῆς μόδας,
τὸ ἔθιμον καθιερώθη. Βέβαια οἱ ἅγιοι δὲν
ὁμιλοῦν συνήθως εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀ-
φοῦ οὔτε φονεύουν, οὔτε ἀπαγωγὰς κά-
μνουν, οὔτε τὶς τράπεζας ἀνιγνούν, οὔτε
ἀποπειρῶνται ν' αὐτοκτονήσουν, οὔτε ὡς
διάσημοι τούριςτ μᾶς ἐπισκέπτονται. Δὲν
συμβαίνει ὁμως τὸ ἴδιον με τὸν Ἅγιον Βα-
σίλην ποὺ μᾶς ἔρχεται ταπεινῶτα, με τὸν
ρυθμὸν ἀναποτρέπτου φυσικοῦ φαινομένου
καὶ ἀπαγορεύει τόσο τὴν κοινὴν γνώμην.

Ἐστῆθηκα τυχερός. Τὸν πέτυχα σὲ ἓνα
μικρὸ σταθμὸ τὸν συνόρων, ὅπου τὸ ἀε-
ροπλάνον τοῦ προσεγγιζέται ἀνωμαλῶς γιὰ
νὰ πάρῃ βενζίνη.

—Ὁ Ἅγιος Βασίλειος;

—Κοιμάν;

—Δὲν ξέρετε ἑλληνικά;

—Ἦν πέι...

Ἦσαν ἓνας βαλερός καὶ χαριτωμένους
γέρον. Ἐφερε κόκκινον χιτῶνα, πηχίαν
χιονάτη γυνεῖα καὶ κάτασπρες μουστά-
κες.

—Βούξ-ἔτ Ἅγιον Βασίλη;

—Νὸ μοσιέ!

—Ἄλλο;

Ἁ γέρος ὑπεκλήθη με χαμόγελο:

—Περ Νοέλ.

Ἐδόξα τὸν Ὁσενδόρφο καὶ ἐκήρυξε
γενικὴν ἐπιστράτευσιν τῶν γαλλικῶν μου,
χάρις εἰς τὴν προθυμίαν τῶν ὁποίων νὰ
προέλθουν ἀρῶναι σὲ μίαν τόσο δύσκολη
περίστασι, κατὰφερα νὰ δώσω εἰς τὸν
ἕξον νὰ καταλάβῃ: ὅτι ἤθελα μίαν συ-
νέντευξιν. Ὁ Γάλλος ἐγέλασε πάλιν καὶ
μὲ ἐχτύπησε χαϊδευτικὰ στὸν ὦμον:

—Ἰντερβιού;

—Βουί!

Τρὴ μπέν. Ἀνεβᾷτε στὸ ἀεροπλάνον
μου, γιὰ εἶμαι θιαστικός. Εἶνε ἡ ὥρα
ἔξεναν καὶ στὶς δώδεκα πρέπει νὰ φτάσω
στὴν Ἀθήνα. Κομπρέν - βουί;

—Βουί!

Ἀνέβηκα στὸ ἀεροπλάνον καὶ ἐκάθησα
πλάι στὸν ξενοδόχον μου Ἅγιον Βασίλην, τὸν
ὁποῖον παρακολούθουσα με μεγάλην πε-
ριέργειαν. Ὁ γέρος ἀμέσως ἔβγαλε μπρο-
στὰ τὴ μηχανή, καὶ σὲ λίγα κ' ἐξήρπασεν
ἀεροπλάνον ἐξοικιστὰν στυλ αἰθέρας. Ἐπρο-
σάφηνισεν τότε νὰ τοῦ ὑποβάλω τὶς ἐρωτη-
σεις μου.

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦθε κα-
τεβαίνεις;

—Κοιμάν;

—Δὲν καταλαβαίνεις;

—Νό;

—Δὲν εἶσαι Ἕλλην;

—Νό;

Ἐστῆθ' ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐπείθην νὰ τοῦ
γεννηθῇ στὴν Καισαρίαν;

—Κοιμάν; Καισαρία;

—Βουί!

—Κ' ἐς κὲ σὲ κεῖα Καισαρία!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Γαλλία. Μ' ἐφάνηκεν τὸ

ἔλθω νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρί. Ντὲν ξέ-
ρετε τὸ ἔλλαξ;

—Ὅλο τὸ κόσμον μιὰ γαλ-
λικά καὶ ρεβεγιόν. Τὸ κοινοῦς Νισιὰ
καὶ ἄλλους καὶ φτάνει κριστουγεννιά-
τικος ρεβεγιόν. Ἄλλοι, Ἅγιον Βασίλη ἀπὸ
τὴν Καισαρίαν καὶ ντὲν τὸ τέλος. Πρό-
τρυκος πρῶτος τὸν Καισαρία, προσφυ-
κός, παστοურμά, σ' ἔσ' οὐλ! Ν' ἔς-πᾶ;

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦθε κα-
τεβαίνεις;

—Κοιμάν;

—Δὲν καταλαβαίνεις;

—Νό;

—Δὲν εἶσαι Ἕλλην;

—Νό;

Ἐστῆθ' ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐπείθην νὰ τοῦ
γεννηθῇ στὴν Καισαρίαν;

—Κοιμάν; Καισαρία;

—Βουί!

—Κ' ἐς κὲ σὲ κεῖα Καισαρία!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Γαλλία. Μ' ἐφάνηκεν τὸ

ἔλθω νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρί. Ντὲν ξέ-
ρετε τὸ ἔλλαξ;

—Ὅλο τὸ κόσμον μιὰ γαλ-
λικά καὶ ρεβεγιόν. Τὸ κοινοῦς Νισιὰ
καὶ ἄλλους καὶ φτάνει κριστουγεννιά-
τικος ρεβεγιόν. Ἄλλοι, Ἅγιον Βασίλη ἀπὸ
τὴν Καισαρίαν καὶ ντὲν τὸ τέλος. Πρό-
τρυκος πρῶτος τὸν Καισαρία, προσφυ-
κός, παστοურμά, σ' ἔσ' οὐλ! Ν' ἔς-πᾶ;

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦθε κα-
τεβαίνεις;

—Κοιμάν;

—Δὲν καταλαβαίνεις;

—Νό;

—Δὲν εἶσαι Ἕλλην;

—Νό;

Ἐστῆθ' ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐπείθην νὰ τοῦ
γεννηθῇ στὴν Καισαρίαν;

—Κοιμάν; Καισαρία;

—Βουί!

—Κ' ἐς κὲ σὲ κεῖα Καισαρία!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Γαλλία. Μ' ἐφάνηκεν τὸ

ἔλθω νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρί. Ντὲν ξέ-
ρετε τὸ ἔλλαξ;

—Ὅλο τὸ κόσμον μιὰ γαλ-
λικά καὶ ρεβεγιόν. Τὸ κοινοῦς Νισιὰ
καὶ ἄλλους καὶ φτάνει κριστουγεννιά-
τικος ρεβεγιόν. Ἄλλοι, Ἅγιον Βασίλη ἀπὸ
τὴν Καισαρίαν καὶ ντὲν τὸ τέλος. Πρό-
τρυκος πρῶτος τὸν Καισαρία, προσφυ-
κός, παστοურμά, σ' ἔσ' οὐλ! Ν' ἔς-πᾶ;

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦθε κα-
τεβαίνεις;

—Κοιμάν;

—Δὲν καταλαβαίνεις;

—Νό;

—Δὲν εἶσαι Ἕλλην;

—Νό;

Ἐστῆθ' ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐπείθην νὰ τοῦ
γεννηθῇ στὴν Καισαρίαν;

—Κοιμάν; Καισαρία;

—Βουί!

—Κ' ἐς κὲ σὲ κεῖα Καισαρία!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Γαλλία. Μ' ἐφάνηκεν τὸ

ἔλθω νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρί. Ντὲν ξέ-
ρετε τὸ ἔλλαξ;

—Ὅλο τὸ κόσμον μιὰ γαλ-
λικά καὶ ρεβεγιόν. Τὸ κοινοῦς Νισιὰ
καὶ ἄλλους καὶ φτάνει κριστουγεννιά-
τικος ρεβεγιόν. Ἄλλοι, Ἅγιον Βασίλη ἀπὸ
τὴν Καισαρίαν καὶ ντὲν τὸ τέλος. Πρό-
τρυκος πρῶτος τὸν Καισαρία, προσφυ-
κός, παστοურμά, σ' ἔσ' οὐλ! Ν' ἔς-πᾶ;

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι, καὶ ποῦθε κα-
τεβαίνεις;

—Κοιμάν;

—Δὲν καταλαβαίνεις;

—Νό;

—Δὲν εἶσαι Ἕλλην;

—Νό;

Ἐστῆθ' ὡς ἐκεῖνος καὶ ἐπείθην νὰ τοῦ
γεννηθῇ στὴν Καισαρίαν;

—Κοιμάν; Καισαρία;

—Βουί!

—Κ' ἐς κὲ σὲ κεῖα Καισαρία!

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴν Γαλλία. Μ' ἐφάνηκεν τὸ

ἔλθω νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρί. Ντὲν ξέ-
ρετε τὸ ἔλλαξ;

—Ὅλο τὸ κόσμον μιὰ γαλ-
λικά καὶ ρεβεγιόν. Τὸ κοινοῦς Νισιὰ
καὶ ἄλλους καὶ φτάνει κριστουγεννιά-
τικος ρεβεγιόν. Ἄλλοι, Ἅγιον Βασίλη ἀπὸ
τὴν Καισαρίαν καὶ ντὲν τὸ τέλος. Πρό-
τρυκος πρῶτος τὸν Καισαρία, προσφυ-
κός, παστοურμά, σ' ἔσ' οὐλ! Ν' ἔς-πᾶ;

—Ὡστε εἰσὶ ξένος;

—Βουί!

—Ἐγὼ διαβατρίων;

—Νό! Ἐγὼ ἔρχομαι στὸ Ἀθήνα σὲν

στὸ σπίτι μου. Ὅλο Γάλλοι ἐκεῖ σὺ-Ἀ'

ἀκροπόλ. Στὸ σπίτι, στὸ κέντρον, στὸ

θεμέριον ρεβεγιόνου. Δὲν ἐκεῖς κάνει

ρεβεγιόν ἀ λὰ νουτσουγᾶ;

—Παρντόν, ἄγιε μου. Ἐχεῖς ἀδεια ἀπὸ

τὴν ὑπηρεσία ἀλλοδαπῶν;

—Νό.

—Νό; Δὲν θὰ σ' ἀφήσουν νὰ μπῆς.

—Μπᾶ;

—Σ' ἔγινε;

Ἁ γέρος ἔβγαλε τότε γέλασε με τὴν

καρδίαν τοῦ, ἔφατο τὸ τιμὸν καὶ γυμνοῦσε

τὰ γόνατά του, τραβῶντας τὰ γένεια του

καὶ κρατοῦσε κατὰ διαστήματα τὴν κοι-
λιά του ἀπὸ τὰ γέλια. Ἦμουν κατὰ πλη-
κτος ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ αὐτοῦ ὅταν μού ἐ-

δύλωσε:

—Λοιπόν, φίλε μου, εἶμαι Ἕλληνας.

—Ἕλληνας;

—Βέβαια. Καὶ Καταβόκης, μάλιστα.

Ἀλλὰ τί νὰ κάνω; Μία φορὰ ποὺ οἱ Ἀθη-
ναῖοι με θέλουν Γάλλο, τοῦς τὰ κάνω κι' ἐγὼ

ὡς γὰρ γάλλικα. Κατάλαβες;

—Κατάλαβα, ἄγιε μου!

Καθὼς ὅμως μιλοῦσε καὶ γελοῦσε ὁ

Ἅγιον Βασίλην ἀντελήφθη δὲν τὸ ἀε-
ροπλάνον τοῦ ὁποῖου ἐπιβίαινε ἦταν θου-
βαριστικό. Διότι ἔκανα ν' ἀπλώσω τὰ

πόδια μου ἀνευτέρως καὶ ὁ γενειοφόρος

πilotός με ἀρπάξε ἀπὸ τὸ γόνατο.

—Μή!

Ἀνεπήδησα:

—Τὶ συμβαίνει;

—Θὰ σκάσῃ καμμιὰ μπόμπα;

—Ὀχρίσας;

—Μπόμπες;

—Μάλιστα. Τὸ ἀεροπλάνον εἶνε γεμάτο,

καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Βού

κομπρέν; Εἶμαι φορτωμένος με βόμβες.

—Καὶ τί θὰ τὶς κάνετε;

—Μποναμάδες!

—Βόμβες μποναμάδες;

—Βουί μὲν σὲρ ἀμὶ. Ἐφέτος εἶνε πολὺ

τῆς μόδας. Συνηθίζονται στὴν Εὐρώπῃ,

ἰδιαίτερος στὴν Ἰσπανίαν. Στὴν Κίνα

ἔξ ἄλλου ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ τε-
ραστίαν κυκλοφορίαν. Εἶνε δώρα ποὺ κά-
νουν κράτο. Ὅλα τὰ ἐργαστήρια τῆς Εὐ-
ρώπης κατασκευάζουν ἐξαπαικτικὰ ἀπὸ τοῦς

μποναμάδες αὐτοῦς καὶ τοῦς ἀποστέλλουν

στὴν Ἀπὸ Ἀνατολή. — Τρὴ μπὸν ποὺρ

ἴδιον! Ἀλλοτε συνήθιζαν νὰ κουβαλῶ

μαζί μου κοδῖκες, καραγκιοζάκια, τρουμ-
πέττες καὶ φούσκες. Ἐφέτος τὶς φούσκες

μὲ τὶς ἐπὶ ἑλῆς οἱ Κοινωνία τῶν Ἑ-

θνῶν καὶ τὰ καραγκιοζάκια δὲν ἔχουν

πλέον πέρασι. Τὶ αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐφρόνι-

σα νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰ συγχο-
νιμένα γόστα τοῦ κόσμου, καὶ βλέ-
πετε αὐτὸ ἐκεῖ;

—Τὸ κορίν;

—Ναί.

—Προσέξτε λοιπόν.

Καὶ ὁ γέρος ἀφῆκε μίαν στιγμὴν τὸ τι-
μὸν καὶ μού εἰδεί τὸ τεράστιον κορίν τοῦ

ποῦ ἦταν γεμάτο ἀπὸ ὅπλα, λόγχες, μ-

δραυβόλα, ὀπλοπολυβόλα καὶ κάθε εἶ-

δους πολεμικὰ ὅπλα. Ὑστερὰ ἔστρεψε

βριαμβευτικῶς τὸ ἀπὸρ μουστάκι τοῦ καὶ

εἶπε:

—Μποναμάδες!

—Κι' αὐτά;

—Μάλιστα. Θέλετε νὰ σᾶς χαρίσω ἓνα;

—Ὁ, εὐχαριστῶ!

Κρὸς ἰδρώτας με ἔλουσε. Σωστὴ ἀ-

ποθήκη πυρομαχικῶν ἦσαν τὸ κορίν τοῦ

Ἅγιον Βασίλην. Ἐμαζεύθηκα ἄνθρωπος σὴν

θῆσι μου, φοβόμενος πλὴν νὰ κάνω τὴν

ἐλαχίστην κίνησιν, ποὺ ἐκινδύνευε νὰ προ-

καλέσῃ ἔκρηξιν. Αἰφνίς τὸ ἀεροπλάνον προ-

σευγιδόθη. Ἐγὼν κατόπιν σκοτάδι, ὀλίγων

λεπτῶν πρὸς τὴν τοῦ καὶ ὑστερὰ ὁ Ἅγιον

Βασίλην μού εἶπε:

—Ἄλλο μπὸν νοῦ! μὲν σὲρ ἀμὶ,

—Μπὸν νοῦ!

—Καὶ σὲ κανένα μὴν πῆς κουβέντα γιὰ

ὅλα αὐτά.

—Ὁ;

—Μὲ δίνεις τὸν λόγο σου;

—Σὺ δὲν δίνω.

Τοῦ τὸν ἔβλεπον καὶ ἀπληγάων ἀπὸ τὸν

λόγον μου. Ἐστὶ γράφω ἀλόγητον τὴν

συνέντευξιν χωρὶς καμμίαν δέσμευσιν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Καινούργιος χρόνος

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀπόψε στὸ παλᾶτι τοῦ ψυχωμαχῆ οἱ Χρόνος, τρακόσων τῶσαν ἡμερῶν γέρος-ὄγκος ἔφατο τὸν συνταράζει σύσσωμο τοῦ χωρισμοῦ τοῦ οἴκου καὶ ἀγκομαχᾶ παλαιόθεν καὶ ὀγγεῖς ὀλη- (μερίς).

Εὐτὸ πλᾶγ' ἡ θυγατέρα του, ἡ Λήθη ἡ μαρμα- (πρένι), ὄν παρστέκει ἀσάλευτη με χεῖλη σφαιριστὰ, δὲν δείχνει μὲς' στὰ μάτια τῆς οὐτὲ φροντίδα (οὐτ' ἐννοία) καὶ ἔτσι βουθὶ ξετύλιγν τὸ ἀσάλευτο, θαλάσσι.

Παρέκ' ἡ Μνήμη θαρρετὴ, με πέννα στάντα (χρῆς), στρέφει, κυττάζει δολόγους ἀνὰ καὶ νὰ τὴν ἱναγελαί, τὸ θάνατο καὶ καὶ τοῦ καρτερί, καὶ γράφει, γράφει ἀκούραστα σὲ κάτασπρο (χαρτί).

Πίσω ἀπ' τὴ θύρα διαστικός, ὁ Χάρος περι- (μένει) καὶ ἀφῶτα μάτια στρέφοντας ἀντίκρου τοῦ θα- (ρεῖ) ἕνα ρολόγι ἀκόμιγμο ποὺ δροντερὰ σημαίνει, καὶ ἀκούραστο καρδιόχτυπο κι' ἀγάλλια προ- (χωρεῖ).

Ἐάφνω, τίκ-τάκ, μεσάνυχτα σημάτουν. Μπαί- (νει) ὁ Χάρος καίρειν τὸ χρόνο ἀνάρπαστο μ' ἀγκάλιασμα (χρῆς) καὶ ἡ Μνήμη καμαρώνοντας στρέφει, τοῦ λέει (με θάρρος), —Τί με κυττᾶς; στή θέσι τοῦ θά μείνω τώρα (ἐγὼ).

Π. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἄν Ξημέρωγε Πρωτοχρονιά τὸ 3.000

Ἀεροπορτᾶς τηλεοπτικὸν σ' ἓνα οὐνεφο

Ἁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδας μας «Ραδιοπικά Νέα» ἀπὸ τὸν 3760 ὅσον τοῦ κρυστάλλινου οὐρανοῦστοῦ ἐκτόπη, σε διω-τρία κουμπάκια καὶ ἀμέσως σὲ γραφεῖο τῆς συντάξεως ὅπου ἐργαζόμενον ἐφοίσθη μίαν ὁδὸν καὶ ἐφάνηκε τὸ κε- φάλι τοῦ. Ταυτοχρόνως ἀκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μεταλλικῆ καὶ βαρεῖα, ὅπως ὄλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἔτους 2999.

—Ἐοῦ, Μπρέντ, εἶπε, θὰ πᾶς πρὸς συ- νάντησιν τοῦ Ἀγ-Βασίλη. Πρὸ ὀλίγου, εἶχε τηλεφωνικὴν συνάντησιν μετὰ τὸν ἀν- ταποκριτὴν μας τοῦ Ἀρεῶ

ΠΕΡ'ΑΨΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Επισκέπτεστε στο Πόρτ-Άρθουρ, στις πα-
ρακτές του Ρωσσοϊαπωνικού πολέμου. Ένας
πολιτικός του ρωσικού Ναυτικού. Ένα γε-
λα ερωτεύμενος με την όμορφη Γιοόκι, αδελφή
του Ιάπωνος λοχαγού 'Ισαμύρα. Πού διεύθυνε
το Ιαπωνικό πρόξενό του Πόρτ-Άρθουρ.
Επειδή τον άγασται κι' αυτή αποσπάζουν να
την κλέψη και την παντρεύεται πάνω στο πορ-
τοφόρο του για να δημιουργήσει ένα γεγά-
νος τεταρτημύριο, επειδή έχει την πληροφορία
ότι ο αδελφός της θέλει να την δώσει εις έναν
συμπαιγτή του, τον Γιοόκι Σάν, που έρ-
χεται στο πρόξενό του άρραβών γι' αυτό και
την αδελφή του.

Όταν όμως ήρθε η στιγμή του προξενίου,
μας και της λείπει να έτοιμη να έλθει να
λείψουν το πρόξενό γιατί θα φύγουν, η Γιοό-
κι του λέει καθαρά ότι παντρεύτηκε με τον
ρώσο ανθρωπινό που και σε μέλη κοντά
του, τέλος άρχισε ο πόλεμος με το γνωστό
πρόξενό της. Στο στρατηγείο των ρώσων
συλλαμβάνεται μια ταξιδιωτική περιπόλη με
μιαν ιαπωνική πληροφορία που παραβλέπει εις
τον άρχηγόν της αντικατασκοπείας Βασίλντο
για να την μετασφράξω.

Εν τώ μεταξύ η Γιοόκι, παντρεμένη πεί-
μα τον Βόρις και άρραβωνιένη σ' αυτόν, έρ-
χάσεται παρα το πλευρόν του, κατασκοπεύοντας
έσωρα για να τους ρώσους τραυματίες που
μεταφέρονται στα διάφορα νοσοκομεία του Πόρτ
-Άρθουρ.

Ο 'Ισαμύρας όμως με ένα ξένο τέτα-
μα καταβόρσκει να την φέρει μαζί του. 'Η Γιοό-
κι, έπειτα από μια περιπέλεια στην μυστη-
ριώδη κινεζική συνοικία της πόλεως, βρίσκει
τον αδελφό της σ' ένα σπίτι όπου ενοιάζει ότι
θα έρκεται τον άνθρωπο της. Και άρχισε να μιλά
τόν αδελφόν μια δραματική συνέντευξη.

Ο 'Ισαμύρας κατάσκοπος προσπαθεί να τελειώ-
σει την αδελφήν του να τον εξημερώσει στους
σκοπούς του. 'Αλλά η Γιοόκι, που άγασται
περιέλασε τον άντρα της και όλην την ζωήν
γιατί έγινε Ρώσος, άρνεται κατηγορηματι-
κά να δώσει την 'Ισαμύρα. 'Εν τώ μεταξύ,
έξω στο στενόμακρο γίνεται πολεμικό συμβόλαιο
έξω από τον άντρα της Γιοόκι, που έμεινε την έπι-
στολή του από το μέτωπο και δεν τον έβρι-
σκε στο σπίτι.

Εξέπνιξε ότι δεν μπορεί να προετοιμασθεί
την αδελφήν του, ο 'Ισαμύρας, καταφεύγει στην
υπερτίμια της Γιοόκι, η οποία, αν και άγασται
ο περιβάλλει την κυρία της, δέχεται να εξημερώ-
σει τον αδελφό της από καταχθονία σκεψία του.
Τη νύκτα συναντάται στον κήπο του σπιτιού, δά-
σκη δεν είνε τίς δύο να τον παραδώσει και έλ-
γισσα που της έλπιζε, γιατί δεν να έρκεται στο
τανατόν της κυρίας της. 'Εν τώ μεταξύ από το
στρατηγείο εξελίσσονται την καταβόρσκει περσι-
τρέ που έπαισαν με το σημείωμα, και το ποί-
μα, που το παρακολουθεί στρατός και κόσμος, μπαί-
νει εις ένα όπιο ότι της κινεζικής συνοικίας.

Σε μία στιγμή στρατιώτες και πο-
λίτες εκύκλουν στο σπίτι από παντού.
Και έφωναζαν όλοι μαζί:

—Εδώ έμεινε το περιστέρι!

—Το νού σας να μη φύγν.

—Κυκλώστε καλά το σπίτι.

Ένας αξιωματικός που ήταν επί κε
φαλής του αποσπασματος έδωσε τις ά-
παντήσεις διαταγές.

—Νά φρουρήσετε όλες τις πόρτες
και τα παράθυρα. Το νού σας να μη
φύγν κανείς απ' αυτό το σπίτι δίχως
να διατρέξω εγώ.

Το σπίτι εκείνο, στο έσωτερικό του
ήταν αρκετά μυστηριώδες. Ερμιάζε
με άποδρη διαφορά κινεζικών τεί-
δων, αλλά είχε και μίαν αίσθησαν
τελειότητας, που μπορούσε να χρησι-
μεύει θαυμασία και ως όπισποτειόν.

Τη στιγμή που έμεινε μέσα ο αξι-
ωματικός με τους στρατιώτες, στο μυσ-
τηριώδες εκείνο μαγαζί δεν υπήρχε
άπολύτως κανείς. Και αυτό του έκινε
σε όχι μονάχα την περιέργειαν, αλλά
και την ύπνωση.

—Τι διάβολο, σκέφτηκε, όλοι χαθί-
καν απ' εδώ μέσα; Ώθ έλεγε κανείς
ότι έπεριμεναν την επόμενη, την επό-
μενη, αλλά έλεγε και μίαν αίσθησαν
τελειότητας, που μπορούσε να χρησι-
μεύει θαυμασία και ως όπισποτειόν.

—Ερευνήστε καλά, παντού!

Έκείνοι, σάν να περιμέναν την δια-
ταγήν αυτήν έκόρπισαν τότε μέσα
στην αίθουσα και άρχισαν ν' ανατρέ-
χουν τα πάντα. Καλάθια έψηγαναν
στον άέρα, μπουκαλές έφευγαν από
τά ράφια και έσπαζαν με κρότο, τσόν
βάλλια έλογγίζοντο. Αν ήταν κανείς
κρυμμένος εκεί μέσα θα τον εύρισκαν
και θα ήταν άσχετο αν μπορούσε να
γλυτώσει από τις εξοφολύγες. Τσόν ή-
ταν η μανία των 'Ιαπώνων στρατιω-
τών που άποτελούσαν το απόσπασμα.

Εν τώ μεταξύ, εκείνοι που είχαν
μαζευτεί απ' έξω, άκούοντας τον φέ-
ρον θόρυβον, την φασαρία και τις
έλασθησαν τών στρατιωτών, ετόθι-
σαν θουοί για ν' άκούσουν τι συμβεί-
νει μέσα στο σπίτι. Κάποιον θα συνέ-
λαβαν ή οι κατάσκοποι, έφταναν απ'
αυτά και οι στρατιώτες προσπαθού-
σαν να τους συνιρίσουν με τη βία.

Αυτά έλεγαν με το νού τους εκείνοι
που ήταν μαζεμένοι απ' έξω, που διαρ-
κά γινόνταν πού πολλοί. Είς την παρ-
γιατικότητα όμως τίποτε - απ' αυτά
δεν συνέβαινε.

Παρ' όλη τη φασαρία και το κακό,
οι στρατιώτες δεν άνεκάλυαν κανέ-
ναν κρυμμένο στην μεγάλη αίθουσαν
του ύπνου. Τότε κάποιος απ' αυ-
τούς έφώναξε:

—Θά έχουν κρυφτεί επάνω!

Αυτό ήταν ένα σύνθημα για τους άλ-
λους, που όρμησαν σε μία μικρή κά-
λα του βάθρου, την ανέβηκαν με τα
τέσσαρα και έβρεθηκαν στο πρώτο πα-
τώμα του σπιτιού.

Έκει, το περιβάλλον ήταν έντελως
όμοιο με το προηγούμενο. Τα ίδια πρά-
γματα, τοποθετημένα σχεδόν στις ίδι-
ες θέσεις. Και άρχισαν η έρευνα, κα-
τά τον ίδιον διάκον τρόπον που έγινε
και στο τσάι.

Από την πρώτη όμως στιγμή παρου-
σιάστηκε μία διαφορά. Με την πρώτη
κιάστική που έδωσε ένας στρατιώτης
στο πρώτο μεγάλο καλάνθι που έβρεθη-
κε μπροστά του, ξεπετάχθηκε ο πρώ-
τος ήταν φανερό πως ήταν 'Ιάπωνες!

Απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,

Ένας παλιός σαμουράι διηθούσε τους κατασκόπους

τους Κινέζους (ή 'Ιάπων μεταμφιεσμέ-
νοι) που άρχισαν να κρέχονται στην
δαιμονιώδη μέσα στην αίθουσαν
και τέλος έπαισε γονατίστας μπρο-
στά στις προτεταμένες εξοφολύγες
των στρατιωτών που τον είχαν ζώσει
από παντού.

Έπειτα, από τα καλάθια όπου ήταν
κρυμμένοι, κάτω από τα τσουβάλια
και τους σωρούς των μπουκαλίων, α-
πό παντού όπου υπήρχε μία πρόχειρη
κρυψώνα, ξεπετάχτηκαν άλλοι Κινέ-
ζοι, πολλοί, που θ' άποτελούσαν ίσως
την πελατσία του μυστηριώδους εκεί-
νου μαγαζιού.

'Αλλά δεν έπαισαν όλοι από τα χέρια
των Ρώσων. Πολλοί απ' αυτούς κρύ-
φθηκαν σε άλλες κρυψώνες απ' όπου
κατάβρεσαν να κρυφθούν χωρίς
να μπορεί κανείς να τους άνακαλύ-
ψη. Και μερικοί, εκείνοι που δεν μπο-
ρούσαν να φύγουν και ούτε έβριπε να
πιστώσουν, έκαμαν χαρτακίρι.

Ο αξιωματικός είδε έναν απ' αυ-
τούς και δεν μπορούσε να μη θαυμάσει
την αούθησά του. Ήταν άναμφισβή-
τητο ότι οι άνθρωποι αυτοί, που ήταν
σε κάθε στιγμή έτοιμοι να θυσιαστούν
για την πατρίδα τους, είχαν πολύ δια-
φορετικές άντιλήψεις από τους πατρι-
ώτες του.

Πιθανόν αυτό που έκαναν να μην ή-
ταν και τόσο πολύ συνειδητό, να μην
έκαταλάβαιναν δηλαδή όλο το μέγε-
θος της ύστατης των, που δεν ήταν άλ-
λο παρά η συνέχισις μιας παλαιάς συ-

ΕΡΟΣ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ

ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

νηθείας. Ήταν όμως
ώστόσο θέλειος ότι
κανένας Ρώσος δεν
θα έκανε το ίδιο σε
ταρμεία περίπτωση.

Έκάλωσε τον υπαξι-
ωματικόν του έδειξε το
πδάμα ενός 'Ιάπωνος
(αφού από την πράξι-

τους ήταν φανερό πως ήταν 'Ιάπωνες)
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,
απ' αυτούς που είχαν κάμει χαρτακίρι,

—Αυτοί οι άνθρωποι ξέρουν να πε-
θαίνουν!

—Ξέρουν όμως γιατί πεθαίνουν;
παρητήρησε ο αξιωματικός.

—Αυτό είναι άλλη υπόθεση. Γεγονός
είναι ότι δίνουν αούθηματη ζωή τους
όταν καταλαβαίνουν ότι δεν μπορούν
πείν να εξημερώσουν την πατρίδα
και τον αούκράτορα, ή όταν άντιλη-
φθούν ότι αν μείνουν στη ζωή μπο-
ρούν να προκαλέσουν άθελα ζημίες.

Ο άλλος έγαμογέλασε. 'Αλλά ο αξι-
ωματικός δεν τον άντελήφθη, γιατί
είχε στρέψει τα νώτα, ετόθι-
θηκε εις

και έπειδή εκείνη τη στιγμή κάποιος
τον έσπρωξε περνώντας δίπλα του τρο-
χάδην. Έσπρωξε και τον διπλανόν, έ-
παισε απάνω σε άλλον, έκοψε δρόμο με
τους άγκώνες, έφθασε σιμά στους αί-
μαλώτους και τους έφτυσε δυο-
τρείς φορές κατωμυτριά, με άγανά-
κτηση φωνάζοντας:

—Νά, έτσι σάς πρέπει, κακούργοι!
φονιάδες! Ί που έσκατώσατε το παιδί
μου!...

Ήταν ένας δυστυχισμένος πατέρας
που είχε μάθει εκείνο το πρωί ότι το
παιδί του σκοτώθηκε στο μέτωπο του
Πόρτ Άρθουρ.

Ετσι, με πολλά τέτοια έπεισοδια
στο έρωμα που οι άνδρες της συνοδείας
δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να τα
έπεισοδια, οι 'Ιάπωνες κατασκοποι
έμπασαν στο ρωσικό στρατηγείο.

Γιατί ήταν άπολύτως εξημερωμένο,
από την πρώτη στιγμή και προτού
άκόμη γίνουν άνακρίσεις, ότι οι συλλη-
φθέντες ήταν κατασκοποι. Διαφορετι-
κά, τι ήθελαν μέσα σ' αυτό το σπίτι ό-
που έμεινε ένα περισσότερο που έφτανε
το σπουδαίο εκείνο μήνυμα. Και αν
ήταν άπολοι πελάτεστο μυστηριώδους
είκνους κατασκοπίας γιατί έπαισαν να
κρυφτούν μόλις είδαν ότι το σπίτι
περικυκλώθηκε από Ρώσους στρατι-
ώτες.

Αλλά αυτό, ότι δηλαδή ήταν 'Ιάπω-
νες κατασκοποι, εξακριβώθηκε άμέ-
σως στο στρατηγείο από ένα άλλο γε-
γονός. Ο ταγματάρχης Βασίλντο, άρ-
χιγός της αντικατασκοπείας, μόλις
τους έφτανε μπροστά του, αντί να τους
άνακρινη ή να διατάξη την προφυλά-
κιά τους έκαμει μίαν άπολύστατη χει-
ρονομία από την όποιαν έκτατάσε
με τι άνθρωπος έχει να κάνει: τους
έτραβήξε τις κοιτίδες.

Δεν χρειάζεται τίποτε παραπάνω
για να καταλάβη κανείς αν έζη μπρο-
στά του ένα πραγματικόν Κινέζον ή
έναν μεταμφιεσμένον 'Ιάπωνα. Την
έποχην εκείνην, στην άρχη του αιώ-
νος μας, σχεδόν όλοι οι Κινέζοι εξούρι-
ζαν το κεφάλι και άφηναν στην κορυφή
μία κοιτίδα, πράγμα που δεν το συ-
νειθίζουν οι 'Ιάπωνες.

Οι συλληφθέντες κατασκοποι ήταν
όκτω. Και μετά την άπολύστατην άλλ'
άποτελεσματικην έκείνην χειρονομί-
αν, ο ταγματάρχης Βασίλντο έμεινε
με όκτω κοιτίδες στο έδαφος. Τότε, με
ένα νεύμα διέταξε τον ύπασιστην του
να τους μεταφέρει στο κρατητήριο.

Και οι συλληφθέντες τον άκούουθη-
σαν, μετανουόντες πικρά που δεν έκα-
μιν χαρτακίρι προτού συλληφθούν. Για
τι έγνώριζαν ότι δεν έπρόκειτο να
θγούν ζωντανόι απ' εκεί μέσα. Και να
ήταν μόνον αυτό! 'Αλλά πόις ξέρει
εξέ τι μαρτύρια θα τους υπέβαλλαν
πριν τους σκοτώσουν!...

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ

Άφησσε τον Βόρις την ώρα που
χωριόστηκε από την γυναίκα του, την
όμορφη Γιοόκι, για να έπιτρέψη
στην αίθουσα του πολεμικού συμβού-
λιου, όπου τον είχαν καλέσει.

Ο Βόρις Βανέσκου ήταν ένας από
τους πιο έμπιστους αξιωματικόν του
στρατηγείου Πόρτ Άρθουρ, κατά
την έποχή εκείνη πολιορκιών. Ήταν
επαρτήρης, άρραβωνιένος στο καθή-
κον και στόν αούκράτορα, πάντα έ-
τοιμος να θυσιασθή για την πατρίδα.

Ο στρατηγός Στέσελ, τον έκάλωσε
ιδιαιτέρως μετά το τέλος του συμβού-
λιου και του παρέδωσε ένα μεγάλον
φάκελλον.

—Εδώ είναι τα σχέδια του όπ' άρι-
θμόν δύο φρουρίου, του έπαι. Σε κα-
νέαν άλλον δεν έχω έμπιστοσύνη και έ-
δώ μέσα μανιουογιάνιες πολλές κόσμος,
άστε δεν θα θεωρώ άσφαλισμένη.
Θανάτωση ότι στο σπίτι σας θα έχε-
τε μέρος να τα φυλάξετε.

—Βέβαια, στρατηγέ μου. Έχω το
χρηματοκιβώτιο, έκανε ο Βόρις, περι-
φρανος γιατί ο στρατηγός έδειχνε σ'
αυτόν τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη.

—Άρσας, λοιπόν! Έκει θα είναι άσφα-
λισμένα. 'Αλλοίμονο αν πέσουν σε ένα
χέρια! Αυτό το φρούριο είναι το πείν ά-
νάντην σημείο της άμυντικής γραμμής.
Κατασκόπευετε λοιπόν την αξία αυτού
του φακέλλου. Ορίστε...

Ο Βόρις εστάθηκε εις προσοχήν, έφε-

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΑΡΘΟΥΡ

ρε το δεξί του χέρι στο πυλίκιο και με
το άλλο έπηρε τον πολυτίμον φακέλλον.
Έφταναν μαζί με τον στρατηγόν, που
όταν έφθασαν στην έξοδο του έκαιε τις
τελευταίες συστάσεις για την άσφαλει-
σάν των φακέλλον και αυτός τον καθι-
σύχασε για μίαν ακόμη φορά.

—Τό ξέρετε πως εισαώμορφη, πάρα
πολύ όμορφη; της είπε.

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Ο Βόρις έτραβήξε διαστικά για το
σπίτι του. Και ήταν πολλοί λόγοι που
τον άναγκάζαν να περπατά γρήγορα.
Έν παρώς ήθελε να κλειδώσει σε ά-
σφαλισμένον μέρος τον πολυτίμον φα-
κέλλον που του είχαν έμπιστευθεί. Έ-
πειτα ήθελε ν' άγκαλιάσει την άγαπη-
μένη του Γιοόκι, που θ' άνησυχούσε τό-
σο πολύ για την άργονομία του. Και
τέλος γιατί ήθελε ν' άναπαύσθ, έπειτα
από τόσο ξενιχτιά και πόρους κόπους.

Στο σπίτι, δεν είχε θέσει την άπαί-
τηση να τον περιμένει κανείς αυτήν την
ώρα. Και όμως δεν άπόρησε όταν, μπαί-
νοντας στο γραφείο του όπου ήταν το
χρηματοκιβώτιο-είδε την υπηρέτριαν
έσκαμνίζη τα έπιπλα. Ήταν τόσο ζαλι-
σμένος, τόσο κουρασμένος, που δεν έ-
σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή ότι σάν πο-
λύ ένορις είχε ξυπνήσει αυτήν την μέ-
ρα ή ύπνωση και άνακατέστη στο
γραφείο του άκριβος τη στιγμή που έ-
πρόκειτο να φυλάξει τον πολυτίμον φα-
κέλλον μέσα στο χρηματοκιβώτιο.

Και όμως, πόσες καταστροφές θα μπο-
ρούσαν ν' άποσπείθουν αν τη στιγμήν
έκείνη του περνούσε μία τέτοια ύποψια
απ' το μυαλό!

—Απ' εκεί ο Βόρις έπήγε κατ' εύθειαν
στο δωμάτιο της γυναίκας του. Η Γιοό-
κι ήταν έσπλωμένη στο κρεβάτι, αλλά
δεν κοιμόταν.

Άφου έπηρε έναν ύπνο, κουρασμένη
κάθως ήταν από την νυκτερινήν περι-
πάτησιν και τις συγκινήσεις που έδο-
κίμισε, έξύπνησε και ή σκέψη δεν έφ-
ρε τον ύπνο να της κλεισθί κανά τα έλε-
φορα. Έτσι ο Βόρις την έβριζε εγ-
γνια στο κρεβάτι της.

Μόλις τον είδε εκείνη, πετάχτηκε ά-
πάνω, λές και τον έπείριμεν από μία
στιγμή στην άλλη. Τον άγκάλιασε σπ-
γιά, τον έβρασε πολλές φορές σάν να
είναι νά τον έβλεπιδες, και το έπαι
με παρόμοιο στη φωνή:

—Τι πολύ που κρατούν τα δύο λεπτά
σου!

—Ποιά δύο λεπτά; Έκανε εκείνος με
άπορία.

—Όταν χωριάσαμε δεν μου είπες ότι
σε δύο λεπτά θα είσαι κοντά μου;

—Α, αυτό έννοεις; Και αυτό ήταν
τρόπος του λέγειν. Δεν καταλαβαίνεις
ότι όταν κανείς είναι στρατιώτης δεν ό-
ρίζει όχι μονάχα τις ώρες, αλλά ούτε
και τον έαυτόν του.

—Έχεις δικιο! Έκανε η Γιοόκι μυσ-
τηριώδη γ' αυτό που έπαι. Άφιερώσα-
με τον εαυτόν μας στην ύπνωση της
πατρίδος και αυτή είναι ή σκέψη που
πρέπει να μάς άπασχολή περισσότερο
από κάθε άλλην.

—Τώρα όμως, άγαπημένη μου, μπορώ
ν' άφιερωθώ δολοκλήτως σ' εσένα.

—Δεν έχεις πεί άνησυχία;

—Πρόξ το παρόν όχι.

—Πρέπει όμως ν' άναπαύσθ. Φαίνε-
ται πολύ κουρασμένος και όπως πεί
θα καταβλήθεις πολύ γρήγορα.

—Έχω δύο μέρες να κοιμηθώ, Γιοό-
κι. Και έρχομαι με την άποψη να
μείνω όλην την ημέρα στο κρεβάτι.
Τώρα όμως που σε είδα, και ή κοούρση
μούσπρη και δεν αούθησάνην άλλην έ-
πιθυμία παρά να μείνω κοντά σου.

Ήταν πολύ όμορφη η Γιοόκι εκείνη
τη στιγμή, μόλις σηκωμένη απ' το
κρεβάτι. Αγένηστη, με το γυναι-
κής πάθος που άποιν έρωτας διαστικά
μία ρούπα χωρίς το παρεμπιχρό φτα-
σίδη, ή φυσική όμορφιά της έβριόμ-
ευε.

Ο Βόρις έμεινε έκτακτικώς, σάν να
την έβλεπε για πρώτη φορά.

—Τό ξέρετε πως εισαώμορφη, πάρα
πολύ όμορφη; της είπε.

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν
κολακεία, αλλά μία αούθηματη έκδή-
λωση της άγάπης του, μία φράση που
έβγαίνει απ' τα κατάβρα της ψυχής
του.

—Και όμως έμεινε τόσο καιρό μα-
κριά μου!

—Μην ξεχνάς πως είμαι στρατιώτης,
Γιοόκι!

—Αισθάνομαι τόσο μοναξιά, τσόν
έγκατάλειψη, όταν λείπεις έσύ!... Έξα-
κούουθην αυτή σάν να μονολούσους.

Ο Βόρις έπρσπασθη να την παρη-
γορήσει.

—Σε λίγο θα μείνουμε για πάντα

Εκείνη κατάλαβε ότι αυτό δεν ήταν

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Πρακτικά συμβουλαί

Την 12ην ώραν

Κατά το ξέθιμον, την 12ην ακριβώς της παραμονής του νέου έτους θα σβύσουν τα φώτα. Κάθε οικοδόσπουνα, που θα έχη καλεσμένους εκείνην την θραύδα, πρέπει να μαζέψη τ' μαχαίροπληρουνα πριν... σβύσουν τα φώτα.

Επίσης, αν είσθε με μεγάλην παρέαν, φροντίστε να εύρισκατε λίγο πριν σβύσουν τα φώτα, κοντά... εις ώραίαν κυρίαν.

Χορονογράφημα

Και του χρόνου

Χρόνης Πολυχρόνης

Διαλέξεις

Αύριον θα δοθῇ διάλεξις ἐπὶ τῇ συντακτικῇ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ὁμιλήσει ὁ κ. Γ. Ν. Ν.

—Θάλεγε κανείς πως δεν έρχεται ἀπ' τὴν Καίσαρεια, ἀλλὰ ἀπ' τὴν Ἰσπανία.

Θεάματα

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ «Πρωταθληταί της γκάφας» ΣΙΝΕΑΚ: «Επικαίρα». «Ἦτοι ἡ ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία, ὁ θάνατος τοῦ Μαρδονίου κ.λπ. Πρωτογονιάτικο

Τὰ δῶρα του

Ἐφ' ὅσον ἐπέστη τὸν ἑορτῶν ἡ ὥρα ἔστειλα κ' ἐγὼ στοὺς φίλους δῶρα, Εἰς ἓνα ἱερέα, πού εἰμαστέ φίλοι ἀδελφικοί τοῦ ἔστειλα ὡς δῶρον μιά μηχανή... ξυριστική. Εἰς τὸν κουμπάρου μου πού ἔχει καὶ παιδάκι τοῦ ἔστειλα ἓνα μπιμπλό πού παριστάνει... ἐλαφάκι. Καὶ τέλος στὸν ράφτη μου ἀπὸ τὸν ὁποῖον γλυστῶ σάν (λάστιχο) τοῦ ἔστειλα γιὰ τὰ χρέη μου ἓνα καινούργιο... κατὰστιχο. ΛΑΡΩΣ ΑΔΩΡΩΣ

ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

—Έχκα μείνη πού λές ταπὶ καὶ γιὰ τελευταία μάγκα πονταριστὸν τὸ κουμπὶ τοῦ πανταλονιού μου.

Ἐπιδεικνύει τῆς ἑβδομάδος

Αὐτὲς τις μερὲς ὁ Χοντρος

κ' ὁ Στὰν ὁ ἐπιπόλαιος

κάνουνε γκαφες ὑπὸ τὴν

σκίαν τῆς Ἀκροπόλεως

Οἱ δύο φίλοι κοιμηκοὶ αὐτῶν τὴν ἑβδομάδα ὅπου κ' ἂν πᾶνε, κάνουνε γκαφες τρανές ἀράδα.

Αἰφνης εἰς μίαν αἰοῖδα πού τραγουδοῦνεν ἄρια ἀντὶ λουλουδία θροαστὰ τῆς πέταξαν... παντζάρια.

Καὶ μιά Βασίλῃ πού κορσὲ στὸ στήθος ἑφοροῦσε στὸ τμήμα τὴν κατήγειλον ὅτι... ὀλοφοροῦσε.

Στὸν Συλοθραύστη πέρασαν καὶ εἶδαν τὸ γάλλο πού καὶ μιά ἰδέα ἔμνηνη τοῦθαλαν στὸ κεφάλι του.

Τοῦπανε νὰ προμηθευθῇ ὅτι τοῦ λείπει ἡδὴ στὰ μαγαζιά ὅπου πουλοῦν

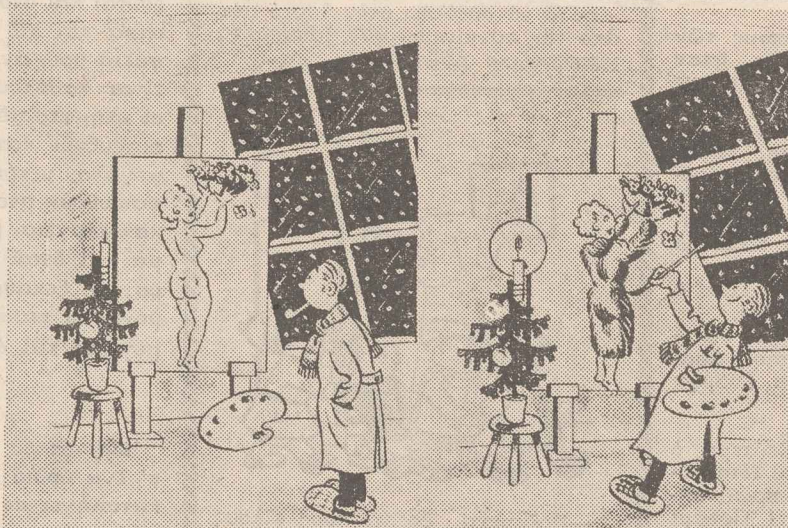
τά... «ἀνδρικά» τὰ εἶδη.

Ρούχα καινούργια ἔκαμαν —τ' ἄλλα τους ἐπαλῶσαν— καὶ πῆγαν στὸ ράφτη τους οἱ θλάκες καί... πληρώσανε.

Εὐρίσκοντο μέσα στὸ τράμ με ἄλλους τρεῖς ἀμιλητοὺς καὶ ἤθελαν νὰ φτύσουνε καὶ φτύσαν... στὸ ματηλι τους.

Ἐγὼν διαδάτῃ σκουνητῶν μέσ' στὸν συνωστισμόν μεγάλη γκάφα ἔκαμαν καὶ τοῦπανε... παρντόν. Γράμμα ἐπέγινον ἤθελαν νὰ στείλουνε καὶ οἱ δύο καὶ οἱ θλάκες τὸ ἐρρίζανε εἰς τὸ... Ταχυδρομεῖο.

ΧΟΝΔΡΟΣ—ΛΙΓΝΟΣ

Ὁ ζωγράφος ἐγάρισε τὴν Πρῶ τοχρονιά στὸ μοντέλο τοῦ ἑνα γούνινο ἐπα ναφόρι.

Τὰ κάλλαντα

Ἅγιος Βασίλης

Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ντυμένος ἀσπρὴν ἐφέτος ὅμως δὲν βαστά μελάνη καὶ χαρτί. «Καὶ ἔτσι ἓνα ἐξοδό ἐσκέφθη, ἀποσπῶ, καθ' ὅσον φέτος τὸ χαρτί εἶνε... πολὺ ἀκριβὸς. —Βασίλη, πόθεν ἔρχεσαι τὸν ἅγιο ἐρωτῶ —Ἀπὸ τὴν μάννα μου ἔρχομαι καὶ στὸ σχολεῖό μου πάω. —Εἰς τὸ σχολεῖόν; Κάτι μικρὸς μπηκὲς στὰ θασανάκια. Κῦτταξε ἕναν μαθητὴ μὲ... γένεια καὶ μουστάκια. Κάτσε νὰ φᾶς κάτσε νὰ πῆς καὶ δὺο τραγουδία νὰ μᾶς πῆς. Τὸ «κάθε θραύδακι στὶς ὀκτῶ» καὶ τὸ «Γιὰ σένα ὑποφέρω». —Εγὼ γράμματα μάθαινα τραγουδία δὲν ἤξερο. —Λοιπὸν σὰν ἔξεις γράμματα τὴν «ἀλφα-βῆτα» νὰ μᾶς πῆς καὶ ἂν τὴν ξέρεις θὲ νὰ μῆς δῶκας ἀντιγινώμια εἰς τὴν... Ἀκαδημία. Ο ΠΕΡΙΣΥΝΟΣ

ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ ΤΑΧΥΤΗΣ Ὁ Χονδρὸς παρίσταται στὸ ζύγισμα τῆς γυναίκας του.

Μαντεῖες τοῦ 1938

Τὸ ὠροσκόπιον

Οἱ γεννῶμενοι τὸν Ἰανουάριον πού ἐρωτεύονται ὁ Γάτος τὶς νύκτες (κτες) προβλέπεται ὅτι θὰ γίνουν τῶν... Ταμειῶν διαρρηκτες. Οἱ γεννῶμενοι τὸν Φεβρουάριον τὸν μήνα, πού εἶνε κουτσὸς καὶ ὁ κ ρ ο τ η ρ ι α σ μ ἔ ν ο ς προβλέπεται ὅτι θὰ γίνουν... σ α φ ἔ ρ ὠ ρ ι σ μ ῆ ν ο ς. Οἱ γεννῶμενοι τὸν Μάιον πού τὰ γ α ι δ ο ῦ ρ ι α ὀ ρ γ ᾶ ν ο ν εἰς πεδιάδες καὶ ὄρη θὰ γίνουν... τ ε ν ὀ ρ ο ι. Αὐτοὺς πού γεννῶνται τὸν Σεπτέμ (θριον) πού μετακομίζουν ὅλοι καλὰ καὶ (σῶνει) μὴ τοὺς νοικιάζεται δωμάτιον διότι θὰ σὰς σκάσουν τὰ... νοίκια (κανόνι) Αὐτοὺς πού γεννῶνται Ὁκτώβριον πού τὸ κυνῆγι ὀρίσκειται ἐν ἀκμῇ μὴ τοὺς δανείζετε χρήματα διότι γίνονται... λαγοί.

Λόγια μεγάλων ἀνδρῶν

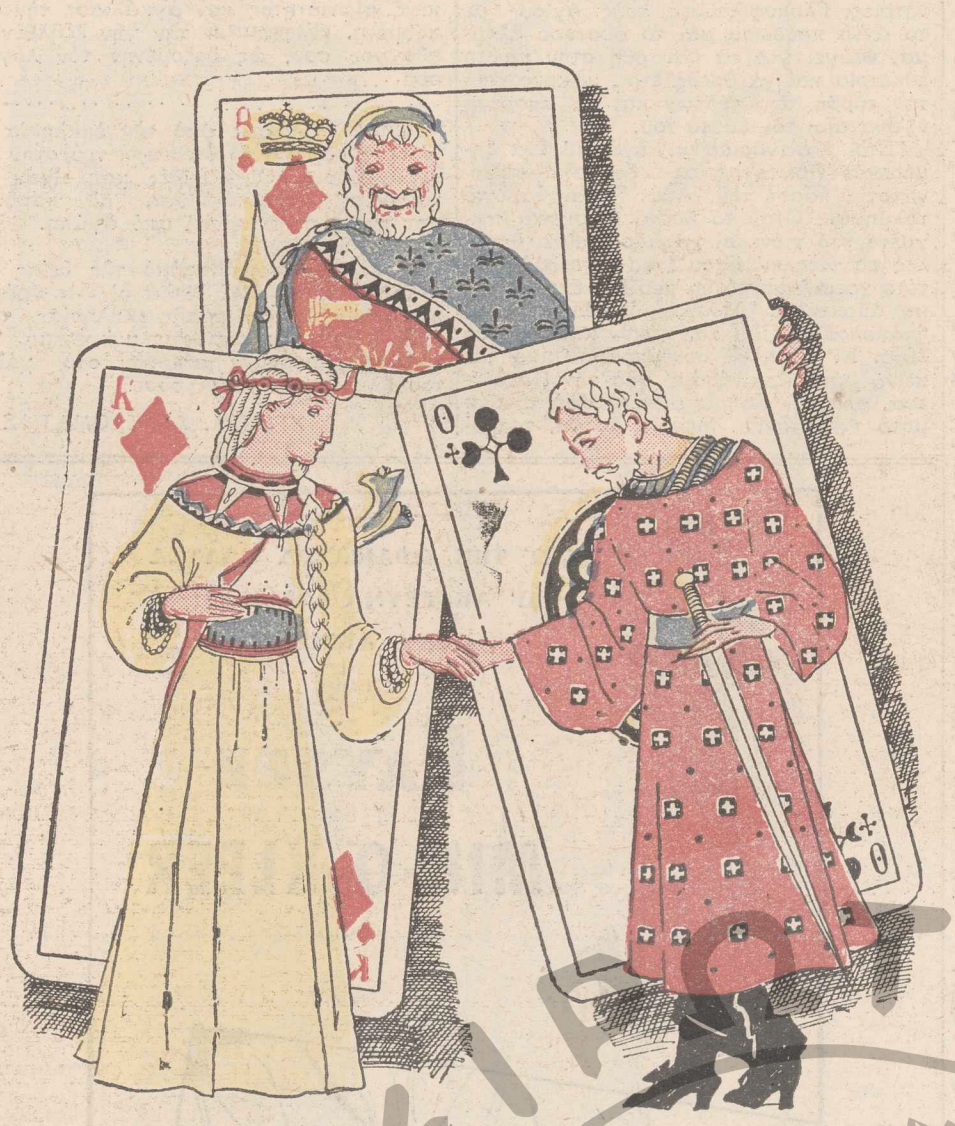
Ζητοῦμεν τέταρτον γιὰ πόκερ. Οἱ 3 Σωματοφύλακες Λάκων ἔχει ἡ φάβα. Θ α θ ι ἔ ρ ο ς Ἄγαπῶ δὲ τὰ παιγνίδια. Ἄλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ξερή... Ἀλκιβιάδης

ΤΑ ΤΡΑΠΟΝΑΧΑΡΤΑ

συνεδριάζουν

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Μία μεγάλη, πρασίνη τράπεζα—τὸ γλῶσσον πεδὶον τῆς χαρτοπαικτικῆς μάχης. Εἶναι τέσσαρες τὸ πρῶτ καὶ ἡ μάχη ἔχει τελειώσει. Τὰ ἀποτοίγαρα μέσα στὰ τασάκια ἔχουν περῆσει εἰς πλήρη ἀπογοήτευσιν. Ἐχασαν τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν τραπουλόχαρτα σκορπισμένα ἐδῶ καὶ κεί. Ἐνὰ ἔχει κατασαλευθῇ. Εἶναι τὸ... τριό καρρῶ. Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα ἔχουν ἐκδηλᾶ ἑπάνω τῶν τὰ ἱγὴ τῆς κοτώσεως καὶ τῆς... καθαραιότητος τῶν χειρῶν, πού τὰ ἐπαίαν.

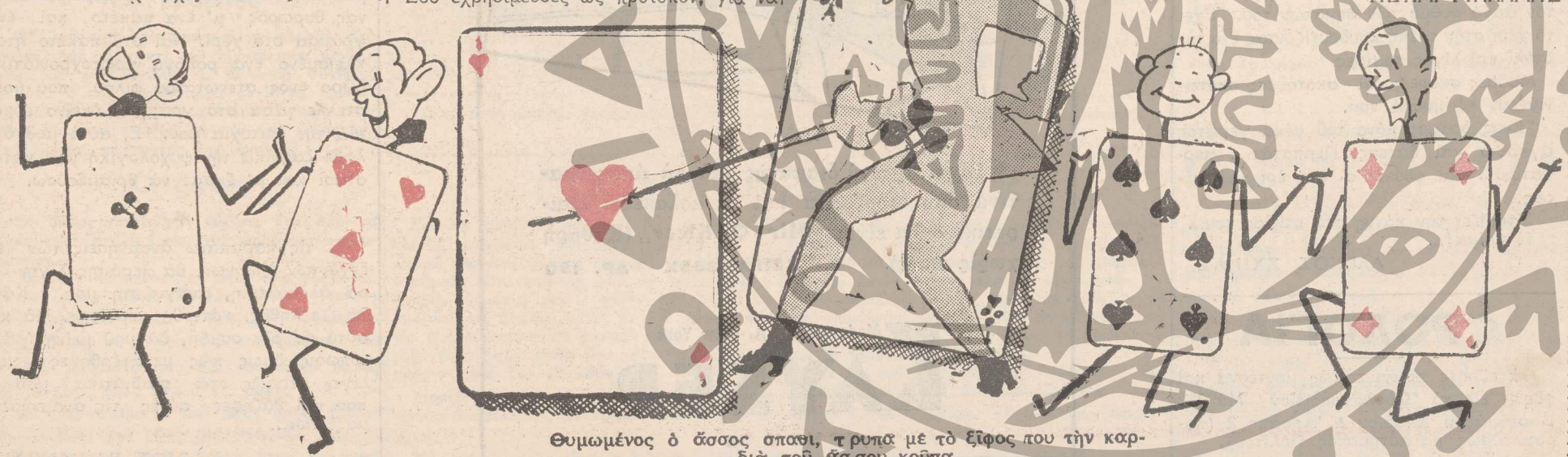
τάς τ ρ ι ὀ δ ο υ ς). Καλὲ θάλεπε τὸν Πίκα; Ὑστερα ἀπὸ τὸν... Μάκθεθ, θέλει νὰ παίξῃ καί... Ὁθέλλον. ΦΑΝΤΗΣ ΚΑΡΡῶ: (Ἐπεμβαίνει). Κύριε Ρήγα, δηλῶ ὅτι ὡς Φάντης, πού εἰμαι, ἔχω σῶσον μὲ τὸ... ρετινιολοδο καὶ ἔχι μὲ τὴν γυναῖκα σας. ΡΗΓΑΣ: Νὰ σὰς πιστέψω; ΦΑΝΤΗΣ: Νὰ μὲ πιστέψετε. Ἐξ ἄλλου, γιὰ σκεφθῆτε; Καρρῶ εἰμαι κ' ἔ...

Ὁ ἱπποτικός φάντης φιλεῖ μὲ χαρὶ τὸ χεῖρ τῆς ντάμας του, καὶ τὸ εἶδον... λιον τὸ εὐλογεῖ ὁ Ρήγας...

γῶ, καρρῶ εἶναι καὶ ἡ σὺζυγος σας. Εἰ μαστέ τῆς ἰδίας φυλῆς. Ἄν εἰχαμε σῆσεις θὰ εἰμασταν δύο ἀσχορὶ ὁμοφυλῶ φιλῶ. ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ: (Στὸ αὐτὸ ἔφρατ κοῦσε). Τὸν ἔκοψε τὸ γέρο μὲ τὰ λιμά... ΝΤΑΜΑ ΚΑΡΡῶ: Τὶ ψιθυρίζεις ἐσὺ μαρὴ κουτομπόλα; ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ: Ἐμένα λὲς κουτομπόλα; Ἄ νὰ χαρῆς γορὰ γκίόσα... ΝΤΑΜΑ ΚΑΡΡῶ: (Ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ντάμας καρρῶ). Ἀθλία μὲ ἀπαται; ΤΟ ΤΡΙΟ: (Ἀρχίζει κουτομπολὶ εἰς γῶ, καρρῶ εἶναι καὶ ἡ σὺζυγος σας. Εἰ μαστέ τῆς ἰδίας φυλῆς. Ἄν εἰχαμε σῆσεις θὰ εἰμασταν δύο ἀσχορὶ ὁμοφυλῶ φιλῶ. ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ: (Στὸ αὐτὸ ἔφρατ κοῦσε). Τὸν ἔκοψε τὸ γέρο μὲ τὰ λιμά... ΝΤΑΜΑ ΚΑΡΡῶ: Τὶ ψιθυρίζεις ἐσὺ μαρὴ κουτομπόλα; ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ: Ἐμένα λὲς κουτομπόλα; Ἄ νὰ χαρῆς γορὰ γκίόσα... ΝΤΑΜΑ ΚΑΡΡῶ: (Ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ντάμας καρρῶ). Ἀθλία μὲ ἀπαται; ΤΟ ΤΡΙΟ: (Ἀρχίζει κουτομπολὶ εἰς

των. Δὲν ξέρουν δικαί τραπεζοῦλόχαρτα ἔχουν τὰ οἰκογενειακά των, τὰ ὁποῖα ἐπηρεάζουν τὸ παγινίδι. Αἰφνης ἀπόψε ἔνας εἶχε ἄσος μπαστοῦνι, καὶ περίμενε νὰ στοῦνι, Φάντη μπαστοῦνι καὶ περίμενε νὰ τοῦ ἔλθῃ ὁ Ρήγας μπαστοῦνι γιὰ νὰ κἀμ κέντα. Ὁ κακομοῖρος! Δὲν ἤξερε ὅτι ὁ Ρήγας μπαστοῦνι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, διότι εἶχε πάρει πρὸ δύο ὥραν ἀπὸ τὴν Ντάμα μπαστῶνι... διαζύγιο. Ἐνὰς ἄλλος πάλι παίκτης εἶχε στὸ τριαντάνα δύο Φάντηδες καὶ περίμενε ἄσος, γιὰ νὰ κἀμ κέντα. Δὲν ἤξερε, ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς νέους ἐρχονται πάντα οἱ γέροι μὲ τὰ μουστάκια. Πίσω ἀπὸ τοὺς Φαντῆδες ἐρχόταν ὁ Ρήγας. ΡΗΓΑΣ ΚΟΥΠΑ: Κύριες καὶ κύριοι δὲν πρέπει νὰ μαλῶνουμε μεταῦ μας. Πρέπει νὰ ὁμοιοῦμε, διότι ἔτσι θὰ διοτηρήσουμε τὴν ἱσχύν μας. Καὶ ἡ ἱσχύς μας νὰ ἔρετε, εἶναι πολὺ μεγάλη. Ἐμεῖς κυβερνοῦμε τὸν κόσμον. Τὶ εἶναι ἡ ζωὴ; Ἐνὰ ἀδιάκοπο παγινίδι μὲ κέρδη καὶ χασούρες. ΟΚΤΩ: Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν διακοπὴν. ΡΗΓΑΣ: Ὅριστε. ΟΚΤΩ: Ὑπάρχουν καὶ χασούρες, διὰ τὶς ὁποῖες δὲν εὐθύνομεθα εἰμεις. Δὲν μπορεῖ αἰφνης νὰ τὰ ὀλέθῃ μαζί μας; ΠΕΝΤΕ: Γιατὶ νὰ τὰ ὀλέθῃ μαζί μας; Αὐτὸς, καίτοι ἔχασε τὴν γυναῖκα του, εἶναι... κερδοσέμος. ΟΚΤΩ: Δὲν εἶναι αὐτὸ, κύριε συνάδελφε. Ἐννοῖ ὅτι ὑπάρχουν χασούρες χωρὶς παγινίδι μὲ τράπουλα. Ἐνὰς αἰφνης ἀπόψε ἐπαίετ γκατὰ καὶ ἔχασε δὲν τὰ λεφτά του. Καλὰ αὐτὸ. Ἀλλὰ τὶ φταίμε εἰμεις ἂν αὐτὸς ὁ παίκτης, ἐκτὸς τῶν χρημάτων του, ἔχασε καί... τὸ τελευταῖο τράμ καὶ πῆγε μὲ τὰ πόδια στὸ σπῆτι; Ἰδοὺ ἄλλο πρόχειρον παραδειγμα: Ὁ πρῶν τὰ πρακτικὰ τῆς ἀπομνημύσεως συνεδριάσεως δημοσιογράφος ἔχασε τὸ... πνεῦμα του. Μήπως τάχα τὸ ἐπαίξε καὶ τὸ ἔχασε; ΤΕΣΣΑΡΙ: Μὴ συγχίζεσθε, κύριοι. Ὁ προλόγος σείσματος συνάδελφος κύριε Ρήγας ἔχει δίκιο. Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα παγινίδι καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀδύνατον ἂν τὸ παγινίδι γίνεταί μὲ τραπεζοῦλόχαρτα ἢ χωρὶς τραπεζοῦλόχαρτα. Τὶ γίνεταί αἰφνης εἰς τὴν Ἰσπανίαν; Ὁ Φράνκο ἀγωνίζεται νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην μὲ Μαύρους Μαροκινούς καὶ λευκοὺς. Δηλαδή προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ τὸ παγινίδι μὲ... χρώμα. Ἐνὰς δοκίμης ἔχει... καρρὲ ἐρωμένη καὶ ἐνόμιον τῆς νομίμου σὺζυγος τοῦ... μπλοσφί. Ἄς ἀπαρξέμεν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἰσπανίαν. Ὁ Εὐριπίδης, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ παγινίδι εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, ὕψωσε τὴν ράβδον του, νὰ κτυπήσῃ τὸν Θεμιστοκλῆ. (Πάσαν μὲν ἀκούσαν δὲ). Δηλαδή ἐδοκίμασε νὰ κερδίσῃ μὲ τὸ... μπαστοῦνι. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐπαίξαν παγινίδι μὲ ἀνοικτὰ ἢ κλειστά χαρτιά, κατὰ τὴν περίστασιν. ΕΦΤΑ: Ἐκτὸς ἑνός. ΤΕΣΣΑΡΙ: Τίνας; ΕΦΤΑ: Τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Αὐτὸς εἰς τὸν Ρουθίκωνα ἐπαίετο... ζαῖρι. ΤΕΣΣΑΡΑ: Ἄς τὸν ἐπαρξέσουμε αὐτόν. Πάσαντες ὅλων τῶν ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, ἡ δόξα καὶ ἀσκήρ ἐστὶν ἐν τῷ παγινίδι. Αὐτὸ σὰς τὸ ὀδεῖται ἐγὼ, ὁ φιλόσοφος τῆς τράπουλας, τὸ πολυμάθεος τέσσαρες. ΟΜΑ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΜΑΖΙ: Ρε σὺ δὲν ζέρετε ποῦ... πάνε τὰ τέσσαρα; (διακόπτεται ἡ συνεδρίασις) Ὁ πρακτικὸς γράφος ΔΣΗΜ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Θυμωμένος ὁ ἄσος σπασί, τρυπᾷ μὲ τὸ ξίφος πού τὴν καρδιά τοῦ ἄσσοῦ κοῦσε.

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Τα πρόσωπα ταλάνισαν δέν λείπονται στην εποχή μας και περισσότερο στον τόπο μας. Ένα από αυτά είναι και ο μόνος δεκαετής. Άλλος Σχινάς, της γνωστής αθηναϊκής οικογένειας, που κατοικεί στην Αθήνα, αποτελείται από τη λογική. Καταφέρει διόλου ένα δείγμα της προόδου πεισματικής του παρανοήσης. Η οποία έχει τοποθετηθεί εκτεταμένα, ότι έγραψε εις το μαθητικό βιβλίο, ως θέμα, το οποίο έδωσε ο διδάσκων του.)

Περπατάει ξένοιαστος κι' ευθύς στο δρόμο. Μία τούφα ξανθά μαλλιά κρέμεται στο μέτωπό του και το χαϊδεύει σύμφωνα με τον ρυθμό του πεταλούτσου του θώρακος. Έχει το χέρι στην τσέπη κουδουνίζοντας μερικά νομίσματα και σφυρίζοντας αμέριμνα σαν να ύμνη τα νεύματα του των δεκαετή χρόνων.

Καμιά σκέψη, καμιά σκατοδρά δεν βασανίζει το κεφάλι του. Μία ιδέα μόνο τον ενοχλεί. Πώς θα εξαφανιστεί εκείνα τα διαβολονομίσματα, που τόσο του θοράνουν την τσέπη.

Κι' αλήθεια τον θοράνουν. Γιατί δεν έχει δημιουργήσει μεταξύ τους ένα στενότερο δεσμό. Γι' αυτόν δεν είναι τίποτα αυτά τα μετάλλα διακάνια, από τα οποία εξαρτάται η ζωή των ανθρώπων.

Είναι απλώς, άχρηστοι σπόροι, που περνούν απ' τα πόδια του για να παρουν με ασφάλεια στο χωράφι της σπατάλης. Έτσι, σπόροι όπως σε τέτοιο χωράφι γρήγορα θα γίνουν δέντρα πανούργηλα που κάτω από την σκιά τους θα θολώσουν τον ήλιο της ζωής του.

Ας είναι. Αυτά για κείνον είναι λόγια και μόνο λόγια.

Δεν τα καταλαβαίνει κι' ούτε θέλει να τα καταλάβει.

Απλά νομίσματα που προορισμός τους είναι να σκορπισθούν, έτσι, για να περάσει άωροφα η ημέρα του. Έχει να χασπώσει. Ο πατέρας του είναι πλούσιος, θα του δώσει όλα.

Γυρίζει στη πόλη, στυματά παντού όπου μπορεί να εξαπλώσει λίγο από τη διανοητική θέρση, κι' όταν τέλος αίσθεται, ότι του το έκαλε δόλο η σπατάλη, αντί να μεταφέρει αίσθαντα μία πραγματική ανακούφιση...

Του χρόνου το λαιμαργό στόμα καταβροχθίζει αδικία τις ημέρες, όλες να περνούν χωρίς κανένα ενδιαφέρον, χωρίς κανένα εξαεριστικό επεισόδιο.

Η ζωή γι' αυτόν είναι μία ταινία που ξετυλίγεται μπροστά του, κι' αυτός μέσ' από την αγκυλιά της σπατάλης παρακολουθεί σαν άπολος θεατής. 'Η ταινία κάποτε όμως μπορεί να υπερβεί άνετα τις ρόδες της μηχανής και τότε... σκίσει... κοιμηθεί...

Οι ρόδες γυρίζουν αδικία και κάθε στροφή τους σημειώνει τη φινάλε μιας ημέρας. Και πλησιάζουν όλον προς τη μοιραία εκείνη στιγμή, που η ταινία θα σκίσει...

Και... σκίστηκε!...

Μία αποτυχία στο χρηματιστήριο κι' ο πατέρας του ηττοκόπησε...

Το σπίτι βρέθηκε χρεωμένο και τα κτήματα πουλήθηκαν ένα-ένα.

Ένα τούμπε μόνο σαν φοβερός κι' άπιστος ζωντανός επιβλήθηκε. Είναι το κτήμα της σπατάλης που ο ίδιος είχε αγοράσει τριάντα τέσσερα χρόνια.

Και τα δένδρα τώρα είχαν ψηλώσει τόσο πολύ... τόσο πολύ...

Αυτή που τότε είχε τόσο καιρό στην αγκαλιά της δεν τον θέλει πιά.

Τον έριξε στα χέρια δύο άλλων αδελφών της: της φτώχειας και της ταλαιπωρίας.

Και πάλι περπατάει στο δρόμο του...

Μία τούφα γκριζά μαλλιά κρέμεται στο μέτωπό του και το χαϊδεύει σύμφωνα με τον άργυ ρυθμό των θημάτων του. Έχει το χέρι στην τσέπη κουδουνίζοντας ένα πιατόκι και λίγες σφαίρες.

Μαύρες σκέψεις και σκατούρες σκοτεινιάζουν το μυαλό του.

Ένας δρόμος μόνο του μένει γεμάτος αγκάθια και θάλασσες. Περπατάει... περπατάει... και φθάνει σ' ένα έρημο μέρος.

Στηρίζει την κάννη στο στήθος του... Τι κρίμα!...

ΑΛΕΚΟΣ ΣΧΙΝΑΣ

ΡΟΛΟΓΙΑ

Θα εύριπτε πραγματικώς μοντέρνα και φθηνά εις τ' Αρολογοποιείον Μάνθου Βασιλειάδου Σταδίου & 'Αραόκη 2 (παραπλεύρως καταστήματος Πολίτου).

ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της 3ης σελίδας)

την ανάγκη ν' αναφανήσιν σαν τον μελωδό: «Τό άσχετον της σής φωτοχυσίας θεασάμενοι τών 'Αποστόλων οι πρόκριτοι, επί τού βρους της Μεταμορφώσεώς σου, 'Αναρχε Χριστέ, την θείαν ήλιόσουσαν έκστασιν...»

★

Ήταν η πρώτη φορά που ανέβηκα στον 'Αθω, μά θα ξαναγυρίσα όπως ξαναγυρίζει πάντα στην μοναστική πολιτεία εκείνος που την επισκέπτεται για πρώτη φορά. Φεύγει από τ' 'Αγιον Όρος με το αίσθημα πως επιστρέφει από έναν κόσμο που του λείπει το φως, αφού του λείπει η γυναικεία, το πλάσμα αυτής της δημιουργίας, που είναι μαζί χαρά, λύπη, καμμός και πόνο. Φεύγει, μα η καρδιά του μένει σ' όλο εκείνο το πλάσμα των ανθρώπων που έθαψαν τα νεύματα τους, έπιναν την οντότητα τους, τα μάτια του άντικρύζον, αδιάκοπα, τις άγνες Παναγίες τις Γεροντίσες, τις Πορταϊστές, τις Γαλατούσες, τις 'Ελεούσες, 'Αντιφωνήτριες, 'Ηλιοφιλούς, τους άγιους με το άγιο πρόσωπο και το ασπρό θάλαμα, που φέγγει για να ξεκαρδή στην πρώτη εύκαρτα και να βρεθεί έτσι, μακριά από την τύχη των πόλεων και να μπορεί ν' αναταίει τον εαυτό του.

Έτσι ξαναγυρίσα κι' εγώ κι' ένα ξεμέρομα Πρωτοχρονιάς ξανασκαρφάλωνα στην κορφή του 'Αθω. Ήταν ωραίο το τόλμημα. Όταν το θουό θρίσκει πιγυμένο στο χιόνι, οι χαράδες είναι ύπουλες παγίδες κι' όπου έχει κρυσταλλισθεί τότε χρειάζεται τέχνη που δεν έχουν άκατα η αποκτήσει. Έπαινος άρεσάτε. Μά η απολαβή αξίζει τον κόπον και τον κίνδυνο. Κι' έτσι, με συντροφιά μερικά ταπεινά ράσα ξεκίνησα από την Παναγία, σκα, που την άφησα κάτω από το ατίμητο της στολίδι. Μερικά άστρα, τρεμό-

σθυναν, τα φανάρια που κρατούσαμε έριχναν το άνήμπορο φως τους στο μονοπάτι που ακολουθούσαμε. Το παρθενικό χιόνι τριβόλουσε κάτω από τα πόδια μας και από τα δένδρα και τις άγριας-στανές μέσα στην τέλεια άπνοια, έβριαν ένα περίεργο σούσουρο. Μέσα στους κορμούς, κάτω από την παγερή γαλήνη ή ζωή διατηρούσε τα δικαιώματά της. Οι χυμοί των δένδρων κυκλοφορούσαν, τα ζουζούνια σφύριζαν, άόρατα έρπετα τριλλίζαν. Στο αυγινό άχνυφός τα κλώνια έφαινονταν να ύψώνονται δεητικά κι' όπου άπλωνόταν το μάτι, σκίες, σχήματα, μυστήρια...

Προτού ακόμη σκιοπήσει ο ήλιος ο πάτερ Γεράσιμος που μας συνόδευε, άρχισε να ψέλλει τη λειτουργία. 'Ακουμήσαμε στις γωνίες, άφησαμε τα φανάρια στα πόδια μας και έπιδρεψαμε στη φαντασία να πλέη στους γνώριμους της ώκεανούς. Στά μάτια έπρόβαλλαν άστρα, φάνες, σ' αυτά έβρισαν δοξαστικοί αίνου. 'Η φωνή του πατ' Γεράσιμου έβριαν ολόπιγε αίνωνιό της και άγκάλιασε την αίσθησή μας. 'Είς πότες την γην έξήλθεν ο φθόγγος σου, ως δεξιόμνην τον λόγον σου...

... Όταν έβγαινε από την έκκλησία ο ήλιος έκόκρινε τη θαλαπήρη του στην άπεραντοσύνη. Οι καρδιές μας είχαν άνοιξει σαν τριαντάφυλλα, οι καρδιές μας είχαν πλημμυρίσει από άγάπη.

Χρόνια πολλά. 'Ανταλλάξαμε τον άσπασμό της θείας άδελφότητος κι' έκει δίπλα σ' ένα θράχο κάτω από την σκέπη της έκκλησίας της Μεταμορφώσεως άναίμαχα μία φωτιά. 'Η θέλουμε άσπαστε μακριά από το χάρδι του ήλιου και άναρριγούσε.

ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

(Συνέχεια εκ της 5ης σελίδας)

νη Πρωτοχρονιάς από τον πατέρα μου. Το θυμώμαι, σαν χτες. Και γιατί, να μη το θυμώθω, αφού αυτό το δώρο μου κόστισε τη χαρά μου, και με πότισε την πρώτη απογοήτευσή της ζωής μου, που ήταν για την ηλικία μου ένας περίεργος θάνατος;

«Άλλά να ήθελε περί τίνος ακριβώς πρόκειται: 'Ο πατέρας μου θέλοντας να μ' εύχρηστώ με κάθε τρόπο, παρήγγειλε από το Παρίσι και μούφεραν ένα μικρό πιάνο, μισό μέτρο πάνω-κάτω και κάτι μεγαλύτερο. Ήταν εποχή που έδω στην 'Αθήνα το όργανο αυτό σπάνιζε γιατί μόλις είχε έλθει κι' ήταν κι' άκριβό. Έν τούτοις αδιαφορώντας για το πόσον πολύ θα το στοιχίσει, το παρήγγειλε και μ' έφερε μέσα τελειώνον ως δεμα, ακριβώς παραμονή Πρωτοχρονιάς. Στείλαμε και το πήραμε. Στο σπίτι σαν ήρθε, τ' άνοιξαμε και με το ξεκαρφωμα της κάσας του πετούσα από τη χαρά μου, που, λίγα λεπτά ακόμα μ' άφωριαν κι' ύστερα θά τώχα στη διάθεσή μου. Και να: έβου αυτό μπροστά μου έταμο, δικό μου, με δ. πάλι κτρωτά, η θέσις των κερών, κ.λπ. Το άρπασα και το κουβάλησα στην κάρμα μου, για να παίξω, δοκιμάζοντάς το. 'Εκει, τί απογοητεύσεις όμως με περίμενε. 'Απ' το πιανάκι μου που είχε ταξειεύσει τόσες μέρες, τόσα μύδια, τόσα μέρη-ήταν σπασμένες μερικες χορδές που άνοιονταν κι' έκαμιναν παραφασίες στις άλλες χορδές. Τι λύπη τότε με είχε καταλάβει, τί στενοχώρια για ότι έκαμε πριν, να χαρή την παιδική ψυχή μου! 'Ενωισα τότε μία απογοήτευσή-την πρώτη της ζωής μου, που ακόμα ως και σήμερα τη σκέφτομαι και ούτε, λέγω, πως θα την ξεχάσω γιατί υπήρξε η πρώτη της ζωής μου, κι' έχω ως τώρα δοκιμάσει κι' άλλες πολλές...

Ο Κωστής Νικολάου

Έπίσης ο γνωστός θεάτρωνος και καλλιτέχνης του μελοδράματος, Κ. ΚΩΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, διηγήθηκε παρακάτω μία ανάμνησή του, ενός πρωτοχρονιατικού μπουναίου που πήρε, στην νεανική του ηλικία, κάποτε:

—Βρισκόμουν της προμονής της Πρωτοχρονιάς (πριν από πολλά χρόνια συνέβη αυτό που θα σας διηγηθώ) στην 'Αμερική, στο διάστημα μιας περιόδου, όπου τραγουδούσα μαζί μ' άλλους. Ξαφνικά με είδισαν πως έξ άφορησής της άρρώστιας ένεος ήσποιστο το μελοδράματός, ευχάριστος δ' με δέχονταν να τον άντικαταστήσω τη θρωδία εκείνη στο ρόλο που είχε. 'Η πρόκλησις αυτή τιμητική καθ' όλα, ήταν για μένα μία τιμή και μία ρεκλάμα, γι' αυτό κι' έσπευσα άμέσως να μ' ην άρνηθω. Μά ένα πρόβλημα με τυραννούσε: πως θά μπορούσα να παρουσιαστώ σ' ένα καλλιερημένο κοινό, όπως αυτό που άποτελούσε τους συνδρομητάς του μελοδράματος εκείνου, που είχε τόσες και τόσες άπαιτήσεις από τους έκτελεστές του, έγώ που ούτε καν γινώριζα το ρόλο, τον όποιο μάλιστα για πρώτη φορά έπαρνα για να μελετήσω τόσο θιαστικά. 'Αλλά ξαφνικά τα πράγματα άλλαξαν — κι' αυτό χάρις στο παρακάτω άπρόοπτο: πέντε λεπτά προτού χτυπήσει το κουδούνι, για ν' άνοιξη η αυλαία χτυπά ή πόρτα του καμρινού μου και σ' άνοιγμα της έμφανίζεται ένας θωρακός μ' ένα πακέτο και ένα γράμμα στο χέρι. Και στο πακέτο ήταν κλεισμένο ένα ρολόγι, πρωτοχρονιατικό δώρο ενός στενωτόνου φίλου που μούστέλλε μέσα στο γράμμα εκείνο ευχές για την επιτυχία μου. 'Ε, αυτό μου άλλαξε ξαφνικά την ψυχολογική μου κατάσταση και μ' έκαμε να θριαμβώσω.

★

Με τις παραπάνω άναμνήσεις των έξαχόντων έλλήνων, θα περάσει λίγη ώρα, άρα άλλοιότιμη, άναγνώστη μου. Κάτι θα άφελήθης, κάτι θα κερδίσης. Μά κι' αυτό άν δεν σ' άμειβ, θα μού μείνη η έντύπωσις όμως πως μεταφέρθηκες για λίγες στιγμές στα παιδικά χρόνια σου και θάχρησες αυτές τις άναμνήσεις μαζί ταν...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΓΓΑΝΟΣ

Η μόδα

Φορεματάκια για παιδιά

Η ίδια γραμμή μένει πάντοτε η κλασική γραμμή όσον άφορξ την μόδα για τα παιδιά, έν τούτοις συχνά την έλέπουμε έφετός να παραχωρή την θέσι της και στην γραμμή κλό. Εμφανίζονται δηλαδή φορεματάκια, έπανωφόρια και ζακέτες άκόμη που προς τα κάτω φαρδύνουν, ένθ ο μπόστος μένει έφασμαστός και η μέση στη θέσι της η μόδας μά ιδέα ψηλότερα.

Η τάσις αυτή παρατηρείται ίδιος στα άπογευματινά έπανωφορία, που ως τη μέση έρχονται ίσια και άπ' εκεί και κάτω λοξεύουν. Τα έπανωφόρια αυτά έρχονται άπολύτως έφασμαστά, κομψώνουν με δύο ή τέσσερα κομμάτια και ως επί το πλείστον δεν έχουν καθόλου ζώνη έρχονται μονοκόμματα ή κόβονται στη μέση με μία ραφή γογ υφανμένη με γαζί πλακάκι ή φουσκωτά. Τα μανίκια είναι άνδρα, λίγο πλατέστερα. Είναι κολλημένα στον ώμο είτε με μικρές πένες, είτε με πιετούλες, κατά προτίμηση όμως κατά τον κλασικό τρόπο, έντελως όμαλά.

Οι γιακάδες γαρνίζονται με γούνα, δεν είναι όμως φουσκωτοί και όγκωδεις, αλλά χαμηλοί και κατά προτίμηση ολιστρογγυλοί. Από τις γούνες προτιμούνται εκείνες που έχουν τρίχα κοντή και λεία, π.χ. το κασάκι, το λούτ, το άστραγκό κ.λπ. Οι μικροί στρουγγυλοί γιακάδες γίνονται όλο κληρο από γούνα, ένθ οι γιακάδες σε στήμα έσάσας, γαρνίζονται με δύο στενές μαντές.

Για τα προβιά παλτά που γίνονται σε σχέδιο σπάθ, χρησιμοποιούνται όφασματα ζωνδρά μονοκόμματα ή με σχέδια άν των άνδρων έφασμαστών, ίδιος είναι πρόκειται γι' άκόμη. Για τ' άπογευματινά έπανωφόρια είναι καταλληλότερα τα μαλακά λαινώτα, το δελουό ντε λαιν, το ντρέ ή ντυβέν κ.λπ.

Η φασίστε των φορεματιών είναι λοξή και σκέτες στα άπογευματινά φορέματα και ίσιες με πιέτες πιασμένες ή γαζωμένες στα προβιά και καθημερινά φορεματάκια.

Για γαρνίρισμα στα φορεματάκια αυτά, συνήθίζονται πολλά γαζιά από ζωνδρά μαλλινά ή τρία χρόνια που άπογευματινών ής διάσας ένώσεις ή γαζόνια, που ράβονται στο λαιμό, στα μανίκια και στον ποδύγρο, ή λεπτις λονιίδες από γούνα, ή όποιες ταιριάζουν όραματικά στα δελουόνια φορέματα, όταν μάλιστα συνδυάζονται και από όμοιο έπανωφόρι.

Παριζιάνικες νουβωτέ

Οι θεαδόνες νουβωτέες είναι άρετά ντεκατέ στην πλάτη. Οι πολύ άμικτις νουβωτέες παρουσιάζουν δύο είδους ντεκατέ: το «διαγώνιο» που άφινει να φαίνεται ένας όμος και το «οριζαντινό» που άποκαλύπτει τους δύο όμους και το άπάνιο μέρος των μπράτσων, αλλά προτιμάται φυσικά όμους άφωγης γραμμής.

Οι δελουόνικες νουβωτέες έχουν συνήθως στρουγγυλά ντεκατέ έλαφρύ έμπρός και άρετό πίσω.

Οι εσάρπες

Οι εσάρπες από μονοσέλινα πλαιοσά από σάτεν, από κρέν ντε σιν προσδοκούν μεγάλη ζήρη σε μία νουβωτέα. Γίνονται συνήθως σε δύο ή και περισσότερα άντίμια χρώματα και δένουν γύρω στο λαιμό, άνωθεν πενώνονται στο στήθος σιγά-σιγά και τέλος γαλαρώνονται κέφονται στη φούτα.

Οι ζώνες

Οι ζώνες άποτελούν έφετός ένα από τα όραματικά στοιχίσματα των θεαδόνων νουβωτέων. Μερικές προτιμούνται στον ένα γοφό και δένουν στον άλλο. Πολλές ζώνες γίνονται από κορδέλλα σάτεν ή δελουό κεντημένο στην άκρη, με πέρλες και στανυρόνιον στο στήθος σχηματίζοντας ένα «κορσέλε» άμικτι που δείχνει πολύ ήθηλά την μέση.

Σε μία νουβωτέα από κρέν σάτεν διολέ, θαμωδύται μία ζώνη από δελουό κόκκινο κερασισί, του όποιου μία άκρη ντεκουπεί μπορεί να χρησιμοποιηθή ως κάπα.

Δύο όραιότατα χειμωνιάτικα σύνολα, που έσκαμμάσθησαν εις την τελευταίαν έκθεσιν του Λουβέν Παρίσι.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΣΙΚ

Για το προί, θα έλεγετε ένα ταγίερ από λαινώ, μπορεί: άν παραγγείλετε και το μαντίο σας από το ίδιο ύφασμα, θα έχετε δύο άνάμικτα: Μία φούτα ίσια με τρεις ραφές, έμπρός, ζακέτες γογ ήθη την άκρη θα σας πιασένη, άντι να είναι πορτένο, όπως έμιάκι ή μόδα, τα γαζία, τα παπούτσια κι' ή τσάντα θα είναι μαύρα.

Για το τοπί θα διαλέξετε ένα ταγίερ από δελουό μαύρο με μία μολοία από λευκό σάτεν ή τοπί μαύρο. 'Η ζακέτα, έφασμαστή και λίγο μακρά, μπορεί να φορεθή έπίσης και έπάνω, από την θρωδινή νουβωτέα σας. Ένα τρυφινό καπέλλο με φτε-

ρόνισμα, άν του προσέθετε έναν «ανητό» γακά από λούτ, Συγχρόνως θ' άντικαταστήσετε και το σερτί με μία άπογευματινή μολο άνάμικτα: Μία φούτα ίσια με τρεις ραφές, έμπρός, ζακέτες γογ ήθη την άκρη θα σας πιασένη, άντι να είναι πορτένο, όπως έμιάκι ή μόδα, τα γαζία, τα παπούτσια κι' ή τσάντα θα είναι μαύρα.

Για το τοπί θα διαλέξετε ένα ταγίερ από δελουό μαύρο με μία μολοία από λευκό σάτεν ή τοπί μαύρο. 'Η ζακέτα, έφασμαστή και λίγο μακρά, μπορεί να φορεθή έπίσης και έπάνω, από την θρωδινή νουβωτέα σας. Ένα τρυφινό καπέλλο με φτε-

Το μαντίο-ρελινγκάτο που άναφέραμε παραπάνω μπορεί να φορεθή όραματικά με ά-

Αισθητική ύγιεινή

Η υπερτρίχως

Β'

Ός προς τα έπιστημονικά μέσα τα δοκιμασθέντα μέχρι σήμερα δυνάμει να τα χωρίσω εις δύο τάξεις, εις τα φαρμακευτικά και τα φυσικοθεραπευτικά. Τα φαρμακευτικά δοκιμασθέντα έσωτερικά και τοπικά εις ούδεν κατέληξαν θετικών και άκίνδυνων άποτέλεσας. Ένα φάρμακον, το όποιον παρουσιάζει πράγματι την παρόδοον ένέργειαν της τελειωτικής καταστροφής της ρίζης της τριχός, είναι το μέταλλον θάλλιον άνακαλυφθέν τώ 1861 υπό τού Κρόκες άτυχώς κατόπιν δοκιμής διαφόρων ένώσεων του φαρμάκου τούτου, οι πειραματιστάι ήναγκάσθησαν να παρατήρουν περαιτέρω δοκιμάν, διότι, έκτός του ότι το φάρμακον παρουσιάζει ένδυναν δηλητηριώδη ένέργειαν, δένουν εις κίνδυνον την ζωήν του πασχόντος, συνάμα δεν κατέστη δυνατόν να έντοπισθ ή δράσις του φαρμάκου, εις τρόπον ώστε να έπέρχεται μόνον η πόσις των άνεπιθύμητων τριχών, αλλά έπακολούθει γενική τριχόπτωσης της κεφαλής, του προσώπου και όλου του σώματος και όττω η δυσμορφία της υπερτρίχως άντικαθίσταται υπό άλλης άνομιονομότης και άποκρουστικότητας. Συνέπεια των άντιλήψεων ότι η υπερτρίχως όφείλεται εις διαταραχάς της λειτουργίας των αδένων των έσω έκκρισών έπηκολούθησεν ή έφαρμογή γενικής και τοπικής θεραπείας, με βάση διάφορα έκχυλίσματα και προϊόντα των ένοχησών μένων αδένων, αλλά τα άποτέλεσματα ύπήρξαν μέχρι τούδε άσχημα. Κάποια άποτελεσματοικότερα υπήρξε διά μερικούς ή χρήσις της όρμόνης της θωδής (φολλικυλιν) αλλά όχι και άκίνδυνος, εις τρόπον ώστε να μη συνιστάται ή χρήση αυτής, πριν ή μελετηθή πληρέστερα η μέθοδος.

Ερχόμεθα τώρα εις τα τοπικά φυσικοθεραπευτικά μέσα των όποιων κυριώτερα είναι ή ραδιοθεραπεία και έφαρμογή των άκτινών Χ, ή ηλεκτρόλισις και ή ηλεκτροπυξία ή διαθερμολυξία.

Η ραδιοθεραπεία και έφαρμογή των άκτινών Χ, έγέννησεν εις τας άρχάς μεγάλας έλλειδας, στήριχθείσας μάλλον επί θεωρητικών άντιλήψεων, εις την έφαρμογήν όμως παρουσιάζει πολλές τεχνικές δυσκολίας και να μ' έμν θάνατι εις το να καταστρέψη τας ρίζας των τριχών, αλλά ταυτόχρονα προκαλεί σάσας και άνεκτήτους θλάδας του δέρματος και δι' αυτό σκεδόν έγκαταλείφθη.

Διά της ηλεκτροπυξίας μία λεπτή βελόνη, συγκοινωνούσα με τον άρνητικόν πόλον συνεχούς γαλβανικού ρεύματος, εισάγεται εις το θυλάκιο της τριχός μέχρι του τελειώτου άκρου της ρίζης άπ' ός ή διάσος του ρεύματος διά της βελόνης προκαλεί την φυσικοχημικήν καύτησιν της ρίζης και καταστρέφει αυτήν ή έφαρμογή της μεθόδου ταύτης, άν και γενομένη ήθη πρός πεντηκοστήτας, κατ' άρ. κα εις την 'Αμερικήν, δεν υπήσθη άκόμη την δέουσαν τεχνικήν εξέλιξη και παρουσιάζει άρεκτας άτελείας, χωρίς έπίσης να είναι άπληγμένη ένδεχομένως έλασθών του δέρματος πλέον δε είναι άρκούντως όδυνηρά.

Η μέθοδος της ηλεκτροπυξίας ή διαθερμολυξίας είναι, μέχρι σήμερα, τούτ' άξιόν ή μάλλον έπιτεχνώμενα τελειότερα και συντομότερα άποτέλεσματα, χωρίς θλάδας του δέρματος και του οργανισμού έν γένει. 'Αφ' ότου εισήχθη εις έφαρμογήν ή μέθοδος αυτή υπέστη διάφορους τροποποιήσεις και άπ' προς τούτοις χρησιμοποιούμενα ηλεκτρικά συσκευαί έτελεσποθήσαν σημαντικός εις τούτον ώστε σημείον κατέχουν επί τούτου σάσας άκίνδυνον, άποτελεσματοικόν και σκεδόν άνύδυσον μέσον προς κατάπολψιν μιας άνωσας τού άργυνισμού, κατά το φαγόμενον έπισυώδους, αλλά εις την πραγματικότητα αληθινά κακοήσιας και άνομιονομότης διαρκούς έπιδότου, διά πολλάς νεαράς γυναίκας.

Θ. ΚΑΛΑΒΡΟΣ

ρά «εις τήνος» θα συνδυάζει όρατα με το ταγίερ σας.

Αν κάνετε νουβωτέα χορού, να προτιμάτε το μαύρο τοπί. Μπορείτε εύκολα να το αλλάξετε έμφανισί με ποικίλες εσάρπες από μεταξή μονοσέλινα σε χρώμα παστί με γαζία άσπαστά.

Μπορείτε άκόμη να την γυρνάτε πότε πότε με λουλούδια-κάθως και τα μαλλιά σας.

Έτσι, αφού τελειώσετε τα φώνα σας, μπορείτε να είστε ήθη ότι θα είστε πάντοτε κομψή χωρίς να κάνετε τεράστια έξοδα. Και να περμένετε με χαρά τις γιορτές της Πρωτοχρονιάς για να έπιλέξετε παντού το γούστο και την κομψότητά σας.

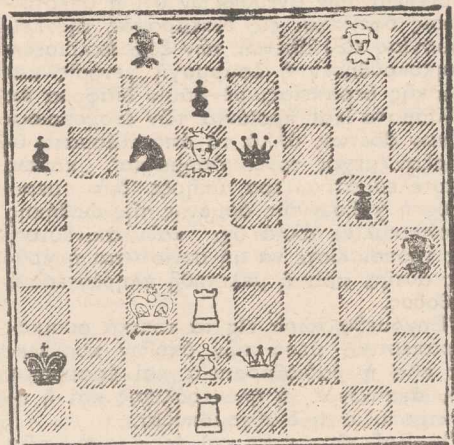
Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Οι αγριοθούραλοι αυτοί, δεν βλέπουν τον κυνηγό που τους παραφύλαγει μαζί με τον σκύλο του. Μήπως όμως τους βλέπετε σεις;

Το Σκάκι (Πρόβλημα 7ον).

Τα μύρα παίζουν και κάνουν μιά εις δύο κινήσεις.

Πώς θα βρήτε εύκολα ένα αποτέλεσμα πολύπλοκον

Διὰ νὰ βρήτε το αποτέλεσμα διαφόρων πολλαπλασιασμών και διαιρέσεων δίχως καμμίαν απολύτως δυσκολίαν και νὰ μπορέσετε τσιουτοτρόπως νὰ καταπληξέτε τους φίλους σας, προτείνουμε τους τὰ κάτωθι πολύπλοκον πρόβλημα :

—Νὰ σκεφθῇ ἕνα οἰονδήποτε ἀριθμόν.

—Νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν διὰ τοῦ «23».

—Νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸν : «153».

—Νὰ διαιρέσῃ τὸ τελικὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα διὰ τοῦ «3».

—Νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἀπὸ τὸν τελευταῖον αὐτὸν ἀριθμὸν 7 φορές τὸν ἀριθμὸν ποὺ ἐσκεφθῇ κατ' ἀρχάς (7 X X).

—Εἰκόσους φυσικά, θὰ κἀν ὅλας αὐτὰς τὰς πράξεις ἐπὶ γάρτου καὶ μὲ μολύβι, διότι αὐτὸ, θὰ τοῦ δοθῇ πολὺ περισσότερο ὅταν σὲς μετὰ σκέψεως ολίγον μόνον στυγμῶν, θὰ τὸ ἀποκαλύψετε τὸ πραγματικὸν ἀποτέλεσμα :

51, δίχως χαρτί, δίχως μολύβι, δίχως τίποτε.

Προσοχὴ ὅμως ! Μὴ ἐπαναλάβετε τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἰς τὸν αὐτὸν φίλον σας δύο φορές, διότι ἐπειδὴ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι παντὰ τὸ ἴδιον, οἰσθητέκατε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἐσκεφθῇ ἐκεῖνος, θὰ σὰς πιάσῃ.

Γεωγραφικοί γρίφοι

Γεωγραφικός γρίφος ἀρ. 23

1. Χώρα τῆς Στερεᾶς μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Φωκίδος, Κορινθιακοῦ καὶ Εὐβοϊκοῦ.

2. Πρωτεύουσα κράτους τῆς Β. Εὐρώπης.

3. Χώρα τῆς Β. Δ. Εὐρώπης κατανεμένη μεταξὺ Σουηδίας, Νορβηγίας, Φινλανδίας καὶ Ρωσίας.

4. Ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλις τῆς Σκωτίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κλάυδ μετὰ 1.050.000 κατοίκους.

5. Ἡ μεταξὺ τῶν Δ. παραλίων τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τῶν Δ. ἀκτῶν τῆς Καλαβρίας καὶ Σικελίας θάλασσα.

6. Πόλις τῆς Β. Ἰσπανίας, πρωτεύουσα αὐτονομίου νομοῦ. Ἀλλοτε πρωτεύουσα τῆς Ἀσπανίας.

7. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα αὐτονομίου νομοῦ ἐν Καμπανίᾳ, παρὰ τὸν Βεζούβιον.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ἀριθμ. 20

1. Τ ἀγγερί.
2. Α γγῶλα.
3. Γ ουινέα.
4. Κ ὄνγκο.
5. Α θηροσύνια.
6. Ν γηρία.
7. Ι ταλικὴ Σομαλία.
8. Κ αμερουν.
9. Α λυερία.

Αὐτὰ ἴσαν τὰ διάφορα ὀνόματα τῶν ἀφρικανικῶν χωρῶν ποὺ ἐπρεπε νὰ φητε διὰ νὰ σχηματισθῇ μόνον τοῦ καθεῶς τὸ ὄνομα τῆς μεγάλῃς λίμνης τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς :

«ΤΑΓΚΑΝΙΚΑ»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ἀριθμ. 21

1. Π ὁλωνία.
2. Α γγλία.
3. Ρ ουμανία.
4. Ι ταλία.
5. Σ ερβία.
6. Ι σπανία.
7. Ο υγαρία.
8. Ι σπανία.

Εἰς τὸν δὲ πρώτου γράμματος ἐκάστου ὀνόματος, σχηματίζεται μόνον τοῦ καθεῶς τὸ ὄνομα τῆς μεγάλῃς Εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας :

«ΠΑΡΙΣΙΟΙ»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ἀριθμ. 22

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτώ ἑλληνικῶν νομῶν :

1. Π ἑλλης.
2. Ρ εθύμνης.
3. Ε θρου.

Ἐνα μαγικὸν τετράγωνον

Τοποθετήσατε τοὺς ἀριθμοὺς :

14 — 15 — 16 — 17
18 — 19 — 20 — 21
22 — 23 — 24 — 25
26 — 27 — 28 — 29

Εἰς τέσσαρας στήλας ἐκ τεσσάρων ἀριθμῶν ἐκάστη ὅπως καὶ ἀνωτέρω, οὕτως ὥστε προσθέντες τοὺς ἀριθμοὺς κατὰ 25 διαφορετικῶς τρόπους νὰ ἐρίσκατε πάντα ὡς ἀποτέλεσμα «86».

Η ΛΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

4. Β οιωτίας.
5. Ε ὁσίας.
6. Ζ ακύνθου.
7. Η ρακλείου.
8. Σ ερρών.

Καθεῶς τώρα ὡς φαίνεται καθάρῳ, ἐκ τοῦ πρώτου γράμματος ἐκάστης λέξεως, σχηματίζεται ὁ ἑναετός ζήτημένος ἑλληνικὸς νομός, ὁ νομός :

«ΠΡΕΒΕΖΗΣ».

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ κεφαλὴ τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ εὐρίσκαται ἀκριδὸς ἐμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ στόματος τοῦ ἱπποπόταμου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ὕπευθύνον συμφώνως τῷ Νόμῳ

Υπεύθυνος συντάκτης:

ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Σπυριδωνος Τρικοῦτῃ 34

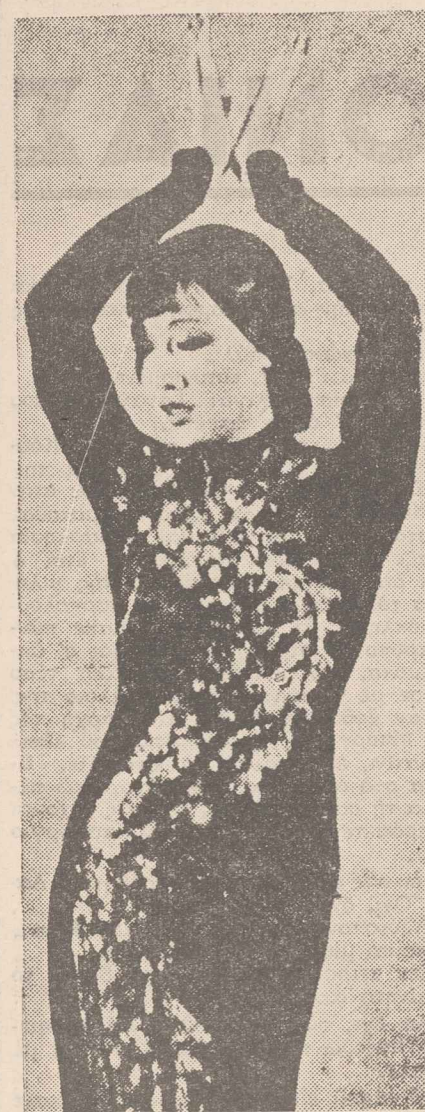
Διευθυντῆς τυπογραφείου:

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Δαμάρως ἀριθμ. 4

ΣΑΓΚΑΗ: ἡ ἁμαρτωλὴ πόλις

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΙΛΙΓΓΙΩΔΗΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ...

Στὰ καμπάρ τῆς Σαγκάης χορεύουν αἰνιγματικὲς γυναῖκες γεμάτες γοητεία

Β'.

Οἱ ἀστυφύλακες ποὺ περιφέρονται τὴ νύχτα στοὺς δρόμους τῆς Σαγκάης ἐρίσκουν συχνὰ στὰ πεζοδρόμια τῶν ἀπομένων δρομάκων μεγάλα πακέτα.

Εἶναι παιδιὰ μόλις γεννημένα, ἄλλα ζωντανὰ καὶ ἄλλα πεθαμένα ἢ ἐτοιμοθάνατα.

Τὰ περισσότερα δὲν εἶναι νῦθα, ἀλλὰ νόμια. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς τῶν δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὰ θρέψουν ἢ νὰ τὰ θάψουν. Καὶ ἡ τραγωδία αὐτὴ συνεχίζεται ἀκόμη καὶ σήμερα, παρ' ὅλα τὰ γιγαντιαῖα ἔθματα ποὺ ἔκαμε ἐκεῖ ὁ εὐρωπαϊκὸς καὶ ὁ ἀμερικανικὸς πολιτισμός.

Σὲ οποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἕνα παρόμοιο γεγονός θὰ προκαλοῦσε τὴν ἐπείγουσαν ἐκτέλεσιν καὶ οἱ ἐνοχοὶ γονεῖς θὰ καταδικάζοντο ἐπὶ παιδοκτονίᾳ ἢ ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῶν παιδιῶν τους. Εἰς τὴν Σαγκάην ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν γίνεται.

Μόλις μαθεῖται κατὰ τέτοιον σπὴν ἀστυνομικῶς, ἕνας κινεζὸς ἀστυνομικὸς ἀναλαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν. Πηγαίνει λοιπὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του, καὶ ὅταν ἐπιστρέφῃ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ μάστιγας ἐπὶ τῶν ὁπίων λέγει ὅτι τίποτε τὸ παρόμοιον δὲν συνέβη, γιατί ἐπάνω στὸ παιδί δὲν θρέφθηκε τὸ παραμικρὸν γινὸς εἶος.

Νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ μακάθριον μέρος αὐτῆς τῆς ὑπόθεσεως δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὴν ἐξουσίαν. Τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ του στὸν δρόμο δὲν θεωρεῖται ἐγκλημα σπὴν Κίνα. Ἡ ἀστυνομία ἀρκεῖται μόνον νὰ συντάξῃ μίαν ἐκθεσιν. Ὁ ἀστυνομὸς εἰσποικὴ τηλεφωνικῶς τὴν φιλικὴν ἀστυνομίαν τῆς Σαγκάης — ποὺ ἀναλαμβάνει τὴν ταφὴν τοῦ θέρους. Ἔτσι ἡ ὑπόθεσις τελειώνει ὁμαλῶς.

Οἱ Κινεζοὶ γνωρίζουν καὶ μίαν ἄλλην μέθοδον γιὰ ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους. Καθὼς περπατᾷ στοὺς δρόμους, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ἴδῃτε μίαν γυναῖκα νὰ θάξῃ ἕνα θέρους ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ποὺ τὸ εἶχε παλιγμένο, ν' ἀνοίγῃ ἕνα μεγάλο συρτάρι στὸν τοῖχο ἐνὸς σπιτιοῦ, νὰ θάξῃ μέσα τὸ παιδί, νὰ κλείνῃ τὸ συρτάρι καὶ ἔπειτα νὰ χτυπήσῃ τὸ κινεζοῦν. Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἡ μητέρα βλέπει τὸ παιδί της. Τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα θρεφκοκοκίγια τῆς πόλεως.

Ἀπ' ὅλες τῆς ἀναμνήσεις ποὺ ἔχω ἀπὸ τὴν Σαγκάην, καμμίαν δὲν εἶναι φρικτὴ καὶ τρομερὴ, ὅσο τὴν μικρὴν πτωμάτων, ποὺ τὰ μαζεύουν κάθε πρῶτὸ στὰ πεζοδρόμια τῆς πολιτείας, ὅπως μαζεύουν τὰ σκουπίδια.

Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα, ποὺ τὸ δ-πὸν ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη μάστι-

γὰ τῆς Κίνας. Ἀλλὰ σὲ κανένα μέρος οἱ συνέπειες δὲν εἶναι ἴσοο καταστρεπτικὲς ὅσο εἰς τὴν Σαγκάην.

Ὅσα δρακόντεια μέτρα καὶ ἂν ἐλαθὲν τώρα τελευταία, τὸ ὅπιο ἐξακόλουθεῖ νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ θανατικὰ ἁμαρτήματα αὐτῆς τῆς πολιτείας, καὶ μάλιστα ἀποκλήρου τοῦ ἔθνους.

Πρὸ καιροῦ εἶναι μίαν μεγάλην σπουροφῶν γιὰ νὰ καταργηθῇ τὸ ἐμπόριον τοῦ ὀπίου καὶ νὰ κλείσῃν ὅλα τὰ χαλασσοποτεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Κάτι εἶναι βέβαιον ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίσει αὐτὴ ἡ προσπάθεια, ἀλλὰ θετικά καὶ ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα ἀκόμη δὲν ἔχουν σημειωθῇ.

Κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ σύμφωνα μὲ τῆς προσωπικῆς μου παρατηρήσεις, αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἐμπόδιο ποὺ παρουσιάζεται γιὰ τὴν ἀναγεννίσιν τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ. Τὸ ὅπιο εἶναι ἡ σπουδαιότερη αἰτία καὶ ἀφορμὴ σωρείας ἐγκλημάτων.

Ἐὰν τὸ ὅπιο χανόναν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν Κίνα, ἡ κινεζικὴ φυλὴ θὰ μποροῦσε περὶ ἁμαρτὰ νὰ ἐλεττωθῇ, τὰ ἐγκλήματα θὰ λιγόστευαν καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν θὰ ἴταν κάπως ελαφρότερον. Εἰνοεῖται ὅτι καθεὶς θέλει τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν δικὴν τὴν πλευρὰ. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίδα νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς αὐτὸς μέσα σὲ λίγα χρόνια. Οἱ κινεζοὶ κάνουν πολὺ μεγαλύτερη κατάχρησιν ὀπίου παρὰ ὅσον ἐμεῖς οἱ λευκοὶ κά-πνο.

Τελευταίως ἐδιάθεσα τὴν ἐκθεσὶ τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ ὀπίου.

Ἡ ἐκθεσις αὐτῆς, ἐκτεταμένη σὲ διάφορα δεδωμένα καὶ στατιστικὰς, λέει ὅτι τὸ ὅπιο δὲν ἐπιδρὸν καθόλου ἐπὶ τῆς κινεζικῆς φυλῆς. Καὶ ἀκόμη ὅτι οἱ περισσότεροι κινεζοὶ κάνουν μετριοτάτην χρῆσιν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ ὅτι τὸ ὅπιο δὲν περιέχει περισσότερον δηλητηριον ἀπὸ τὰ ἄλλα σιγαρέττα.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ σωστά, ἀλλὰ μόνον θεωρητικῶς. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι πολὺ διαφορετικὴ. Ἐννοεῖται ἀστυνομικῶς δικηγόρους καὶ ἄλλους κινεζοὺς ἐπιστήμονας, ποὺ καπνίζουν ποὺ καὶ ποὺ μόνον ὀπιον γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεύρα τους ἢ νὰ καθάρουν τὸν μωλὸν, καθὼς λέγει, δυστυχῶς ὅμως πολὺ λίγοι καπνίζουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐνῷ οἱ περισσότεροι κάνουν μεγάλην κατάχρησιν τοῦ ὀπίου. Καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικὴν μου πείραν κατέληξα εἰς ἀποτελέσματα ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ' ἐκείνα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν ἡ ἐπιτροπὴ.

Ἄν ἴταν δυνατόν νὰ συναντηθῶ μὲ αὐτοὺς ποὺ συνέταξαν τὴν περιλήψιν ἐκείνην ἐκθεσιν, ὅχι ὡς μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἀλλὰ ὡς ἀπὸ αὐτονομικῶν, καὶ ἂν ἡμποροῦσα νὰ κάνω μίαν ἐθελῶ τὴ νύχτα στὰ ὀπιστοποτεῖα τῆς Σαγκά-

ης, εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀλλάζαν ἀμέσως γνώμην γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀπίου, ποὺ τὰ θεωροῦν τόσο ἀθάνα.

Ἡ χρῆσις τοῦ ὀπίου ὅταν μεταβληθῇ σὲ συνήθειαν, εἶναι τόσο καταστρεπτικὴ ὥστε νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ θανατικὰ ἁμαρτήματα ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ λαθρέμποροι ἐδαροδοκοῦσαν ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν πάντα στὸ χέρι. Καὶ ὅσοι ἐτολμοῦσαν νὰ δυστροπήσουν, εἶχαν πολὺ ἀσχημὸ τέλος.

Σήμερα λένε ὅτι δλ' αὐτὰ ἀνέχουν

ποὺ εἶχε μέσα ἐκατὸ δολλάρια. Καὶ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ μᾶθῃ πόσος ἴταν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος δωρητής.

Μίαν ἄλλη φορὰ, ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν ἐπιταγὴ ἀπὸ διακασία δολλάρια ὅχι στὸ ὄνομα του, ἀλλὰ στὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶναι σπὴν ὑπέρβλη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον οἱ

Ένα διήγημα του 'Ιταλού συγγραφέως Λουίτζι Πιραντέλλο

Έκείνο το απόγευμα ήταν εξαιρετικά όμορφο. Παντού ήταν διάχυτη μία ατμόσφαιρα γιορτής. Μονάχα στην 'Ιταλία μπορεί να ζήσει κανείς τέτοιες παραμονές πρωτοχρονιάς. Ο ήλιος δεν είχε δώσει ακόμα και ο ορίζοντας φαίνεται πορφύρεος από τις τελευταίες αναλαμπές του.

Εδώ από ένα αριστοκρατικό ζαχαροπλαστέιο στεκόταν ο Πίπετε Λατίνι και κύτταζε τον κόσμο, που περνούσε μπροστά του.

Αζάρια, όπως ήταν λιγάκι αψηχημένος, άκουσε μία λεπτή γλυκεία γυναικεία φωνή.

Καλοημέρα, Λατίνι, χρόνια πολλά. Έκείνος γύρισε το κεφάλι του και παρατήρησε στην άκρη του πεζοδρόμιου τη μαρκησία Λάουρα Μοντενέρο, την πιο γοητευτική γυναίκα της Ρώμης. Για σκεφθείτε, αλήθεια, η μαρκησία να σταματήσει το άμαξί της για να τον χαιρετήσει! 'Η ευκαιρία ήταν μοναδική για ένα Δον Ζουάν όπως ήταν ο Λατίνι.

Ταραγμένος και αστασιζόμενος μαζί προχώρησε προς το άμαξί και της έβηλε στο χέρι.

Μαρκησία, χρόνια πολλά... είπε ενώ κοκκίνισε.

Μήπως έχετε δουλειά; τον ρώτησε εκείνη μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Πώς δεν έχω! Κυτάζω τις όμορφες γυναίκες που διαβαίνουν.

Περιφύμα! Έλάτε να τις θαυμάζετε από το αυτοκίνητό μου. Έλατε σ' εμένα. Θάβελαι να φιλουάρουμε λιγάκι. Νομίζω πως έχουμε να πούμε πολλά.

Και με μια κίνηση γεμάτη γάργα, παραμέρισε ένα πακέτο και του έκανε θέσι δίπλα της. Έπειτα είπε στο σωφέρ.

Στην όδο Βενέτο...

Ο Λατίνι δυσκολεύονταν ακόμα να συνέλθει από την έκπληξή του.

Καθώς βλέπετε, του είπε η μαρκησία γελάοντας δυνατά, ξέρω να τιμωρώ εκείνους που εξαπαλούνται. Τώρα, Λατίνι, είσατε ατυχάλοι μου!...

Τι παράξενο που είνε, αλήθεια, οι γυναίκες.

Η Λάουρα, θάβελαι, πως είχε λησμονήσει πως μόλις πρό δυο μηνών του είχε δώσει να καταλάβει πως έκανε άδικο τον καιρό του κυνηγώντας την. Του είχε πει πως η καρδιά της ήταν απόρητο φρούριο. Και όμως τώρα...

Είμαι τυχερή που σ' εθρήκα, συνέχισε εκείνη. Μά μήπως είχατε κανένα άλλο ραντεβού;

Όχι. Δεν περίμενα κανέναν, έσπευσε να διαμαρτυρηθεί ο Λατίνι.

Αφού είνε έτσι, τότε θα περάσουμε άρασι. Έχω ν' αγοράσω ένα σωρό μπαγιόδες.

Ενώ έβλεπε αυτά η μαρκησία, το άμαξί μπροστά από ένα έμπορικό κατάστημα.

Στάσου, διάταξε τον σωφέρ της.

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στο ονόδο της είπε: —Με συγχωρείτε, Λατίνι.

Και αφήνοντας ένα πακέτο στη θέσι της κατέβηκε από το αυτοκίνητο θροσερή και χαρούμενη, όλο όμορφια και νεύματα.

Ο Λατίνι έκλεισε τα μάτια του γοητευμένος. Βέβαια, 'Ηταν αλήθεια, την αγαπούσε ακόμα, την αγαπούσε πολύ. 'Ηταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Μά τι να έσημαι άραγε αυτή η μεταβολή στις διαθέσεις της απέναντί του. Μήπως είχε μετανοήσει για την τόση άποια της; 'Ο Λατίνι έσπασε το κεφάλι του, αλλά δε θρήκε τη λύσι. Μήπως τόχα τον κάλεσε μαζί της για να πληρώσει τον άμαξά; 'Ηταν υπερβολικά άστείο. 'Αλλά τότε; Μιά άλλη ιδιοτροπία; 'Ισως. Γιατί όχι;

Δεν άργησα, νομίζω; ξέρετε; —Καθόλου. Τί λέτε!...

Η μαρκησία Λάουρα Μοντενέρο, πάντα χαριτωμένη, ανέθηκε πάλι στο άμαξί και πήρε από τα χέρια του υπαλλήλου τρία κουτιά άρκετά μεγάλα.

Είνε καλά; Κοιτάξτε για τις αηψίες μου, έσπευσε να του δείξη.

Κι' ύστερα είπε στο σωφέρ: —Στο «Κρυστάλ»!

Και μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο ρώτησε τον συνοδό της: —Λοιπόν, τί λέγατε, Λατίνι;

—Το έχω λησμονήσει, αναγκάστηκε να δηλολογήσει εκείνος. Δεν μπορώ να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. Μου θυμίσαστε τα περισσότερα και την τόση άποια που μου δέλατε τότε.

—Τι άστείο! 'Όστε θυμάστε και τώρα ακόμα εκείνη την παλιά ιστορία; Είνε γελάοντας η γοητευτική Λάουρα, αλλά και κάπως πονηρά.

—Ναι. Τότε με είχατε άπονητεύσει τόσο πολύ!

—Μιλάτε σοβαρά; —Μά καλά, θέλω, σ' άρέσει και τώρα να παίζετε. 'Εγώ, πρέπει να ξέρετε, δεν άλλαξα καθόλου.

—Νά ο Ρομπέρτι με την Πολονέζα του, είνε άσβαρα η Λάουρα, δείχνοντας τον τραπέζιτη Ρομπέρτι με την φελανόδα του, μιιά δίσσημη χορεύτρια.

Ο τραπέζιτης μόλις είδε την μαρκησία, έβγαλε ως κάτω το καπέλλο του και εκείνη του ανταπέδωσε το χαριτωμένο με μια κίνηση της κεφαλής.

—Σας άρέσει η Πολονέζα του; τον ρώτησε.

—Μιά γυναίκα μ' άρέσει μόνο, της απήντησε ο Λατίνι.

—Ποιά; ρώτησε πονηρά η μαρκησία.

—Αφού την ξέρετε γιατί με ρωτάτε; —Σας ζητώ συγγνώμη πάλι Λατίνι, τον δέομφε η μαρκησία, πρέπει να κατέβω στο «Κρυστάλ» για να αγοράσω ένα αυτοκίνητο» και έναν ηλεκτρικό αειρόδρομο.

Είνε δυο πολύ άρασι παιχνίδια αυτά.

Κατέβηκε πάλι από το άμαξί και γάθηκε μέσα στο φωτισμένο έμπορικό. Πόσο κομψή ήταν! Μά τι νόθελε; τί παγνίδι να ήταν αυτό, που το έπαιζε;

Ο Λατίνι άντελήφθη πως έπρεπε να αφήσει κατά μέρος τους δυσταγμούς και να άρχισι μιιά φανερή επίθεσι.

Γι' αυτό μόλις άναγκάστηκε μέσα στο αυτοκίνητο η μαρκησία με άρκετά καινούργια πακέτα, δεν την άφησε να πάρη άνασπύ.

Θέλω να με άκούσετε, μαρκησία, της είπε, Σας παρακαλώ να άκούσετε άσα θά άσας πάλι, χωρίς να με διακόψετε έστω κι αν συναντήσουμε χίλιους Ρομπέρτι και Πολονέζες. Συμφωνείτε;

—Μά είνε τόσο σοβαρά, αυτά που θά μου πείτε; τον ρώτησε η γοητευτική αριστοκράτισσα.

—Μάλιστα. Πάρα πολύ σοβαρά και γι' αυτό άσας παρακαλώ μη με διακόψετε. —Λοιπόν, άσας άκούω. Σας παρακαλώ, όμως, κι' εγώ να μη με τρωμάτε.

—Άρκει να με άκούσετε να σ' άς μιλάω! —Δεν θά πώ λέξι πιά. Έχετε το λόγο μου. —Λοιπόν, μαρκησία, αν και με κυτάτε μ' ένα βλέμμα γεμάτο ειρωνία και μου χαμογελάτε πονηρά θρήκα όλο το θάρρος να σ' άς πώ ότι σ' άς λατρεύω κι' ότι σ' άς άγάπησα από... —Συγγνώμη, εδω είμαι ύποχρεωμένη να σ' άς διακόψω, φιλάτε μου, Λατίνι. —Σας άγάπησα από την πρώτη στιγμή που σ' άς άντίκρισα παρ' όλη τη σκληρή άδιαφορία που μου δείχνατε πάντοτε. Σας άγαπάω τρελλά!...

—Αγαπώ μ' άσας, Λατίνι, δεν μπορώ ν' άκούσω περισσότερα, τον δέομφε η Λάουρα κι' ακόμα δεν μπορώ να σ' άς έπιτρέψω να ξεκαλοχθήστε να μιλάτε μ' αυτό το θρος. 'Εγώ σ' άς ένάλεσα σ' ένα παλιό φίλο γι' να πούμε δυο λόγια μαζί και κείνος με παρεξήγησε και νόμισε ότι θάπρεπε να θρή την ευκαιρία να μου κάμει μιιά έρωτική έξιολόγησι. Αυτό είνε πρωτοφανές, σ' άς διαβεβαίω.

—Δεν σ' άς παρεξήγησα καθόλου, έσπευσε να διαμαρτυρηθεί ο Λατίνι. Μόλις σ' άς ξεναόθρηκα αιόθανόθηκα την άναγκη να σ' άς άνοίξω την καρδιά μου και να σ' άς πώ πως ακόμα ξεκαλοχόθω να σ' άς άγαπάω.

—Εκείνες τις στιγμές το άμαξί σταμάτησε μπροστά στο «Μπαζάρ».

—Με συγχωρείτε, τον δέομφε για μιιά άκόμη φορά η Λάουρα, αλλά θα κατέβω ν' αγοράσω κι' από δώ μερικώς μπαγιόδες. Προσέχτε τα πακέτα μου μη σ' άς πάρουν κανένα.

Του είπε εφρύγιε πάλι, αλλά σ' άς λιγάκι θά ξεαναγύριζε. Και τότε θά έβρισκε την ευκαιρία να συνεχίση την επίθεσί του.

—Τυχερός άνθρωπος που είσαι, του είπε σιγά άσας φίλος του, που περνούσε έ-

κείνη την ώρα. Σ' είδα, σ' είδα... Είσα παρακά με την πιο όμορφη γυναίκα της Ρώμης.

Και το φώναζε πάλι. —Τυχερό άνθρωπε, εύτυχημένε...

Η μαρκησία σ' άς λιγάκι άναγύρισε και θαλάωντας κι' άλλα πακέτα.

Το αυτοκίνητο τράβηξε προς το «Κόκκο», πέρασε την 'Εθνική 'Οδό και την πλατεία της Βενετίας και άνηφόρε στην όδο Νεοπλάεως. Κάθε λίγο σταματούσε μπροστά σ' ένα μαγαζί και η μαρκησία άγόραζε καινούργια πακέτα κι' έτσι ο άγύρος δεν έφθιγγε εύκαιρια να της μιλήσει για το άσθημα του που τον τυρβολούσε δόλοκληρο. 'Η μαρκησία έβρισκε πάντοτε τρόπο να στρέψη τη συζήτηση σ' άλλα θέματα, τον υπέρβουε και κάθε τόσο γελάουσε με το πονηρό εκείνο γέλιο της.

Όταν έφθασαν, τέλος, στην άρχη της όδου Μπαρκεζέ, η μαρκησία του είπε: —Λατίνι, εδω πρέπει να κατεβείτε. Έφθασα στο σπίτι μου. Σας εύχαριστώ πολύ για τη συντροφιά σας και σ' άς εύχουμι να περάσετε εύτυχημένον τον καινούργιο χρόνο.

—Δεν σ' άς άφήνω, διαμαρτυρήθηκε ο Λατίνι. —Όχι, όχι, δεν σ' άς άφήνω. —'Αδύνατον! Πρέπει να κατεβήτε... Βρίσκομαι μπροστά στο σπίτι μου...

—Δεν πειράζει, άς κάμω μιιά βόλτα το αυτοκίνητο ακόμα.

—Μά όχι, σ' άς παρακαλώ. Με περιμένουν. Πιστεύω πως δεν θά θέλατε να με έκθέσετε.

—'Ε, αφού είνε έτσι, μαρκησία, έκανε ο Λατίνι.

—Χρόνια πολλά. Σας εύχαριστώ για τη συντροφιά σας.

—Χρόνια πολλά, είπε με τρεμάμενη φωνή και ο Λατίνι και της φίλησε το χέρι. Και άμέσως κατέβηκε από το αυτοκίνητο.

Αργότερα, όταν έβριμε μονάχος, μπήκε στο πρώτο μπάρ που θρήσκε μπροστά σ' αυτό.

—Μά για ποιο λόγο; Γιατί με φώναζε κοντά της; άναρωτιόταν, Γιατί με πήρε μαζί της δυο δόλοκληρους άρες;

Μάτεια όμως προσπαθούσε να θρή μιιά εξήγησι. Δυο άρες! Και ούτε μια υπόσχεσι, ούτε ένα έναρρηστικό λόγο.

Την εξήγησι όμως δεν άργησε να την θρή ένας φίλος του: 'Η μαρκησία χρειάζονταν κάποιον για να της φιλέει τους μπαγιόδες, την άρα που εκείνη άγόραζε άλλους από τα καταστήματα. Και πήρε μαζί της τον πρώτο γνωστό, που θρήκε μπροστά της!

Ο Πιπέτε Λατίνι άναγκάστηκε τότε να δηλολογήσει πως ο φίλος του είχε άδικο. Ναι, την είχε πάθει! Και μάλιστα για δεύτερη φορά.

ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ταεία δεν έχει συμπληρωθεί ακόμη διά τα γεγονότα αυτά η έχει περάσει πρό πολλού.

Την 23ην Μαΐου 1938 συμπληρώνεται 440 έτη από την ήμεραν που ο Σαβοναρόλα έβανατό ως αιρετικός με θάνατον μαρτυρικών εις την Φλωρεντία.

Την 29ην 'Ιουλίην συμπληρώνεται 140 έτη από της γεννήσεως του ποιητού Λεονάρντο. άποσώλου τις άπεισας δοξάες, όπως τον έλεαν. Την 7ην Σεπτεμβρίου συμπληρώνεται 780 χρόνια από της άπογοασής της ελθίνης μεταξύ του Βαρθολομαίου και των Μιλανέζων. Και την έπομένην 8 Σεπτεμβρίου, συμπληρώνεται 640 χρόνια από της κατάρσεως του θεμελίου λίθου μιιάς ιατροκικής έκκλησίας, της Σάντα Μαρία ντελ Φιόρε, εις την Φλωρεντία.

Ο Σεπτεμβριος είνε πλούσιος εις έορτασιών Ιστορικών γεγονότων: Την 12ην του μηνός αυτού συμπληρώνεται 310 χρόνια από τότε που έβεβόλχησαν οι Γάλλοι από την Γ' άνοαν, και την 25ην είνε 140 χρόνια από της γεννήσεως του μουσουργού Δονατέλλο εις το Μπέργκαμο. 'Ο Νοέμβριος έχει να άπνευθισι ένα θάνατον: Την 15ην του μηνός αυτού άπέθανε ο Ροσσίνι, ο άβαντος συνθέτης του «Κούροος της Σεβίλλης». Τον δε Δεκέμβριον συμπληρούται μιιά τριακοστή από τότε που έγιναν οι καταστρεπτικοί σεισμοί της Μεσοήνης.

Τέλος, έχομεν και μιάν πεντηκοστήτην: Είς: Είς τα 1888, πρό πενήντα έτη, άνα, κατηρήθη άριστικός η δουλεία εις τάς άσας φυντείας του καφέ της Ν. 'Αμερικής.

Έχάροχον δεδαίως πολλὰ άλλα έπέτειοι που θά έορτασούν κατά το άξέμενον έτος, άς τάς άνακαλήθον άλλαι περισσότερον ύπομονετικοί η περισσότερον ένδιαφερόμενοι.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Και όλίγη μαγειρική 'Η περιποιήσις του δέρματος

Σπλήνες στη σούβλα ή σουδακία

Γίνονται από άριστες σπλήνες η και μικρές χοιρινές. Κόβονται εις κομμάτια όσο το μέγεθος μιιάς κουτιού σπύριου. Τίς θάβουν πρώτα σ' ελέκάνη με λίγο ψιλό-ψιλό κρεμμύδι, μαιντανό ψιλό, ρίγανη, άλατοπιπέρο και λάδι και τις άνακατεύουν καλά.

Ετοιμάζουν έπίσης άνάλογα κομμάτια από υπόλια του άρνιου ή χοιρινή, κομμένα εις κομμάτια λίγο μικρότερα από τις σπλήνες. Έπίσης άνάλογες φέτες ντομάτες, κομμένες πελεκιτά από το έξω μέρος της ντομάτας — όπως πελεκούν ένα πορτοκάλι δηλαδή — ώστε κάθε φέτα να έχει και φλούδα της ντομάτας για να στέκη στο πάχος της σούβλας και να μη λιώνη και πέφτη στο ψήσιμο. 'Υπο-

γίζονται δε κομμάτια μπόλιας και ντομάτας τόσα, ώστε κάθε κομμάτι σπλήνας που θά περνιέται στη σούβλα, στο ένα θά περνά ντομάτα και στο άλλο μπόλια.

Τέλος τά περνούν στη σούβλα με τη σειρά που λέγομεν και ψήνουνται άπως και το κοκορέτι, προσέχοντας να ψηθούν καλά οι σπλήνες. Έχουμε τότε λεμόνι και λάδι κυτημένο εις πιάτο και ά-

μα ψηθούν, ζεστές-ζεστές άπως θά είνε, κρατούμε θρήσι τη σούβλα σ' ένα πιάτο και περιλούουμε απ' έπάνω με το λαδό-

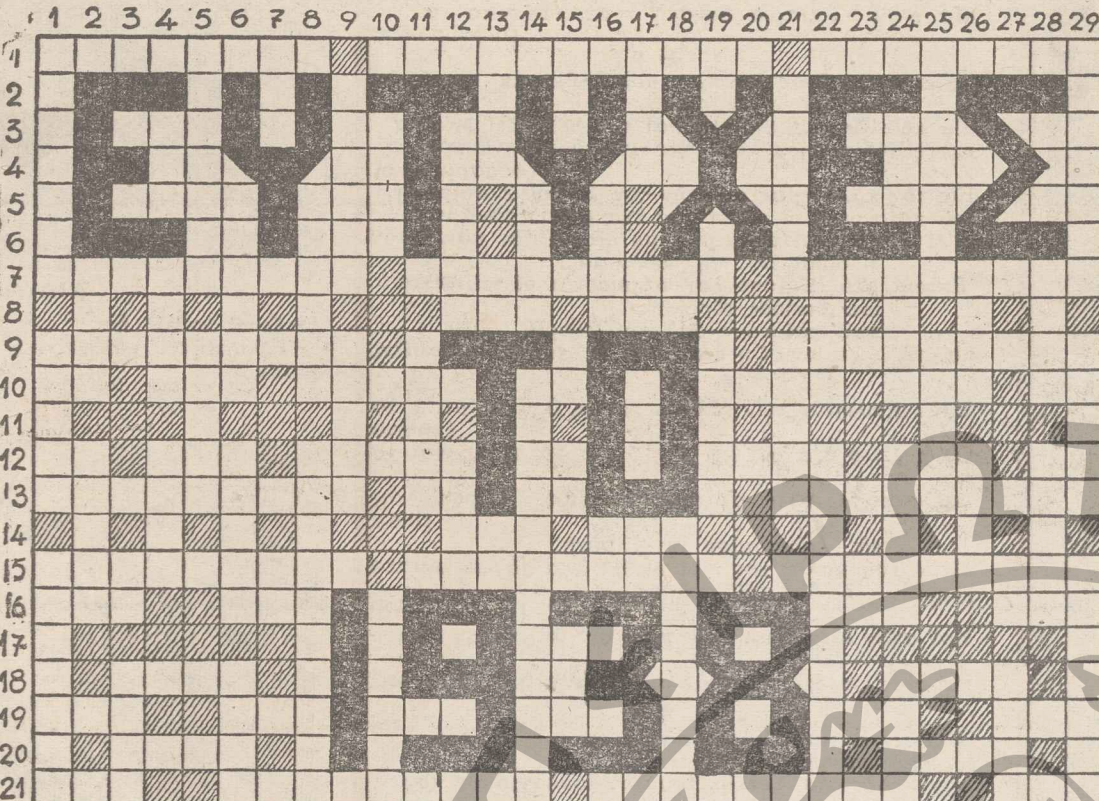
λέμονο και όσο στραγγίγησιν κάτω στο πιάτο το ξαναλούουμε άλλη μιιά φορά απ' έπάνω, ώστε να περιβραχούν καλά οι σπλήνες με τη σάλτσα αυτή, την όποιαν πρέπει να άλατοπιπερώσουμε καλά πριν την δουλεύουμε με το πιρούνι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Βασίλισσα της 'Ισπανίας κατά την έποχην του Κολόμβου.— Μία των μεγαλυτέρων νήσων του Κόσμου. — Ο συνθέτης της «Ημιτελούς Συμφωνίας».
2. Ταχύς.—Μτεωρολογικόν φαινόμενον του Β. Πόλου.
3. Αρθρον.—Τό γνώρισμα των έγγάμων.
4. Χρονικόν διάστημα.—'Ακρωτήριο

5. 'Ο δοκιμασθείς Πατριάρχης της 'Αγγλίας Γραβή.—Τό μικρόν όνομα ενός των μεγαλυτέρων γκαγκωτέρων της 'Αμερικής.— 'Αγγλος μυθιστοριογράφος.—Γνωστόν άθλητικόν σωματείον.—Αιγύπτιος θεός.
6. Μουσική νότα.—'Αρθρον.—'Αναστροφή άντιώνυμου.—'Υποθετικόν.— Πλανήτης.— Χρονικόν διάστημα.
7. Πρόθεσις.—Ταιου δια.—Θεός των δασών. Διασκευτικόν.
8. Νήμα.—Δέν την άφήνω τελευταίως σ' ε...χλωρό κλαρί.
9. 'Ο σφοδρότερος των φιλοσόφων (γεν.).—Τόν θαυμάζουμε σ' άς έμπορεύμε.—'Απαραιτήτων έρόδιον των άστυνομικών.
10. Δηλητήριο.—Γνωστός 'Αγός.
11. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
12. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
13. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
14. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
15. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
16. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
17. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
18. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
19. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
20. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
21. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
22. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
23. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
24. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
25. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
26. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
27. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
28. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
29. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
30. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.
31. 'Ανεξάρτητος.—Λόγος διαζυγίου πρό πάντων εν 'Αμερική.

και φρούριον της Πελοποννήσου.

5. Κράτος της Ερσής.—Σ' έναν γόνο συγκεντρώνει την μεγαλειότητα προσοχής.

6. Ουράνιον σώμα.—'Ολιγότερος (άρχ.).—Διάσημος άρχαία έταίρα.

7. 'Η γυναίκα του έτιμωρήθη από τον Θέον διά την περιέργειάν της μετάληθ θείας εις στήλην άλατος.—Μουσική νότα.

8. Νήσος νοτίως της Κρήτης.—Περίφημον άμφιθέατρον της άρχαίας Ρώμης.

9. Υπεράνω όλων.—'Αρχαίος νομοθέτης των 'Αθηνών.

10. Ξενική λέξις την όποιαν συχνά με ταχειριζόμεθα διά να εκφράσωμε την πολυτέλειαν.—'Η θαλασσοκρατία (πληθ.).—Συνδεσμός.

11. Εφφραίνε καρδίαν.—Πόλις της Κεφαλληνίας.

12. Στενός δρομικός.—Πόλις της Κεφαλληνίας.

13. Ένας, από τους 3 σώματαφύλακας.—Γράμμα του άλφάβητου.—Επφώνημα πόνου, χωρίς η θαυμασμού.

14. Το υπέρτατον 'Ον.—Βασιλεύς της 'Ελλάδος.

15. Συμπερασματικόν η κατάρ.—Εύρισκομαι εν τη ζωή.—'Η άρχη και το τέλος.—'Αφισε (δημ.).

16. Γερμανός συνθέτης θρησκευτικής μουσικής.—Νότα.

17. Κράτος της 'Ασίας.—'Αρθρον.—'Αρχαία θεά.—Πρόθεσις.

18. 'Ητο (άρχ.).—Κράτος της Β. Ευρώρης.

19. Μουσική νότα.—Πρόθεσις (άρχ.).

20. Ο συνθέτης της 'Εκέρμεν.

Σ' ε κάθε ποιότητα δέρματος και αναλόγως με το χρώμα του επιβόλλεται και ιδιαίτερα περιποίηση. Τό χειμωμένορο πρέπει, λχ, να χρησιμοποιείται μόνον άπό τις σταράτες, κασταρές και μελαχροινές, ενώ οι λευκές και όσες έχουν πανάδες πρέπει παρ' όλην την άφελισιότητα του, ν' άποφεύγουν να τό χρησιμοποιούν γιατί άλλάζει την χροιά του δέρματος και σκουραίνει τις πανάδες.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τά καλλυντικά, τά όποια πρέπει να είνε όχι μόνο άγνις κι' άβλαβή, αλλά και άνάλογα με την ποιότητα του δέρματος σας.

Όστε ο άκριβής καθορισμός της ποιότητας του δέρματος παίζει σημαντικόν το ρόλο για την επιβαλλόμενη περιποίησή του και την έκλογή των καλλυντι-

κών. Κάθε γυναίκα λοιπόν, πρέπει να έξερη πως να διακρίνη άκριβώς την ποιότητα του δέρματός της — έηρό λιπαρό ή ούδετερο (νορμάλ)—γιατί όπως είπαμε, η περιποίηση που χρειάζεται η μία περίπτωση δεν είνε καθόλου η ίδια με την περιποίηση της άλλης.

Φυσιολογικό, υγιές και κανονικό δέρμα είνε το μέτριο δηλ. το ούδετερο (νορμάλ), ένα έηρό ή λιπαρό χρώμα είνε άποδεξις άνωμαλίας προερχομένης είτε από την χρήση επιβλαβών κι' ακατάλληλων καλλυντικών, είτε από την χρήση αστασιών, είτε δέν καθαρίζεται καλά τό δέρμα από τά διάφορα μανιγιάς, είτε πέσας έξ αίτιας κακής διατροφής και θρέψης από ίδιους άσας κατάχρηση ολιγοπνευματωδών, άλμυρων, κοινωσθέν, άλιπτών, καθώς και από διάφορες παθήσεις, άναμια, δυσκοιλιότητα, άνασάρκεια. 'Όταν λοιπόν δεν έχετε ένα νορμάλ δέρμα, τότε πρέπει η προσοχή σας να στραφή κυρίως στην θεραπεία της αίτιας που προκαλεί την ελρήτητα ή την λιπαρότητα του. Γίτε και μόνον θάχετε τάση της ποιότητας του δέρματός σας, χωρίς να καταφεύγετε άπλάτως στα καλλυντικά, τά όποια διαρκώς θ' άνακάσσεινε ν' αλλάξετε έπειθε υπομείνετε ότι δεν είνε καλά, έφσον θά παρατηρήται με την χρήση των, χειροτέρευσις της ποιότητας του δέρματός σας. Τά έξοτερικά καλλυντικά μόνον για την μερική θελπίωση και ός υποδοθηγητικά του καλλοπισμού σας σ'ήν περίπτωση αυτή, μπορεί να σ' άς χρησιμεύουν, και μάλιστα όταν είνε άποφασιστά άγνις και κατάλληλα για την περίπτωσή σας.

Πας όμως θά διακρίνετε την ποιότητα του δέρματός σας;

Θά πάρετε έξ όσων την ποιότητα της μεγαλειότερας έπιφανειακής έκτάσεως αυτού. 'Ιδιαίτερας όμως δεν πρέπει να λαμβάνετε υπ' όψη σας, κατά τον καθορισμόν της ποιότητας του δέρματός σας την λιπαρότητα που ύτάρχει πάντοτε σ'τά πλάγια της μύτης. Έκεί είνε οι μεγάλες ασημματοειδείς άδένες του δέρματος, των όποιων τά στόμια είνε άρασι και με γυμνό μάτι. Για τον λόγο λοιπόν αυτόν δεν πρέπει ποτέ να θάχετε στή μύτη κρέμες, γιατί άρ' ενός μεγαλώνουν οι πόροι — οι όποιοι δεν είνε παρά τά στόμια αυτών των άδένων — ενώ άρ' έτέρου φράσσονται πάντα και έτσι παράγονται σ'άς μέρη έκείνην μπιμπίκη και σπυράκια, τά όποια πολλαίς φορές με άπαισθητή συνήθεια του έαυτού σας έβρίζονται, πονώνονται, πληθαίνουν κι' έμφανίζονται μιιά κοκκινιάδα προς μεγάλην ήμιαν της αισθητικής έμφανίσεως του προσώπου.

Έπίσης και τά διάφορα μυρμαδάκια που βλέπετε σ'τά πλάγια της μύτης και σε διάφορα άλλα μέρη του προσώπου, απ' την ίδια αίτια προέρχονται καθώς και από το σπύγμα του ιδρώτος του προσώπου και σ'ήν άκρότητι, λ'άτις παρουσιάζονται σ'άς άκρότητες άδένων που δεν έμφοκινούνται καλά.

Από όλα αυτά θά καταλάβετε ότι ένα δέρμα δεν είνε λιπαρό, άς σ'ή μύτη, στο μέτωπο ή στο πηγούνι είνε λιπαρότερο από την άλλη έμφάνεια του προσώπου. Τόν καθορισμό της ποιότητας του δέρματος του προσώπου σας, θά τον κάνετε άναλόγως της εμφάνεως που παρουσιάζει ο έλ ή έμφ' όλην έκτασιν του. 'Η άσ' όθ' είνε σ'άς έμφανήση πάλι σ'τά έτήματα αυτά.

Έκτος του ότι α' ένα λιπαρό δέρμα παρουσιάζονται τακτικά κοκκινίλες, (έξαις θήματα), και παρ' όλον το συνεχές πονοδάρισμα και μακιγιάρισμα αυτό διαρκώς γυαλίζει — σημεία ένδεικτικά λιπαρότητας — άλλοτε δε είνε μικρότερες κι' άλλοτε μεγαλειότερες, όποτε το δέρμα χαρακτηρίζεται ως ελάττωσα λιπαρό ή πολύ-λιπαρό.

Η έλαττωσισ του μακιγιάρι και το γυαλίσμα του προσώπου παρ' όλον το συνεχές πονοδάρισμα, είνε το μαρτύριο λιπαρών κυριών και δυσταγών αυτό, έπιμένει σ'τά λιπαρά δέρματα και σ'ίς παγεράς ακόμη ήμερες του χειμώους. Αλλά για τά λιπαρά δέρματα.

Όσον άφορρά τά έηρά δερμάτια κατά την άφην έμφανίσιν, άποφασίζετε κατ' προτίμησιν, ενώ γενικάς προσβάλλονται από άδυνάμει άσκασιματα, άπολάρσεις και έπώδυνης λειχήνες, ρυτίδωνται πρόωρος κι' ελκώλότερα τών λιπαρών.

Αυτά είνε τά κυριώτερα διακριτικά σημεία, σ'τά όποια πρέπει να στρίψετε για τον άκριβή καθορισμόν της ποιότητας του δέρματός σας.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. 'Αριστοτέλης. 2) Τ. 'Οναρ. 'Ακων. Κ. 3) ΕΔ.—'Αρα.—Νά.—πρό. 4) Λόγος